Ioana Albu
DINCOLO DE UMBRĂ

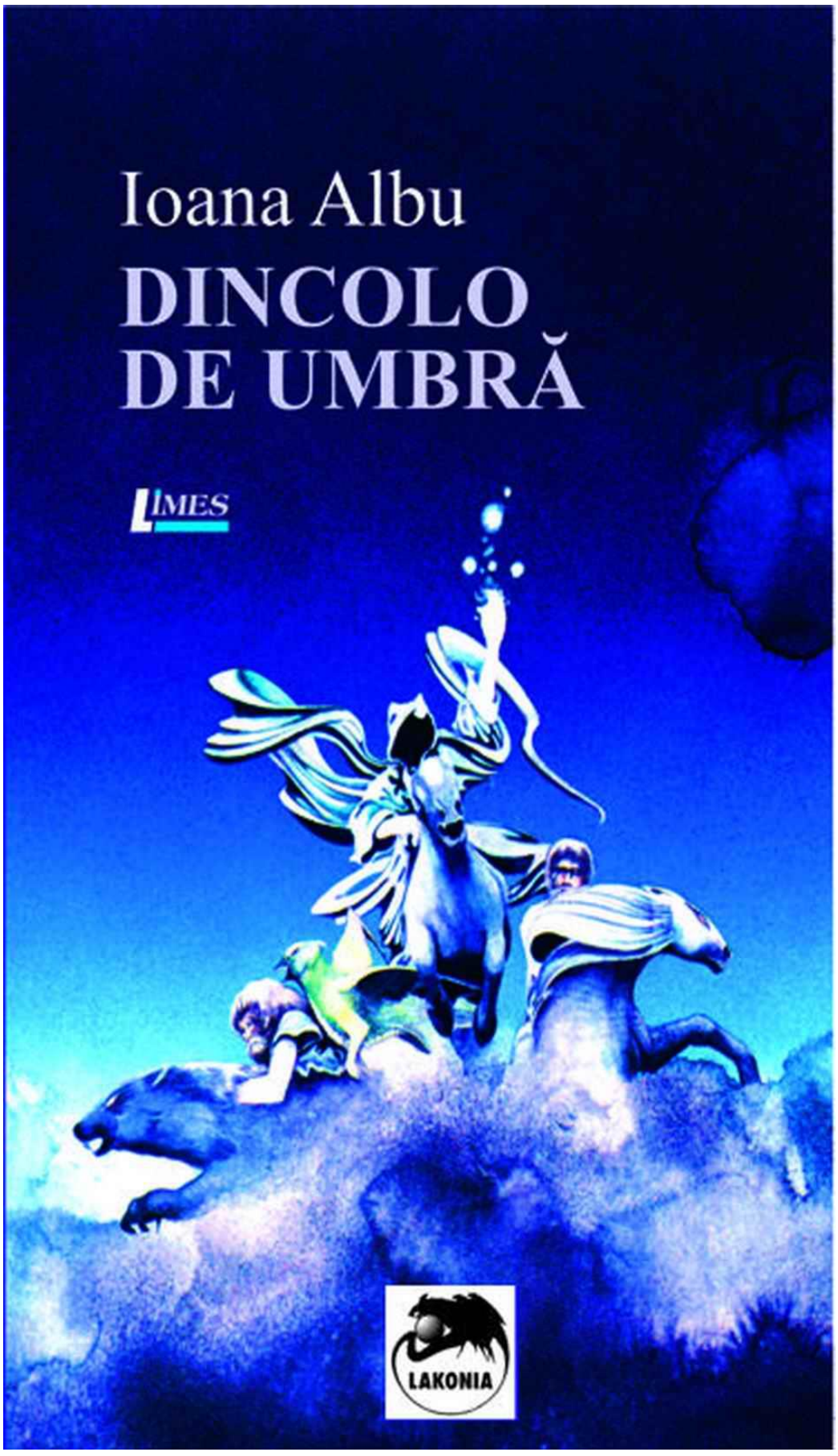
Ioana Albu
DINCOLO DE UMBRĂ
LIMES
LAKONIA

Colecția LAKONIA
Coordonator: VASILE IGNA

Editor: MIRCEA PETEAN
Coperta: CRISTIAN CHEŞUȚ

Autoarea şi Editura Limes, 2010

Str. Snagov, 3/19
400420 Cluj-Napoca
Tel./fax: 0264/544109; 0723/194022
Email: edituralimes@yahoo.com

ISBN 978-973-726-466-4

IOANA ALBU

DINCOLO DE UMBRĂ

Editura LIMES
Cluj-Napoca, 2010

Prefaţă

Real şi imaginar în lumea viselor

După cum sugerează şi titlul cărţii, „Dincolo de umbră”, primul volum de proză scurtă al tinerei autoare Ioana Diana Albu ne transportă într-o lume imaginară, într-un univers al viselor (bântuite adesea de coşmaruri), decantate într-o serie de nuvele aparţinând unui gen literar - mai puţin cultivat în literatura noastră - literatura fantasy integrată literaturii science-fiction. De aceea, considerăm că debutul prozatoarei cu acest gen literar este unul original, având curajul şi încurajarea noastră să propună cititorilor aceste „poveşti fantasy”, ce valorifică deopotrivă o anume experienţă existenţială, dar şi o imaginaţie debordantă, efervescentă.

Dacă proza ei relevă particularităţi mai puţin obişnuite, biografia Ioanei Diana Albu este una aproape comună. Născută la 9 ianuarie 1981 în Alba Iulia, absolvă ca şefă de promoţie, în 2004 Facultatea de litere (secţia Română - Engleză) a Universităţii Babeş Bolyai din cluj Napoca şi se încadrează ca profesoară de Limba şi literatura română la Liceul pentru Deficienţi de Vedere din aceeaşi localitate. Începe să scrie încă de pe băncile şcolii „povestioare horror cu vampiri” - după cum precizează într-un interviu din „Litera noastră” (revista Asociaţiei Nevăzătorilor din România), inspirată de filmele de acelaşi gen, din „Dracula” lui Stocker şi din versurile muzicii rock. Maturizarea se produce în ultimii ani de liceu şi în primii ani de facultate, când vine în contact cu marea literatură, mai ales cu cea romantică de sorginte engleză şi germană: Byron, Shelley, E.T.A. Hoffmann, Goethe şi Edgar Allan Poe. Referindu-se la modele, îi aminteşte pe Dostoievski şi Bulgakov, pe romancierii sud-americani şi, în special, pe Ernesto Sábato cu romanul „Despre eroi şi morminte” în care scriitorul argentinian explorează o lume a subteranelor, a subconştientului şi inconştientului, un tărâm al coşmarescului, „de unde îmi culeg şi eu multe dintre idei” - afirmă autoarea. Totodată, I. Albu este receptivă şi la literatura S. F. de calitate şi, în particular, la literatura fantasy, ilustrată de un nume ca Lovecraft, încercând şi reuşind - considerăm noi - să depăşească anumite clişee şi să îşi afirme propria originalitate. A participat la mai multe concursuri de creaţie literară, obţinând de fiecare dată premiul I, lucrările fiindu-i publicate în diferite periodice.

Creaţiile (în număr de 7, număr fatidic, se pare), reunite în acest volum, probează maturitatea tinerei autoare atât în tehnica scrisului, cât şi în ce priveşte crezul estetic, formulat în interviul citat.

„... În mod straniu, cele mai reuşite lucrări le-am scris într-un moment de răscruce al vieţii mele şi de suferinţă acută. Da, scrisul e un fel de terapie, însă, acum, când lucrurile s-au mai liniştit, vreau să scriu de dragul scrisului însuşi, din plăcere estetică (...).

Pe de altă parte, în general, aş vrea să evit banalitatea, să trăiesc în mister, să pot vedea ceea ce e dincolo de cotidian.”

Prima nuvelă sau povestire (e destul de greu să definim o anume formă, specie literară a acestor proze) este intitulată „Regele din stele” şi se deschide, ca mai toate celelalte, cu un pasaj în care autoarea-narator îşi formulează intenţia de a se transpune într-o „lume magică”, asemănătoare celei din „Stăpânul inelelor” sau din alte cărţi aparţinând literaturii fantasy. Pentru aceasta, ea îşi creează un narator, un alter ego, Anaio, care ne va purta printr-o lume paralelă, în care întâlnim deopotrivă corăbii şi farfurii zburătoare, cetăţi şi castele medievale, în care trăiesc regi şi regine, prinţi şi prinţese. E o poveste de dragoste: Anaio este fica unui negustor din regatul Tara care se îndrăgosteşte de fiul Nemei Luan, rudă a regelui din Adar. Eroina traversează o serie de aventuri fantastice până ce va reuşi să se căsătorească cu Luan, iar finalul fericit se datorează intervenţiei zeilor şi al femeii „din lumea maşinilor” care nu este alta decât autoarea.

Prologul povestirii „sora geamănă” ne trimite spre sursele livreşti ale inspiraţiei autoarei, care îi aminteşte pe romanticii William Wilson şi E. A. Poe, având în centrul atenţiei tema dublului. Şi aici, autoarea-narator e prezentă în debutul naraţiunii, cu pseudonimul Julia Knight, scriitoare de literatură S.F. şi fantasy:

„Stăteam în fața calculatorului şi încercam săp scriu o nuvelă despre dragoni, lumi paralele, vrăjitorii, şi altele …"

Avem a face cu călătorii şi comunicații interplanetare, prin intermediul unui cristal, cu influențarea conştiințelor pământenilor de către forțe malefice extraterestre. Pe lângă motivul visului, declanşator al narațiunii, întâlnim şi tema destul de frecventă în literatura S.F. a călătoriei interstelare. Apropierea de literatura fantasy se face prin crearea unei atmosfere medievale, în culori sumbre, groteşti chiar, a unei ambianțe cenuşii, dezolante, apăsătoare, sugerând atmosfera unei povestiri de groază, din care eroina se va salva miraculos şi finalul este la fel de fericit ca în nuvela precedentă.

Ioana Diana Albu cultivă, în povestirile sale, acel fantastic care se apropie de miraculos, de fabulos (prezent în basme, poveşti, legende, mituri, epopei, etc). Acest tip de fantastic se caracterizează prin apariția bruscă a unui element misterios, inexplicabil, care perturbă ordinea firească a realității stârnind neliniştea sau chiar groaza personajelor, care încearcă să înțeleagă ce se întâmplă.

Nuvela „Arcturus" se deschide cam pe aceleaşi coordonate ca şi cea anterioară, cu autoarea-narator în fața calculatorului, visătoare, trecând puntea dintre real şi vis într-o lume, de astă dată, paradisiacă, de unde vede steaua Arcturus, cu un castel sumbru, într-o atmosferă crepusculară cu figuri stranii. Visul devine realitate, o lume a fantasmelor, „o altă realitate", pe care naratoarea o trăieşte cu maximă intensitate.

Reprezentative pentru universul fantasy, creat de I. Albu sunt şi nuvelele „Poeta şi demonul" (evidentă rezonanță romantică) şi „Povestea prințului Eldagar". Lumile înfățişate în prima nuvelă corespund celor patru puncte cardinale, dar sunt situate în subterane şi populate cu „oamenii nopții", vrăjitori, dragoni, etc. Există în povestirile Ioanei Albu şi o doză de exotism, prin ecourile orientale ale numelor personajelor şi topos-urilor (Amira, Eder, Hanum, Arcturus), apoi palate, temple, toate de o frumusețe neasemuită, dar întunecate,m aproape înfricoşătoare, vorbindu-se de „Cetatea morților" sau de „Oraşul morților". A doua povestire o continuă, într-o anumită privință, pe prima prin prezența prințului Eldagar, a dragonului, a aceluiaşi cronotop şi a unor obiecte cu funcții magice, cum este oglinda fermecată sau, în prima povestire, masca magică din piele de broască, cu care Eder îl înşeală pe dragon, salvând-ul astfel pe Hanum din Oraşul morților.

În ciuda acestor universuri sumbre, bântuite de coşmaruri, idealul eroinelor (personajele centrale sunt, de obicei, femei) este acela de a ajunge la lumină, la o existență senină, fericită. Se poate vorbi, aşadar, de o luptă între bine şi rău, între lumină şi întuneric, în proza Ioanei Albu şi, asemenea finalurilor din basme, forțele binelui sunt cele care triumfă.

Pornind de la povestirile cu vampiri (scrise pe băncile liceului) Ioana Diana Albu evoluează cu siguranță spre o scriitură post modernistă, cu inflexiuni livreşti, dar şi cu accentuate note de originalitate. Autoarea stăpâneşte cu dexteritate distanțele comunicării în proza fantasy, o proză de pionierat în literatura română contemporană, după cum am remarcat, aşa încât debutul său editorial este cu atât mai convingător iar şansele de a deveni o prozatoare de excepție sunt dintre cele mai favorabile.

Ion Podosu

DINCOLO DE UMBRĂ

REGELE DIN STELE

Mi-ar plăcea să pot crea pe calculator un joc de duzină, cam de felul celor care imită lumea şi aventurile descrise în *Stăpânul inelelor*, sau alte cărți fantasy de genul ăsta, dar cum nu pot să proiectez jocul cu pricina, o să încerc să scriu o poveste asemănătoare, sperând că n-o să dau greş.

Încă ceva: o să mă amestec în cursul evenimentelor de câte ori va fi cazul şi o să încerc să le îndrept, sau să le fac să meargă aşa cum vreau eu. Sunt Ioana şi, pentru că ziua asta afurisită de iarnă mă deprimă, m-am aşezat în fața calculatorului şi am început să refac povestea asta pe care o începusem în vară şi o abandonasem din cauza unor probleme personale. Înainte de a-i da cuvântul lui Anaio, care este un fel de alter ego al meu, aş vrea să-ți urez, cititorule, lectură plăcută, şi imaginează-ți că eşti înaintea computerului şi conduci cu mouse-ul personajul prin lumea aceea magică pe care eu o urăsc pe de-o parte, dar încă mai sunt fermecată de ea, sau mai bine închipuie-ți că ai descărcat de pe net un film fantasy pe care, un pic plictisit, îl vizionezi într-o duminică după-amiaza.

Mă numesc Anaio

M-am aşezat de câteva minute la măsuța de lângă fereastră cu un vraf de tăblițe de lut ars nescrise şi cu stilul în mână. Încă nu ştiu cum să-mi încep povestea şi aşa, privesc cu coada ochiului la soarele care apune şi la norii roşiatici care-i primesc ultimele raze şi care par flăcări rătăcitoare pe cerul albastru-închis. Culoarea norilor îmi aminteşte însă de ceva trist, de timpurile în care insulele Adar nu văzuseră de [illegible] nina soarelui şi se numeau din pricina asta Insulele negre, sau Sarano, tărâmul ceții. Pe atunci domnea în țara asta, liberă acum, regele fără nume, despre care se spunea că venise cu mulți ani în urmă din stele şi care era cel mai puternic şi vestit magician din această lume. Regele îi ridică din starea de sălbăticie pe oamenii care trăiau în insule, dar, în schimbul cunoştințelor pe care le stăpânea şi din care le împărtăşi bucuros celor mai răsăriți din neamul acela, făcu prin vrăji sau altfel ca insulele să zacă mereu într-un amurg cenuşiu, care la răstimpuri făcea loc unor nopți întunecoase care puteau să dureze cu anii, aşa încât locuitorii uitaseră de mult de lumina soarelui, iar când acesta străluci în sfârşit deasupra insulelor, fu pricină de mare uimire şi spaimă la început şi de bucurie după aceea.

Dar să las deocamdată în pace amintirile triste şi să vă spun că sunt o străină crescută de un negustor din regatul Tara, care se află departe, la apus, şi că de mică

am învățat să cânt, mai întâi la vioară, apoi din gură, aşa încât la vârsta de douăzeci de ani ajunsesem o cântăreață faimoasă în regatul nostru.

Aşa se întâmplă că, odată, către sfârşitul verii anului aceluia, Torno, seniorul oraşului nostru, care era şi sfetnicul regelui, primi nişte oaspeți de la răsărit, dintr-o țară mică, dar prosperă care se afla pe țărmul mării, aproape de insulele regelui fără nume care era admirat şi temut în toată lumea. Într-o seară, deci, seniorul nostru, cu care tatăl meu era prieten, mă chemă la o petrecere dată de el în cinstea străinilor şi mă rugă să cânt câteva balade vechi. Îmi amintesc că eram îmbrăcată într-o rochie albă din voal şi nu purtam bijuterii. M-am îndreptat spre estrada sălii de bal cu vioara în mână şi atunci i-am văzut pe doamna Mena şi pe fiul ei. N-am înțeles de ce erau îmbrăcați în negru şi m-am mirat tare mult din pricina asta pentru că pe meleagurile noastre negrul nu se purta deloc, fiind socotit culoarea morții. Mi-am mutat privirea de la veştminte la chipurile lor palide, de o frumusețe rară, apoi privirile mele întâlniră privirile tânărului, pe care mai târziu am aflat că-l chema Luan.

Nu ştiu ce am cântat în seara aceea, dar când am terminat, Torno mă pofti să stau la masă cu el şi cu străinii şi făcu prezentările.

— Nu ştiam că aveți în țara asta cântăreți atât de buni, spuse doamna Mena. Ştiam că regatele apusului sunt vestite mai degrabă prin bogăția nobililor şi a negustorilor decât prin artă.

Şi, întorcându-se către mine, adăugă:

— Draga mea, ar trebui să vii pentru un timp la noi în răsărit, pentru că ai avea ce învăța în meşteşugul ăsta de la rapsozii noştri.

— Cine ştie, doamnă, am răspuns eu, poate c-am să vin într-o zi.

Nu ştiam pe atunci că aveam să mă țin de cuvânt cu mult mai repede decât şi-ar fi dorit doamna.

Seara trecu repede, iar eu m-am întors acasă cu chipul lui Luan întipărit în suflet şi chinuindu-mi mintea cum să fac pentru a-l mai întâlni.

A doua zi am aflat de la tatăl meu că doamna era înrudită de departe cu regele din Adar şi că cei doi ar fi vrut să-l însoare pe tânăr cu o fată străină, venită din lumea din care fusese odată izgonit regele acela, dar că Luan amâna mereu căsătoria, temându-se de rege şi de neamul lui de străini blestemați.

Fără să mai lungesc vorba, o să spun că m-am îndrăgostit de cel care, peste mult timp, şi după chinuri şi suferințe de neîndurat mi-a devenit bărbat. M-am întâlnit întâmplător cu el în piața oraşului în seara zilei în care îi aflasem povestea de la tatăl meu şi ne-am înțeles să ne vedem în aceeaşi noapte în grădina casei mele. În grădină, cu florile care se ofileau pentru că toamna se apropia am cunoscut desfătările iubirii trupeşti şi nu numai, pentru că m-am legat de el cu o dragoste ce depăşea cu mult simplul act fizic.

Aşa trecu ultima lună a verii şi veni toamna, când doamna Mena se hotărî să se întoarcă în țara ei, iar eu m-am înțeles cu Luan să îl urmez acolo în taină şi să ne continuăm povestea de iubire pe ascuns.

După plecarea străinilor de la răsărit, i-am mărturisit tatălui meu iubirea mea şi l-am rugat să mă ajute.

— Anaio, mi-a spus, nu credeam să fii aşa fără de noroc. După cum ştii, Luan e de neam nobil, mult mai nobil decât tine, şi, după câte se povesteşte, mama lui e înrudită cu străinul care domneşte în Adar. Nu s-ar învoi nici moartă să-şi ştie feciorul căsătorit cu o simplă fiică de negustor ca tine, mai ales când regele i-a promis să-i însoare fiul cu o străină de-a lui şi să-l poarte cu corăbiile lor zburătoare departe de lumea asta, în lumile de unde a venit el.

M-am amărât auzind acestea şi am început să plâng, iar tata a urmat.

— De fapt, a venit timpul să ştii că, poate ,neamul tău e mai prost bunăoară, decât cel de negustor. Pentru că nu eşti fiica mea, ci ai fost găsită de către un servitor de-al meu în grădina noastră într-o dimineață geroasă de iarnă. Iar eu, pentru că îmi murise tocmai atunci copila abia născută, m-am gândit să te cresc. Zic că ai fi de neam mai prost, dar Torno, venind într-o zi la mine şi văzând veştmintele în care te găsise servitorul, mi-a spus că ai putea fi şi tu străină, dar nu din neamul trufaş al regelui din insule, ci din altfel de oameni, asemănători cu noi, care trăiesc într-o lume îndepărtată. Însă de-ar şti mama lui Luan asta, mai mult te-ar urî, pentru că ei sunt vrăjmaşii neamului din care vii tu, aşa că te-aş sfătui să păzeşti taina asta şi să nu spui nimănui vreodată ceea ce-ai aflat.

Spunând acestea, tatăl meu adoptiv mă duse în odaia lui, şi, după ce deschise o casă de bani aflată în perete, unde îşi ținea bijuteriile de familie cele mai de preț, scoase de acolo nişte hăinuțe verzi de copil, dintr-o țesătură ciudată, care nu semăna nici cu inul, nici cu cânepa, nici cu vreo altă țesătură cunoscută în lumea noastră şi mi le dădu.

— Ia-le cu tine dacă vrei să pleci, dar te rog renunță la iubirea asta din care ți se vor trage doar nenorociri.

— Nu pot, tată, i-am spus plângând, şi după multe stăruințe, negustorul care mă crescuse se învoi să mă ajute în ceea ce voiam să fac.

Astfel, la vreo câteva zile de la întâmplarea asta am plecat din oraş pe ascuns, odată cu un convoi cu mărfuri ale tatălui meu adoptiv. M-am deghizat în straie de orăşeancă simplă pentru a nu fi recunoscută de nimeni, iar cu mine n-am luat nimic în afară de hăinuțele din țesătură ciudată şi de vioară, singurul prieten pe care-l mai aveam, şi aşa am părăsit Tara, țara din apus, unde oamenii trăiau în prosperitate şi libertate, şi m-am îndreptat spre țările din răsărit, cufundate în întunericul ignoranței şi unde tirani ticăloşi îi subjugau pe oameni şi le întunecau mințile cu ajutorul magiei regelui fără nume.

Am călătorit toată toamna, iar la începutul iernii am ajuns în regatul răsăritean. Țara era prosperă din câte am putut să văd, iar oraşele cu turnurile lor

semețe şi templele închinate zeilor străini păreau desprinse din basm, numai că, uitându-te la fețele parcă îmbătrânite înainte de vreme ale oamenilor şi la hainele lor închise la culoare îți dădeai seama că o umbră neînțeleasă apăsa asupra acelui tărâm.

Am ajuns cu bine în oraşul de la țărmul mării unde îşi avea reşedința doamna Mena, care guverna ținutul acela în numele regelui străin, şi i-am trimis vorbă lui Luan că sosisem. Ne-am întâlnit în secret, iar el mă ascunse într-o căsuță de la țară, aflată în apropierea mării, unde mă vizita adeseori când scăpa de îndatoriri şi de ochii iscoditori ai mamei sale.

Aşa trecu iarna şi veni primăvara. Ziua stăteam în casă şi îmi umpleam timpul scriind cântece noi, sau contemplând marea de la fereastra mea. Mă temeam să ies, pentru ca nu cumva vreunul din oamenii doamnei să mă zărească. Adevărata mea viață începea noaptea, de fapt, în nopțile în care el venea să mă vadă. Nu are rost să descriu clipele petrecute împreună, spun doar că în acele câteva luni am cunoscut fericirea, lucru care se pare că nu le este îngăduit muritorilor, sau dacă le e, până la urmă, aceasta trebuie plătită scump. Un singur lucru mă întrista, şi anume acela că trebuia să ne tăinuim dragostea ca şi cum am fi fost nişte răufăcători şi mă gândeam că aş plăti orice preț pentru a rămâne lângă el pentru totdeauna şi pentru ca el să nu mai fie nevoit să plece de lângă mine. Ca şi cum un duh răuvoitor mi-ar fi ascultat gândurile, curând am fost smulsă de lângă iubitul meu şi purtată de soartă departe de el şi aproape de moarte.

Pe la începutul verii, Luan veni într-o seară la mine mai trist şi mai sumbru ca de obicei.

— Mama a plecat să sărbătorească solstițiul de vară în insule, la regele vrăjitor, spuse el îndată ce intră în casă.

— Şi de ce te sperie asta? L-am întrebat. Doar tu mi-ai spus că mama ta se întâlneşte destul de des cu regele.

— El ştie multe, răspunse Luan, şi prin magie poate afla şi mai multe. De asta ar trebui să te muți în alt loc şi să ne rugăm ca mama să nu afle.

Luan hotărî să mă ascundă în pivnița unei case părăsite, la câteva mile depărtare de vechiul meu ascunziş şi îmi promise că se va îngriji să nu-mi lipsească nimic.

Aşa se făcu că în zorii zilei următoare mi-am adunat lucrurile şi m-am mutat în pivnița ruinei cu pricina, unde am trăit cam două săptămâni în întuneric, ascunzându-mă ca un animal hăituit. De pe atunci începusem să-mi căinez soarta, dar dacă aş fi ştiut ce mă aştepta, mi-aş fi păstrat lacrimile şi suspinele pentru mai târziu.

După două săptămâni doamna se întoarse şi chiar în seara zilei sosirii ei, soldații împânziră locul unde se afla ruina iar câțiva coborâră în pivniță, mă prinseră şi mă luară cu ei în oraş. Către miezul nopții am fost dusă în palatul doamnei Mena care mă primi în sala de judecată.

Torțele aruncau umbre hidoase pe pereți şi în lumina lor l-am văzut pe Luan care stătea la dreapta mamei sale şi care părea să nu mă mai cunoască.

Doamna Mena mă la început, în bătaie de joc, „nora ei", apoi mă insultă în cel mai josnic fel de care ar fi un om în stare şi îmi spuse că pentru fapta mea avea să mă închidă în subteranele palatului şi că niciodată n-aveam să mai văd lumina zilei.

Am căzut în genunchi, am implorat-o pe ea, l-am rugat pe Luan să mă ajute, dar apoi mi-am dat seama că ochii lui aveau o privire fixă, nefirească, şi am început să înțeleg, înainte ca mama lui să-mi explice totul.

— L-am pus şi pe băiatul ăsta încăpățânat la punct, spuse ea zâmbind răutăcios. După ce am aflat, în insule, de la regele nostru cam ce făceați voi doi pe ascuns, l-am rugat să-mi dea o poțiune pe care, dacă fiul meu ar fi băut-o, i-ar fi pierit cheful de dragoste pentru fete de negustori, fie ele şi cântărețe.

Am vrut să-i spun că nu sunt fată de negustor, că poate veneam şi eu din altă lume, dar mi-am adus aminte de avertismentul tatălui meu şi mi-am zis că o fată de negustor e la fel de bună, poate cu mult mai bună decât o regină rea şi trufaşă venită din stele.

N-am mai apucat să-i spun mare lucru Menei, pentru că soldații mă duseră de acolo şi mă închiseră într-o celulă întunecoasă în beciurile palatului.

Am crezut că totul se sfârşise pentru mine şi că aveam să putrezesc în cămăruța aceea umedă, fără ferestre, acum, că Luan nu mă mai recunoştea, dar soarta vru să fie altfel. Soldații doamnei Mena, care seara trecută mă ridicaseră doar pe mine fără să scotocească prin pivniță după celelalte lucruri ale mele, fuseseră trimişi de stăpâna lor înapoi să îi aducă tot ceea ce îmi aparținuse,, şi astfel dădură peste hăinuțele de copil țesute din acel material necunoscut, iar doamna îşi dădu seama din ce lume veneam şi, aşa cum aveam să aflu mai târziu, îl înştiință pe rege, care se spunea că-i ura cumplit pe cei din neamul meu, sau le făcea rău mai degrabă ca să se distreze. Cum auzi asta, regele trimise o corabie după mine, iar eu, fără să mi se spună nimic, am fost scoasă într-una din zile din beciul în care zăcusem şi urcată pe corabia oamenilor din insulele Adar.

Marinarii străini se purtară cu mine cu mult mai bine decât mi-aş fi închipuit. Ziua mă închideau într-o cabină îngustă, aflată lângă cea a căpitanului, dar seara mă lăsau să ies şi să mă plimb pe punte, îmi dădeau porții de mâncare egale cu ale lor, şi, lucru curios, se arătau prietenoşi cu mine, ca şi cum aş fi fost mai degrabă pasagera decât prizoniera lor.

La început, cum eram doborâtă de deznădejde şi de gândul că se putea să nu-l mai revăd vreodată pe Luan, care-mi provoca o durere cumplită, am rămas zile în şir închisă în cabină, dar după un timp, poate din pricina brizei sărate care seara îmi mângâia fața şi îmi umfla părul, sau a stării de libertate şi neîngrădire pe care mi-o dădea vederea mării, am început să sper şi să-mi doresc să trăiesc, gândindu-mă că, chiar dacă era peste puterile unui om, aş putea să învinge farmecele doamnei Mena şi puterea regelui străin.

Aşa se face că, în serile când mă lăsau să ies pe punte, am început să intru în vorbă cu marinarii, sperând că o să aflu lucruri care mi-ar putea folosi cândva. Astfel, călătoria deveni aproape plăcută.

Oamenii din insule erau înalți, cu fețele palide şi părul negru, şi aveau obiceiul ciudat să doarmă ziua, sau să stea în cabine, lăsându-i doar pe câțiva de veghe, iar noaptea se trezeau la viață, asemenea strigoilor. Când i-am întrebat în glumă dacă erau strigoi, mi-au răspuns că la ei în țară era mai tot timpul noapte, aşa că erau obişnuiți mai degrabă cu întunericul. De fapt, aveam să-mi dau seama, din ceea ce-mi povesteau marinarii, că poporul insulelor negre nu era unul crud şi dedat desfrâului, ci dimpotrivă, locuitorii acelei țări misterioase erau paşnici şi iubeau legendele, muzica şi dansul. Am mai aflat că țara aceea îşi avea capitala la Adar, un oraş mare şi neînchipuit de frumos, cum spuneau marinarii, ale cărui lumini sclipeau feeric în amurgul cenuşiu. N-am pus la îndoială descrierea lor, mai ales că văzusem şi eu oraşele din regatul doamnei Mena, care nu se asemuiau în splendoare cu capitala insulelor.

Am ajuns într-una din seri să vorbim şi despre trecutul insulelor şi despre legendele care se povesteau şi am aflat că regele lor, după ce îi ridicase din starea de sălbăticie şi construise oraşele, durase cu ajutorul cunoştințelor pe care le deținea un pod peste mlaştinile morții, care, spuneau marinarii, fuseseră bântuite de duhuri rele înainte de venirea regelui, iar după ce căzuse noaptea peste insule, se transformaseră într-un ținut al groazei prin care nimeni nu îndrăznea să treacă.

— Deci regele a adus noaptea şi voi tot îl iubiți? am întrebat eu miratã, privindu-i întrebător pe căpitan şi pe cei câțiva mateloți fără treabă care se aşezaseră pe punte la taifas în seara aceea.

— Înainte de venirea lui oamenii o duceau tare greu, răspunse căpitanul. Nu ştiau carte, trăiau mai rău ca vitele, în nişte colibe de lut, şi câte şi mai câte... Regele nostru ne-a ridicat din dobitocia aceea... Ce dacă e mai tot timpul noapte?

N-am vrut să mă cert cu căpitanul, aşa că i-am dat dreptate, dar în gând mă îngrozeam de țara învăluită de umbre şi îmi era milă de oamenii aceia care nu ştiau ce e soarele şi îmi ziceam că fuseseră mai fericiți în sălbăticia lor decât erau acum cu toată ştiința şi prosperitatea dăruite de rege.

— Şi cu mlaştinile alea ce e? Am întrebat eu ca să schimb vorba.

— Se zice că cine ajunge acolo şi bea din apa lor îşi pierde mințile şi ajunge mai rău ca un animal, răspunse căpitanul.

— Şi se mai zice, spuse un matelot mai bătrân, pufăind cu nădejde dintr-o pipă de lut, că cine reuşeşte să iasă cu mintea întreagă din iadul ăla are putere asupra duhurilor din mlaştini şi mai dobândeşte şi alte puteri vrăjitoreşti.

— Astea-s poveşti, spuse altul.

— Chiar aşa? îl întrerupse primul matelot râzând. Şi de corăbiile zburătoare şi de străinii din alte lumi veniți în ospeție la regele nostru s-a zis că sunt poveşti până ce au văzut oamenii cum zboară corăbiile pe deasupra oraşelor.

Îi ascultam, dar în minte mi se înfiripase un gând nebunesc şi, mânată de o speranță bolnavă, am întrebat:

— În drumul meu spre Adar o să trec prin mlaştini?

— Da, răspunse căpitanul, drumul trece pe acolo, dar să n-ai grijă. Peste mlaştini e durat un pod suspendat mult deasupra lor, făcut de prietenii regelui.

— Ce credeți că o să se întâmple cu mine în Adar? i-am mai întrebat.

— Nimic rău, spuse căpitanul privindu-mă încurajator. Din câte ştiu eu, ai supărat-o pe doamna Mena pentru că ai trăit cu fiul ei. Regele ne-a poruncit să ne purtăm bine cu dumneata şi mă gândesc că ăl mai mare rău ce ți se poate întâmpla e c-o să fii trimisă într-un ținut depărtat, aşa, ca să nu-l mai vezi pe fiul doamnei. Dar regele e bun şi o să se îngrijească să ai, acolo unde te trimite, casă, bani şi tot ce-şi poate dori o femeie frumoasă ca dumneata. Cât despre fiul doamnei, e un prostănac care tremură de frica maică-sii. De eram în locul lui, aş fi fugit cu dumneata în lume de la început şi aş fi lăsat-o pe cotoroanță cu buzele umflate, să se mărite ea cu fata străină dac-ar fi poftit.

Pălăvrăgeala căpitanului mă făcu să râd, dar în acelaşi timp am luat o hotărâre cumplită. Mă gândeam că, dacă m-aş arunca de pe pod în mlaştini şi aş supraviețui încercărilor la care aş fi supusă, dacă aş învinge nebunia şi moartea, aş dobândi puteri cu ajutorul cărora aş putea să le țin piept Menei şi străinilor, sau poate că aş reuşi să-l eliberez pe Luan de sub vraja regelui şi, vorba căpitanului, am fugi în lume.

Mai trecură câteva zile şi, în a cincisprezecea zi de când călătoream pe mare, soarele fu ascuns de o negură ciudată, iar peste alte două zile în locul zilei era numai un amurg cenuşiu, iar nopțile se făcură lungi, ca şi cele de iarnă.

În a douăzecea zi de călătorie, marinarii mă chemară pe punte şi-mi arătară în depărtare conturul şters al țărmului.

— Am ajuns acasă, strigau care mai de care, bucurându-se cu adevărat că-şi revedeau țara la al cărei gând numai îmi înghețа sângele în vine.

Seara am debarcat într-un sătuc de pescari. Marinarii coborâră pe uscat şi dădură buzna în prima cârciumă care le ieşi în cale, iar pe mine mă dădură în paza a trei soldați care ne aşteptaseră pe țărm.

Mi-am luat rămas bun de la marinari şi de la căpitan, care-mi urară drum bun, şi după aceea am pornit la drum împreună cu cei trei ostaşi ai regelui. Am mers toată noaptea şi, în zori, când întunericul făcu loc amurgului palid, am ajuns într-un oraş destul de mare, unde ne-am odihnit câteva ore la un han.

Am călătorit printr-o regiune de şes cu sate şi oraşe destul de numeroase, ziua şi noaptea următoare, din câte am socotit eu, pentru că amurgul acela posomorât mă făcea să număr greşit zilele. N-am îndrăznit să-i întreb pe soldați cât mai aveam până la smârcuri, de teamă să nu-mi ghicească gândul.

În ziua a patra am ajuns la podul suspendat, făcut dintr-o piatră neagră, asemănătoare onixului. Am fost uimită de măiestria celor care îl duraseră şi, chiar dacă regele îmi era duşman, am înțeles de ce supuşii lui îl admirau atâta. Podul era plin de oameni, care-l traversau pe jos, şi de care cu poveri. M-am bucurat că regele nu mă socotise aşa de însemnată încât să trimită o corabie zburătoare după mine, pentru că atunci n-aş fi avut nici un mijloc de a-mi realiza planul.

Am mers o vreme, apoi, uitându-mă în jos, am văzut sub pod apa verzuie şi stufărişul şi vreo două trei focuri rătăcitoare, luminând sumbru în depărtare. La vederea lor, oamenii se întunecară la față, iar unii începură să murmure rugăciuni şoptite către zeii lor.

L-am rugat pe unul dintre soldați să mă lase să mă apropii de parapet, pentru că străină fiind, nu mai văzusem până atunci asemenea lucruri. Codindu-se, mai degrabă din cauza fricii, omul mă lăsă să mă apropii de balustrada de fier. Am făcut un mic salt, şi, înainte ca soldații să mă poată opri, m-am aruncat peste balustradă.

Am căzut peste un maldăr de stuf şi nu m-am lovit destul de rău. M-am ridicat în capul oaselor şi am auzit neclar strigătele şi exclamațiile de uimire ale celor de pe pod.

M-am îndepărtat repede de pod, mergând prin apa care-mi venea până la genunchi şi prin păpurişul care mi se prindea de haine. Eram bucuroasă că nimeni din cei de pe pod nu îndrăznise să coboare după mine şi asta îmi dădea o stare aproape de bucurie, gândindu-mă că eram liberă, că scăpasem de paznicii mei şi îmi aveam soarta în mâini.

Bucuria mea se dovedi curând a fi deşartă, pentru că apa noroioasă crescu dintr-odată până ce îmi ajunse la brâu, iar din când în când apăreau din apă broaşte urâte, sau alte vietăți de care nu mai auzisem până atunci. Pe de altă parte, focurile galbene din depărtare păreau să se apropie de mine într-un dans monstruos, care mă scotea din minți. Nu ştiam ce puteau fi, dar ascultasem poveştile marinarilor şi mă temeam că în curând aveam să întâlnesc temutele duhuri despre care vorbiseră aceştia.

Acum, după ce toate au trecut, privind pe fereastra casei mele din Adar, văd cerul de seară şi-mi aduc aminte că cerul de deasupra mlaştinilor avea aceeaşi culoare sumbră şi era brăzdat de nori cenuşiu-roşietici, care parcă ardeau cuprinşi de un foc blestemat.

Am înaintat prin apă, paralel cu umbra podului, câteva ore bune şi nu m-am oprit, deşi îmi era foame şi eram obosită. La început nu m-am atins de vietățile din smârcuri, dar mai apoi, văzând că n-am de ales, am prins câteva broaşte pe care le-am mâncat crude.

Am auzit un zgomot în depărtare şi după câtva timp i-am văzut pe soldații regelui care scotoceau mlaştinile în căutarea mea. Am auzit undeva lătratul unui câine şi am văzut cum oştenii dădeau foc verdeții şi stufărişului, pentru a pârjoli tot ce e viu. M-am ascuns în stuf şi am aşteptat ca oamenii să se apropie. Curând câinii fură lângă mine, şi câțiva soldați îi urmară. M-am scufundat cu tot corpul în apă, respirând doar printr-o tulpină de trestie care ieşea la suprafață. Soldații dădură foc stufărişului, iar eu mi-am zis că venise vremea să mor. Am închis ochii şi mi-am adus aminte de Luan, aşa cum îl ştiam înainte de a fi înrobit prin vrăji de mama lui, pentru că voiam măcar să mor cu chipul lui în minte şi am aşteptat ca focul să aprindă stuful de deasupra mea şi să-mi pârjolească pielea, dar, văzând că nu se întâmpla nimic, am deschis ochii şi am văzut că, deşi stuful ardea, eu nu simțeam nimic. Începând să înțeleg, am ieşit la suprafață şi în clipa următoare soldații pieiră, iar eu am rămas singură. Avusesem o vedenie care mă înspăimântase într-atât încât mă făcuse să mă scufund în smârcuri şi să beau, fără voie din apa urât mirositoare. Pesemne asta urmăriseră duhurile rele, pentru că marinarii spuseseră că cel ce ar fi băut din apa mlaştinii era pierdut. Simțind cum disperarea mi se strecoară în suflet, am mers totuşi mai departe, urmând umbra podului, toată ziua şi

o parte din noapte, până ce am ajuns la un plaur de verdeață aproape uscată, unde m-am oprit puțin. Trebuia să mă odihnesc, chiar dacă asta ar fi însemnat să nu mă mai trezesc niciodată.

Am visat, sau poate că n-a fost vis.

Eram într-o cameră cu pereții vopsiți în portocaliu. În dreapta uşii era un pat destul de mic, acoperit cu o cuvertură de aceeaşi culoare. M-am lăsat să cad pe pat şi m-am uitat uimită la femeia îmbrăcată în haine ciudate, din aceeaşi țesătură ca şi hăinuțele mele de copil, care scria la o maşină şi mai neînchipuită, iar literele sclipeau luminos pe o sticlă care arăta ca un geam în miniatură.

Femeia se opri din scris pentru o clipă, întoarse capul şi mă privi în ochi. Înainte de a leşina, mi-am dat seama că, deşi nu semăna cu mine la înfățişare, femeia care scria eram eu.

Sunt Ioana

Am spus la început că o să-mi bag nasul şi ghearele în desfăşurarea evenimentelor poveştii care ar putea să fie un joc de calculator, dar asta e, n-am ce face, e privilegiul meu de creator sau de om care trage sforile, chiar dacă senzația asta e iluzorie. Poate că şi eu sunt personajul altcuiva, dar nu intru aici în amănunte. Sper numai ca acel scriitor să fie unul bun la suflet.

Deci, mi-am adus personajul din mlaştini în camera mea şi am lăsat-o pe cântăreață să leşine pe patul meu. Când am scris despre ea mi-o închipuiam frumoasă, şi aşa ar fi rămas, dacă n-ar fi ajuns în smârcuri. Acum e îmbrăcată în zdrențe, are părul încâlcit şi plin de mătasea-broaştei, iar pielea începe să-i capete o nuanță verzuie, de care n-o să mai scape câte zile va avea, astfel încât după aceea, frumusețea ei va avea ceva nepământesc şi aproape înfricoşător, ceva de monstru sau de om întors din morți. O s-o trimit în curând în mlaştini, de unde o să scape cu mintea întreagă, iar de femeia care scria la maşina stranie n-o să-şi mai aducă aminte decât vag, ca şi cum ar fi fost un vis.

Acum o să-mi îndrept atenția spre regele din stele, cu care mă tem că n-o să fiu prea miloasă, acum că mi-a picat în mână, sau mă rog, am iluzia asta.

N-o să-l descriu prea mult şi o să spun că imaginea lui seamănă cu aceea a lui Nyarlat-Hotep din romanul lui Lovecraft, de unde o să-i şi preiau descrierea.

Regele are un chip tânăr caracteristic faraonilor şi poartă o mantie grea de brocart negru.

Ținuta sa mândră şi trăsăturile elegante emană acea putere de seducție a unui zeu întunecat şi a unui înger căzut în păcat, iar pleoapele sale ascund sclipirea ironică a unui caracter capricios.

Dacă închid ochii, îl văd pe rege, stând la fereastră într-una dintre sălile castelului său din Adar şi privind pierdut la luminile oraşului care strălucesc în întuneric. Nu mai are sclipirea ironică a ochilor, pleoapele îi tremură şi i s-au învinețit, iar cearcănele mari din jurul ochilor îi urâțesc chipul de o frumusețe întunecată.

Îşi cuprinde pentru câteva clipe fruntea în mâini, apoi se ridică de pe scăunelul de lângă fereastră şi se îndreaptă nesigur spre masă. Se aşează pe un alt scaun şi începe să scrie ceva într-o scriere hieroglifică pe nişte tăblițe.

Sunt regele din stele

Oare cât timp să fi trecut de când n-am mai închis ochii? Zece ani, sau o sută? Întrebări neroade, şi totuşi, aş da totul pentru câteva clipe de somn. De când nu mai dorm îmi vin în minte gânduri ciudate, pe care nu le avusesem înainte, câteodată mă înduioşez fără voie şi parcă aş avea simțiri asemănătoare cu acelea ale oamenilor, totuşi am continuat să le fac celorlalți rău, iar figurile victimelor mele îmi chinuie singurătatea de coşmar în care trăiesc.

Mă uitam înainte pe fereastră la oraşul ăsta înfloritor, cu oameni care trăiesc în întuneric şi nu ştiu ce e lumina zilei. Ei mă iubesc şi ar muri pentru mine, fără să ştie că prea puțin îmi pasă de ei şi că sunt buni doar atâta cât servesc scopurilor mele, lucru pentru care i-am şi ridicat din sălbăticie. Ei cred că venirea mea în insulele lor a fost o binecuvântare, fără să ştie că am ajuns în lumea asta alungat de semenii mei care mi-au reproşat răutatea şi cruzimea şi care m-au osândit la singurătate şi exil până când mă voi îndrepta...

Îmi vine să râd şi acum când îmi aduc aminte de vremurile acelea, dar să las asta. Sunt obosit şi mă doare cumplit capul. Câteodată am impresia că nu mai sunt stăpân pe propriile mele simțuri şi că realitatea alunecă în coşmar. Din colțuri mă privesc chipuri şterse, cu fețele schimonosite de ură. Toți mă acuză, dar ce să fac dacă natura mea mă împinge câteodată să întrec măsura?

Nu ştiu de ce îmi tremură acum în fața ochilor chipul nenorocitei aceleia de cântărețe care s-a încurcat cu fiul Menei. Fără să am vreun glob de cristal, aşa cum cred supuşii mei din insule, ştiu şi văd multe, aşa încât o văd pe femeia aproape goală dormind pe unul dintre plauri în mlaştini.

O văd şi pe cealaltă, ale cărei degete alunecă cu repeziciune pe tastatura calculatorului, scriind despre mine însuflețită de ură şi de satisfacție la gândul suferințelor mele.

Aş putea să le ucid pe amândouă, dar sunt prea obosit şi aş vrea să dorm... Ce mult aş vrea să pot ațipi măcar... Şi, până la urmă, ce m-a apucat să-i promit Menei o mireasă din neamul meu pentru pămpălăul de fiu-său? Femeia aia e peste măsură de îngâmfată şi vrea cam multe. O să-i scriu o scrisoare în care-o s-o anunț că fata s-a răzgândit şi în care o s-o îndemn să-şi ia gândul de la călătoriile în lumile de dincolo şi de la încuscrirea cu ființe superioare.

Cât despre cântăreață, o s-o las să-şi urmeze destinul şi, dacă ajunge la marginea smârcurilor, o s-o trimit pe una din iesmele care bântuie pe acolo la ea cu poruncă să-i spună cum ar putea destrăma vraja în care e prins iubitul ei. De ce fac oare asta? Pentru că îmi e totuna. Poate că dacă aş mai repara din răul făcut victimelor mele aş putea să dorm puțin şi, până la urmă, m-aş putea întoarce în stele cu una dintre corăbiile zburătoare, asta dac-o să-i conving vreodată pe frații mei că m-am schimbat. Ei vin aici de multe ori, trag în ospeție la mine, dar apoi pleacă şi mă lasă iar singur. De ce să vreau să mă întorc la ei când

şi ei mă urăsc? Pentru că sunt din acelaşi neam cu ei şi pentru că am obosit de atâta singurătate...

O să-mi las un pic capul pe masă sperând c-o să adorm, deşi ştiu că n-are rost să mă prefac, dar deocamdată nu mai scriu nimic.

Sunt Anaio

M-am trezit pe plaurul de iarbă uscată unde adormisem şi mi-am amintit cu uimire visul cu femeia care scria la maşina ciudată. Oare a fost doar o nălucire a duhurilor mlaştinii, sau poate că fusesem în acea lume a maşinilor cu adevărat? N-avea rost să-mi pun prea multe întrebări din pricina unor vise, aşa că am mers mai departe, mai mult târându-mă pe brânci şi înotând, dar până la urmă, când veni a doua noapte, am văzut sclipind câteva lumini palide în depărtare şi am ştiut că în curând aveam să ies din smârcuri.

Când am simţit pământ uscat sub picioare şi m-am oprit să mă odihnesc puţin, înaintea mea se ivi o fată goală, înaltă şi cu părul negru, dar ai cărei ochi aveau o privire fixă şi erau sticloşi precum cei ai morţilor.

— Regele m-a trimis să-ţi spun, începu ea, cu o voce melodioasă, dar care avea în ea ceva respingător şi neomenesc, asemenea muzicii unor cristale ciocnite unul de altul. Regele a spus, continuă fata, că, dacă vrei să-l faci pe iubitul tău să-şi amintească de tine şi să te îndrăgească iar, va trebui să găseşti talismanul din castelul părăsit al marilor regi din ţara Galat, care se află la sud de insulele astea.

— Şi de unde atâta grijă la regele vostru pentru mine, am spus eu mirată, temându-mă de glasul răguşit care-mi ieşea din gâtlej şi care parcă semăna cu vocea fetei. Şi tu cine eşti?

— Sunt un duh al smârcurilor, răspunse ea. Pentru că ai ieşit cu mintea întreagă din mlaştini, ne poţi vedea şi ai putere asupra noastră şi a altor duhuri de un neam cu noi, dar te sfătuiesc să nu o foloseşti decât atunci când vei avea nevoie.

Spunând acestea arătarea pieri şi mă lăsă singură. Mi-am continuat drumul spre luminiţele palide ce se zăreau în depărtare şi nu după mult timp am ajuns la marginea unui sat. Eram obosită şi îmi era foame, aşa că am bătut la uşa primei căsuţe care mi-a ieşit în cale. Îmi deschise o femeie tânără, dar văzându-mă în halul în care eram, scoase un ţipăt şi îmi închise uşa în nas.

Am mai bătut la uşile câtorva case, dar oamenii ieşeau la geamuri, se uitau la mine îngroziţi, iar uşile rămâneau închise. Aşa stând lucrurile, m-am culcat pe câmp, la marginea satului, şi am adormit repede, uitând de foame şi de tot.

A doua zi, după ce m-am trezit, în crepusculul cenuşiu, mi-am privit chipul într-o fântână de la marginea satului. M-am îngrozit când am văzut cum din apă mă privea o iasmă cu pielea verde, buzele umflate şi cu părul năclăit de iarba-broaştelor. Am început să plâng, dar amintindu-mi că fusesem îndeajuns de puternică încât să înfrunt urgia duhurilor mlaştinii şi gândindu-mă la ceea ce mă aştepta, mi-am şters lacrimile, am scos o găleată de apă din fântână cu care, de bine de rău m-am spălat de noroi şi de verdeaţă.

Am lepădat lângă fântână zdrenţele cu care fusesem îmbrăcată şi, ascunzându-mă în umbră, am reuşit să fur o rochie şi alte câteva ţoale puse la uscat într-o curte. M-am îmbrăcat în hainele ţărăneşti şi m-am privit iar în apa fântânii. Pielea mea îşi păstra

culoarea verzuie, nesănătoasă, dar în rest arătam a ființă omenească, deşi eram oarecum schimbată.

Am ocolit satul în care oamenii se speriaseră de mine seara trecută şi am mers mai departe la întâmplare. Nu ştiam în ce parte e Adarul, nici pe unde trebuia s-o apuc ca să ajung la țărmul sudic.

În satul următor în care m-am oprit, am aflat că marea cetate era departe, cale de o zi către răsărit, iar ca să ajung la porturile din sud trebuia să călătoresc cam cinci zile. După ce oamenii îmi dădură de mâncare, am pornit fără întârziere spre sud prin amurgul posomorât, sperând că mă schimbasem îndeajuns de mult ca soldații regelui să nu mă mai poată recunoaşte.

Spre marea mea mirare, deşi am întâlnit câțiva soldați pe drum, aceştia aveau alte treburi pe acolo şi am aflat de la oameni că n-o căutase nimeni pe cântăreața străină în acel ținut. Poate că oştenii crezuseră că am murit în mlaştini, sau regele îşi schimbase gândul în ceea ce mă privea, aşa cum îmi spusese duhul.

Oricum ar fi fost, nimeni nu mă opri în drumul meu, iar într-a cincea zi de când ieşisem din mlaştini, am ajuns într-unul dintre oraşele porturi de pe țărmul de sud.

Acolo, deşi mă temeam de urmărirea regelui, am rămas câteva zile. N-aveam nici un ban la mine, aşa că am cântat prin piețe ca să adun banii trebuitori călătoriei pe mare.

În cele din urmă, m-am îmbarcat pe corabia unor negustori, care voiau să-şi vândă mărfurile în regatul din sud. În primele două nopți m-am uitat în urmă cu teamă, să văd dacă regele nu aflase de fuga mea pe mare şi nu-şi trimisese navele pe urma noastră, dar marea era pustie şi doar a patra zi de la plecare ne-am întâlnit cu o altă corabie de marfă care se întorcea în Adar, venind din sud.

Peste alte câteva zile, trezindu-mă dimineața, am văzut pentru prima oară, după multă vreme, soarele. Am ieşit pe punte şi am început să dansez de bucurie, spre nedumerirea negustorilor şi a marinarilor, care-şi acopereau ochii cu mâinile spre a-i feri de lumina puternică şi care în curând se ascunseră în cabinele lor. M-am întors apoi cu fața spre umbra pe care-o lăsasem în spate, şi, îndreptându-mi pumnul către insulele negre, l-am blestemat amarnic pe rege, pe doamna Mena şi am jurat încă o dată să fac orice pentru a-l elibera pe cel pe care-l iubeam de sub puterea lor.

Am călătorit pe mare o lună încheiată şi, pe la începutul toamnei, am ajuns în regatul din sud.

Când am ajuns în primul oraş, mi-am cumpărat din banii rămaşi o vioară, după care am început să colind satele şi oraşele, ducând o viață de rapsod rătăcitor şi cântând fie în piețe, fie pe la petrecerile date de localnici cu diferite prilejuri.

Serile, când trăgeam pe la vreun han, mă închideam în cămăruța mea şi izvodeam cântece noi, în care vorbeam despre spaimă şi moarte, despre mlaştini şi țara întunecată a regelui din stele, despre iubirea mea pierdută şi despre chipul celui pe care nu-l puteam uita. Cântecele astea le cântam, acompaniindu-mă la vioară, şi la petrecerile la care eram chemată – cum ziceam – iar locuitorii acelui ținut, din pricina ciudățeniei melodiilor triste şi sumbre pe care le cântam, îmi spuseră cântăreața nebună din Adar.

Am rătăcit prin țara aceea cât ținu toamna, iar la începutul iernii am poposit într-un orăşel de la poalele munților înalți şi sălbatici dincolo de care, spuneau oamenii, se aflau ruinele castelului vechilor regi ai acelor locuri. Am mai aflat că neamul regilor acelora se

stinsese cu mult timp în urmă, iar de atunci înainte, țara fusese guvernată de un consiliu de cetățeni fruntaşi ai marilor oraşe.

Mi-am amânat călătoria în munți pentru începutul primăverii, pentru că oamenii spuneau că era primejdios pentru cineva să-i traverseze iarna şi că pădurile bătrâne şi dese care acopereau versanții erau bântuite.

Dar prevederea fu doar unul din motivele pentru care am zăbovit trei luni în oraşul liniştit de la poalele munților. Adevărul e că începuseră să-mi fie dragi oamenii veseli şi prietenoşi care locuiau în acea țară liberă, fără regi, şi care semănau în multe privințe cu cei din regatul de la apus al Tarei, pe care-l lăsasem cu o veşnicie parcă în urmă. Şi apoi, aveam nevoie de timp pentru a-mi aduna mințile zdruncinate de cele întâmplate, de-a mă odihni şi de a prinde noi puteri pentru încercările care aveau să vină.

Iarna trecu repede, dar în acest răstimp am reuşit să mă odihnesc şi să-mi adun gândurile, aşa că la venirea primăverii, îndată ce zăpezile începură să se topească, mi-am adunat lucrurile pe care le aveam într-o boccea, şi ceva merinde pentru drum şi, într-o dimineață însorită am apucat-o spre munți.

Am mers vreme de câteva ceasuri prin locuri umblate şi prin sate şi pe la amiază am intrat în sălbăticie. La început am trecut printr-o pădure bătrână de fagi destul de uşor de străbătut, iar mai apoi am intrat într-un codru de brad, prin care înaintarea îmi fu cu mult mai grea. Către seară am ieşit din pădure şi am ajuns la trecătoarea prin care se ajungea la platoul unde se ridicase odată castelul singuratic al marilor regi din vechime.

Înainte de-a intra în trecătoare, m-am aşezat pe o piatră la marginea drumului şi am mâncat o parte din mâncarea pe care-o adusesem cu mine. Puțin mai încolo, în spatele pietrelor pe care mă aşezasem să mănânc, era o râpă destul de adâncă, cu pereții aproape verticali.

N-am terminat bine de mâncat, când din râpa cu pricina se auzi un vuiet ciudat şi curând se ridicară din adânc trei arătări de ceață care se apropiară plutind. Coborând pe pământ, luară chipuri de oameni. Astfel doi dintre ei se transformară în frați gemeni înalți şi blonzi, iar a treia arătare deveni o fată brunetă, îmbrăcată în straie verzi.

— Cine sunteți? am întrebat deşi aproape ghicisem răspunsul pe care aveau să-l dea.

— Suntem duhuri ale muntelui, răspunse unul dintre gemeni. Nu vrem să-ți facem nici un rău, deşi mulți din neamul nostru ar încerca poate să te omoare sau să te scoată din minți. Noi vrem să te ajutăm, pentru că ştim cine eşti şi prin câte ai trecut.

Am bănuit mai întâi că era o capcană întinsă de rege, care aflase prin mijloace vrăjitoreşti unde mă aflam şi îşi trimisese slujitorii să-mi întindă o cursă, dar văzând chipurile frumoase şi prietenoase ale tinerilor, am hotărât să am oarecare încredere în ei.

Le-am spus că voiam să caut ruinele castelului vechilor regi, fără să le destăinui şi ceea ce speram să găsesc acolo, iar ei se oferiră să mă însoțească.

— Poate o să ai nevoie de noi, spuse fata. Locurile acelea sunt bântuite.

Deşi mă temeam de cele trei duhuri ale muntelui, i-am lăsat să vină cu mine. M-am ridicat de pe piatra pe care stătusem şi am plecat mai departe, urmată de cei trei tineri.

Când am ajuns în trecătoare, începuse să se întunece, iar când am ieşit pe platoul acoperit cu iarbă şi copăcei pitici din partea cealaltă, luna plină şi roşietică se ridica deasupra munților. Am văzut grămada de pietre acoperite cu iarbă şi muşchi care odată fusese un castel semeț, dar ruinele erau în asemenea stare de decădere, încât doar câteva

pietre mai rămăseseră din ziduri, şi nu se mai cunoştea unde fuseseră odată sălile sau odăile acestuia.

Am mers până lângă ruine şi, cuprinsă de disperare am îngenunchiat lângă pietre şi am început să scormonesc în ele cu mâinile.

— Dacă cauți vreo comoară, atunci ai venit degeaba până aici, spuse unul dintre cei doi gemeni. Comorile castelului au fost jefuite cu mult înainte ca tu să te fi născut.

— Nu caut comori, i-am răspuns, dorindu-mi ca însoțitorii mei nepoftiți să mă lase cât mai repede în pace.

— Atunci ce cauți? întrebă fata cu un zâmbet nehotărât pe buze.

— De unde să ştiu că nu îl slujiți pe regele din insulele negre? am întrebat, ridicându-mă în picioare.

— Regele e bolnav de moarte, răspunse fata, şi apoi, nu are nici o putere asupra noastră.

Nu eram prea convinsă, dar pentru că pierdusem aproape de tot speranța că aş mai putea găsi talismanul în grămada aceea de pietre, le-am spus duhurilor povestea mea.

— Dacă e ceva de găsit aici, o să-l găsim noi, spuse unul dintre cei doi bărbați blonzi. Aşteaptă puțin.

Spunând acestea, fata făcu un semn asupra ruinelor, iar pietrele începură să se mişte şi să se ridice singure de la pământ, ca şi cum ar fi fost răscolite de un vânt năpraznic. După un sfert de ceas, timp în care ruinele fură cercetate piatră cu piatră, fata cu părul negru ridică de sub una din pietre un medalion oval din argint, fără prea mare valoare, dar care era gravat cu semne magice ciudate.

— Nu ştiu dacă ăsta e talismanul pe care-l vrei, spuse ea întinzându-mi-l, dar se vede treaba că e singura comoară a ruinelor de aici.

Am luat medalionul şi i-am mulțumit fetei. Nu mai avea rost să zăbovesc în preajma ruinelor. Aveam să văd dacă bijuteria era într-adevăr talismanul despre care vorbise iasma din mlaştini, atunci când l-aş fi revăzut pe Luan, dar pentru asta trebuia să mă întorc în regatul guvernat de mama lui.

M-am întors din munți în aceeaşi noapte şi, pentru că cele trei duhuri mă călăuziră, nu m-am rătăcit, iar în zori am ajuns în satele de la poalele munților. La prânz mă aflam în oraşul în care îmi petrecusem iarna, de unde mi-am cumpărat merinde şi haine pentru călătoria care mă aştepta şi, fără să mai zăbovesc, am pornit la drum spre țărmul mării.

După alte două zile de mers şi tot atâtea nopți petrecute în nişte hanuri oarecare de pe marginea drumului, am ajuns în portul unde debarcasem toamna trecută, venind din insulele negre.

Am rămas în noaptea aceea la un han, iar a doua zi de dimineață, am coborât în port să găsesc un vas care ar fi plecat cât de repede s-ar fi putut spre țara doamnei Mena.

Am găsit o corabie mică, de marfă, din Adar, şi, deşi mă temeam de oamenii de acolo şi amintirile despre țara lor îmi umpleau sufletul de mânie şi durere, m-am hotărât să mă îmbarc pe vasul care ridica ancora chiar în ziua aceea.

Odată instalată într-una din cabinele micului vas, am intrat în vorbă cu oamenii şi astfel am aflat despre schimbările care avuseseră loc în țara lor, despre ivirea neaşteptată a soarelui pe care oamenii nu şi-l mai aminteau şi de care se temuseră mai întâi, dar cu strălucirea căruia se obişnuiseră iar, despre plecarea regelui din stele şi despre înscăunarea fiului Menei.

Auzind povestea uimitoare pe care mi-o spuneau marinarii, în timp ce-i observam cu coada ochiului cum nu se mai temeau de lumina soarelui, mi-am schimbat gândul şi m-am hotărât să mă întorc în insule.

Sunt regele din stele

Azi am reuşit să aţipesc puţin, dar asta nu mi-a alungat oboseala copleşitoare care mă slăbeşte de puteri şi face ca fiecare clipă să pară o eternitate întunecată. Totuşi sunt în stare să stau la masă şi să scriu. E ultima dată când privesc cerul nopţii de aici, din iatacul fastuos al palatului meu din Adar. De ce ultima dată? Pentru că o să plec din lumea asta şi, chiar dacă fraţii mei n-o să fie încă de acord să mă întorc acasă, poate că plecarea mea de aici e un început... Spre ce, nu ştiu nici eu. Ştiu numai că imaginile celor pe care i-am chinuit odată încep să pălească şi să mă lase în pace.

Acum câteva săptămâni, când zăceam întins în patul meu, cuprins de halucinaţii cumplite, i-am auzit pe doi dintre cei care slujeau la palat vorbind.

— Să ştii că regele nostru e pe moarte, spunea unul. Păcat de el. Ne-a făcut mult bine.

— Şi bine, dar şi rău, răspunse celălalt. Tu n-ai ieşit niciodată din ţara asta, dar eu am fost la apus, dincolo de mare, unde ziua străluceşte soarele. Totul e altfel acolo şi, când m-am întors aici, regatul ăsta mi s-a părut întunecat şi sumbru, iar oamenii nişte morţi care rătăcesc fără speranţă prin amurg.

— Cine ştie ce zănatic ţi-o fi împuiat capul cu lucruri din astea, răspunse celălalt. Mie mi-e bine aici.

— Pentru că nu ai văzut şi alte locuri, i-o tăie omul care era nemulţumit de mine. N-ai văzut câtă deosebire e între străinii care vin din când în când pe la regele nostru şi el? Ceilalţi sunt prietenoşi, nu încruntaţi şi posomorâţi ca el. Şi pe urmă se spune că regele ar fi fost alungat de către ai lui şi aşa ar fi venit aici, iar noi, oamenii care am trăit în insulele astea, trebuie să îndurăm pacostea venită cine ştie de unde...

Celălalt începu să-l mustre şi să-i atragă atenţia că ar putea fi auziţi, şi n-am mai ascultat ceea ce-şi spuneau, dar în timp ce slujitorii vorbeau, mi-a venit un gând ciudat, aşa că, luând din ascunzătoarea lui cristalul poliedric prin care pot comunica cu cei din neamul meu, i-am spus celui mai apropiat prieten pe care îl aveam să vină la palat cu o corabie zburătoare peste câteva zile, iar în drumul lui spre insule să treacă pe la Mena şi s-o aducă şi pe ea încoace împreună cu fiul ei. Mă gândeam să organizez o petrecere de adio şi să le pregătesc tuturor o surpriză colosală, pentru că mi-au plăcut de când mă ştiu spectacolul şi loviturile de teatru.

Prietenul meu sosi în Adar cu două zile în urmă, şi împreună cu el veniră şi vrăjitoarea şi fiul ei. Cum pregătisem totul înainte, ieri pe la prânz a început petrecerea.

Oraşul era împodobit cu lampioane care străluceau în amurg şi cu flori albe, cu parfum îmbătător, care trăiesc în întuneric dar pe care lumina puternică le-ar ucide. Oamenii ieşiseră cu toţii în piaţa mare a oraşului şi, când am socotit că soarele era pe cale să apună, am ieşit şi eu în piaţă însoţit de prietenul meu şi de Mena cu fiul ei. Acolo le-am spus tuturor că aveam de gând să plec pentru totdeauna din insule şi să-l las pe tron în locul meu pe Luan, fiul guvernatoarei din ţărişoara de pe ţărmul mării.

Şi, sub privirile uimite ale celor trei, am făcut semnele magice care risipiră negura, iar soarele la apus străluci deasupra insulelor, pentru prima dată după câteva sute de ani.

Prietenul meu crezu la început că mi-am pierdut minţile, Mena începu să se smiorcăie şi să-mi mulţumească pentru marea cinste pe care i-o făcusem fiului ei, ceilalţi oameni priveau speriaţi soarele la apus, şi aşa, făcându-le celorlalţi un semn distant cu mâna, m-am retras în palatul meu. Nu-mi fuseseră niciodată dragi oamenii din insule şi nu mă încerca nici un regret că-i părăseam, tot ceea ce voiam era... puţină odihnă şi o schimbare de peisaj, restul nu conta. Dacă femeia străină avea să se întoarcă cu bine în insule, ar fi desăvârşit ceea ce lăsasem eu neterminat, astfel încât iubitul ei şi locuitorii ar fi fost pe deplin liberi. Deocamdată le dădusem înapoi lumina soarelui şi asta trebuia să-i mulţumească.

Cât despre mine, vorbind mai târziu, în seara aceea, cu prietenul meu, acesta fu de acord să mă ia cu el în corabie şi să mă ducă spre stele, dar refuză să mă lase să mă întorc acasă aşa cum sperasem. Spunea că nu era timpul încă, dar aveam permisiunea să-mi aleg o altă lume în care puteam să trăiesc şi, spunea el, să mă îndrept.

Sunt Anaio

Am revenit în insule pe la începutul verii. Am văzut câmpurile verzi, oamenii însufleţiţi de o nouă viaţă, şi, dacă la început mă îndoisem de povestea marinarilor, acum îi credeam pe deplin. După ce m-am odihnit câteva zile într-un sat de pe coastă, am pornit-o spre capitala Adar. Am trecut iar pe podul de peste mlaştini, dar de data asta eram liberă şi mă îndreptam spre oraşul în care speram să-l revăd pe cel pe care-l iubeam, iar vederea dezolantelor întinderi de apă verzuie de sub pod nu mă mai tulbura.

Am ajuns în Adar în dimineaţa celei de-a cincea zile. Mă oprisem la porţile oraşului şi priveam turnurile înalte şi clădirile scăldate în lumina soarelui, când un călăreţ palid trecu pe lângă mine ca o amintire a vremurilor întunecate de altă dată. Omul era singur şi pesemne că voia să iasă din oraş. Am întors capul şi l-am recunoscut. Cu un strigăt, i-am ieşit înainte, şi l-am rugat să se oprească.

Deşi nu mă recunoscu, Luan se opri şi coborî de pe cal.

— Aş vrea să vă arăt ceva, mărite rege, i-am spus, încercând să-mi stăpânesc tremurul vocii, şi i-am întins medalionul găsit în munţi. Aş vrea să vi-l dau.

Luan luă medalionul, privindu-l cu oarecare dispreţ, dar în clipa în care îl atinse, pământul se cutremură, iar undeva în oraş izbucniră flăcări care se înălţară spre cer într-o coloană uriaşă.

— Arde palatul, murmură el, dar nu făcu nici o mişcare de-a încăleca. Se uită la mine, apoi spuse şovăind:

— Te-ai schimbat mult, dar eşti încă frumoasă... şi... ai avut puterea să desfaci farmecul care mă ţinea legat, pe mine şi pe oamenii de aici, de puterea regelui din stele.

N-am putut să-i răspund pentru că glasul îmi fu înecat de lacrimi. M-am apropiat de el şi m-am lăsat să cad cu capul pe pieptul lui.

Trecură aşa câteva minute, fără ca unul dintre noi să rostească vreun cuvânt, apoi tăcerea fu spartă de strigăte şi vociferări, şi am văzut cum câţiva oameni ieşeau pe poarta monumentală, îndreptându-se spre noi.

— Palatul se prăbuşeşte, spuse unul, dar toți cei ce erau înăuntru au reuşit să scape...

— Mama dumneavoastră nu ştia unde sunteți, spuse altul.

— Lăsați palatul să cadă, spuse Luan ca în transă. De azi înainte n-o să mai fie nici un rege în țara asta.

Ne-am îndreptat spre oraş ținându-ne de mână. Luan o regăsi pe mama lui în mulțimea care căsca gura în jurul palatului care se dărâma şi îi spuse cine eram şi hotărârea lui de-a renunța la tron şi de-a se căsători cu mine. Doamna Mena la început vru să-l oprească cu orice chip şi încercă să folosească magia asupra mea, dar puterea talismanului o opri, aşa că până la urmă trebui să încuviințeze hotărârea lui Luan, dar nu rămase la nunta noastră, preferând să se întoarcă în palatul ei de la malul mării.

După ce ne-am căsătorit, Luan predă puterea în mâinile unui consiliu ales de către popor, iar noi ne-am stabilit în Adar, într-o casă spațioasă, ale cărei ferestre dădeau spre zidul de vest.

În casa cu pricina mă aflu acum şi în timp ce termin de aşternut pe tăblițele de lut povestea mea, seara se lasă peste oraş, iar culoarea roşie şi sumbră a norilor, care mi-a readus în minte suferințele trecutului, dispare de pe cer, făcând loc întunericului. O să las deoparte tăblițele şi stilul pentru că în curând Luan o să se întoarcă acasă, dar nu închei înainte de-a le mulțumi pentru sfârşitul fericit al poveştii mele zeilor buni care m-au ajutat să scap cu bine de întuneric şi nebunie şi poate că ar trebui să-i mulțumesc şi femeii din lumea maşinilor pe care am văzut-o pentru câteva clipe în visul meu din mlaştini şi care a scris despre mine.

*

Femeia din lumea maşinilor se simte puțin obosită şi o cam doare capul, dar speră că undeva, la un alt calculator, cineva scrie şi despre ea şi îi va încheia cu bine povestea.

SORA GEAMĂNĂ

Prolog
Visul Juliei

Azi-noapte mi-am visat dublul. Am citit mult pe tema asta, mai ales operele romantice, cum ar fi *William Wilson* a lui Poe şi multe altele, dar niciodată până acum n-am visat pe cineva care să semene cu mine până la identitate.

Eram într-o magazie întunecoasă şi stăteam rezemată de o stivă de pungi de zahăr. Undeva, către intrare, două brute începură să se bată. Presimțind că e rost de scandal, m-am afundat mai mult în obscuritatea depozitului, încercând să mă îndepărtez de sursa zgomotului.

Am găsit-o ghemuită într-un colț şi la început nu mi-am dat seama că seamănă cu mine până în cele mai mici amănunte. Mi-a spus că o cheamă Meig şi că e demonul meu, dublul de umbră, deşi mai târziu, în cursul visului, se dovedi că era mai degrabă un daimon, aproape un geniu bun.

Mă trase de mână către un perete care se transformă într-o uşă cu clanța stricată, care ieşea din magazia aceea. Am mers printr-un coridor lung şi am ajuns la recepția unui hotel luxos. Dar şi formele acestei camere deveniră nesigure, pentru că se tot transforma, când într-o recepție de hotel, când într-o cârciumă sordidă, cu tavanul jos.

În camera aceea cu forme vagi am întâlnit o femeie între două vârste, căreia Meig îi spunea „patroana”.

— Dincolo de camera asta e un tărâm necunoscut pentru voi, fetelor. Chiar sunteți sigure că vreți să-l explorați? întrebă femeia privindu-mă mai mult pe mine.

— Cred că da, am răspuns, deşi nu ştiu exact ce vreau să caut.

De fapt ştiam ce voiam să caut, dar nu-i puteam spune asta femeii aceleia care semăna cu patroana unui bordel de mahala.

— Puteți să mergeți, spuse femeia, arătându-ne o uşă din celălalt capăt al încăperii. Prietena ta o să te conducă.

Am ieşit din camera cu forme vagi pe un alt coridor, apoi afară, în plin soare. Eram într-un ştrand cu o piscină imensă, care avea valuri artificiale şi nisip pe fund.

— N-am încredere în patroană, i-am spus lui Meig. M-a speriat aproape.

— Nu mai vorbi despre ea, răspunse geniul straniu care semăna atât de mult cu mine.

Mă întrebam dacă era un înger, un demon, sau semăna şi la suflet cu mine, aşa cum semăna şi fizic.

— Ştii pe cine caut? am întrebat-o.

— Îl cauți pe Marius, răspunse Meig, privind deodată în pământ.

— Crezi că am vreo şansă să-l găsesc? am întrebat-o.

— Şi dacă o să-l găseşti, o să te temi de el, îmi spuse Meig.

În timp ce vorbeam, mi-am dat seama că în piscină făceau baie bărbați şi femei de o frumusețe nepământeană şi că încetul cu încetul piscina se transforma în mare, orizontul se lărgea, iar dincolo de apă se vedeau profilați pe cerul amiezii nişte munți înalți.

— Hai să facem o baie, îmi spuse Meig, încercând să pară veselă.

Ne-am dezbrăcat şi am intrat în apă.

În timp ce înotam în apa limpede, se apropie de noi un bărbat brunet, cu ochii albaştri, care mă luă în brațe şi îşi încolăci trupul de al meu, cu intenția de-a face dragoste cu mine.

— Lasă-mă, i-am spus, desprinzându-mă din îmbrățişare. Lasă-mă, nu pe tine te căutam.

Mi-am dat seama, cuprinsă de panică, că Meig dispăruse. Am plecat s-o caut, urmată de bărbatul cu ochi albaştri.

Am ieşit din apă pe un țărm pustiu, cu plaja neîngrijită. I-am auzit țipetele, înainte s-o văd. Dublul meu oniric zăcea pe plajă, iar o formă nedefinită era deasupra ei. Mi-am dat seama că bărbatul fără chip o viola şi că avea de gând s-o ucidă. Nu ştiu cum îmi apăru o sabie în mână şi m-am repezit în goană spre locul cu pricina, dar când am ajuns, monstrul fără formă o sugruma.

M-am trezit din coşmar aproape plângând şi imaginea surorii mele gemene, cu chipul identic cu al meu, şi care ştiam că seamănă cu mine şi în ceea ce priveşte personalitatea, nu îmi dădu pace. Fără să ştiu cum, o iubeam pe acea străină din vis, ca şi cum ar fi fost prietena mea cea mai bună, sau o soră geamănă regăsită printr-un miracol, şi asistând la violul şi moartea ei neaşteptată era ca şi cum mi-aş fi văzut propria moarte.

M-am gândit să scriu o nuvelă pe tema dublului, dar n-am idee cum s-o concep. Şi ca să te lămuresc, cititorule, sunt o scriitoare oarecare de science fiction şi fantasy, iar pseudonimul meu literar e Julia Knight. Cred că eşti de acord că numele adevărat al unui personaj nu prea contează într-o operă de ficțiune, aşa că îți mai dau doar o informație despre mine, anume faptul că m-am născut şi trăiesc într-un orăşel oarecare din România.

Capitolul 1
Eria Dass

Undeva, în stele, pe orbita unei planete necunoscute, a cărei atmosferă e otrăvită de sulf şi amoniac, Eria Dass deschise ochii şi înjură printre dinți. Cine se amestecase în comunicarea ei cu ființa de pe Pământ? Julia Knight dormea, iar Eria, ființa de lumină aparținând rasei Dass, voise să-i transmită un mesaj. Luase forma scriitoarei, încercase să se împrietenească cu ea, iar la urmă, când să-i transmită mesajul, apăruse acea formă întunecată care o ucisese. Eria murise în visul Juliei, dar în realitate materia din care era făcută nu putea fi distrusă, iar ea era nemuritoare.

Privi soarele albastru, a cărui lumină acum îi făcea bine şi se gândi că poate era singura ființă din rasa ei care se bucura de lumină.

Odată, pe când ea nu se născuse încă, lucrurile stătuseră altfel. Cei din rasa Dass nu fuseseră izgoniți din Etheria, iar cei din neamul ei fuseseră ființe bune, libere şi fericite.

Însă de când lordul Andor îmbrățişase religia Şarpelui, rasa Dass se transformase, lumina pe care o iradiau devenise o radiație pală şi de atunci se ascundeau în locurile întunecate ale Cosmosului, pe planetele îndepărtate de sori, sau se închideau în clădirile sferice, care puteau deveni opace în timpul zilei, de unde ieşeau noaptea şi începeau să rătăcească, căutând alte ființe, pentru a intra în visele lor şi a-i atrage, prin iluzii ciudate şi meşteşuguri vechi, de partea lor.

Mintea Eriei stărui pentru câteva clipe asupra lordului Andor. Nu făcea parte din rasa Dass, era o ființă mult mai puternică, totuşi, îi condusese la început în Etheria, iar după alungarea lui, neamul Eriei scăpătase.

Se gândi că era printre puținii membri ai speciei sale care iradiau lumina de la început, dar că trebuia să ascundă asta, pentru că în caz contrar ar fi fost torturată, sau aruncată în găurile unde bântuiau devoratorii Vaal.

Se născuse într-un oraş subteran, pe o altă planetă şi nu avea nimic deosebit față de ceilalți, poate doar faptul că tortura altor ființe o îngrețoşa şi evita pe cât se putea să vadă aşa ceva. Cândva, nu mai ştia nici ea când, se mutase în colonia de pe orbita planetei aceleia, unde îl cunoscuse pe Doren şi pe Mara Dass, mama lui, care era conducătoarea coloniei.

Viața îşi urmase cursul până când, într-o noapte, Doren, care îi era acum iubit, o chemase să asiste la torturarea unui locuitor al Etheriei, pe care-l capturaseră. Protestase la început, dar pentru că Doren nu-i dădea pace, îl urmase în inima fortăreței sferice, într-o cameră întunecoasă, unde prizonierul era legat cu lanțuri invizibile şi o mulțime de ființe din rasa ei se strânseseră să-l vadă.

La început nu voise să se uite, dar curiozitatea fu mai puternică, şi în cele din urmă îl privi. Etherianul luase o formă umană, iar aureola de lumină pe care-o iradia îşi pierduse strălucirea şi începuse să îşi schimbe culorile, ceea ce însemna că ființa prizonieră era stoarsă de puteri. Se uită la fața lui, iar acele câteva clipe cât privirile lor se întâlniră fură decisive pentru Eria Dass şi îi schimbară viața. Se aştepta să vadă în ochii lui furie, ură, dispreț pentru cei care îi făceau rău, dar în loc

de asta, Eria desluşi o tristeţe nemărginită şi milă, compasiune pentru cei ce-l înconjurau şi halul de decădere în care ajunseseră.

După plecarea ei din camera de tortură, Eria se chinui să-şi alunge din minte imaginea ochilor acelora, dar nu izbuti, iar în zori se hotărî să acţioneze, chiar dacă avea să fie prinsă şi torturată la rândul ei. Nu putea să îndure gândul ca fiinţa aceea nobilă să sufere acolo, în aceeaşi clădire cu ea, şi ea să aprobe, prin tăcerea ei, grozăvia asta.

Pentru că, alături de Mara Dass, Eria era cea mai bună magiciană din colonie, nu îi fu greu ca în zori, pe când răsărea soarele albastru, să se ducă în celula prizonierului, să îl amorţească pe cel care-l păzea şi să distrugă lanţurile energetice care îl imobilizau pe etherian. În timp ce îl conducea afară din clădire se rugă ca ceilalţi şi mai ales Mara să fi adormit, aşa cum le era obiceiul, în timpul zilei. Abia când ajunse afară, observă că putea suporta lumina soarelui, şi că se simţea bine, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o crisalidă, sau s-ar fi născut a doua oară, într-o formă superioară.

— Nici eu nu ştiu de ce te-am eliberat, îi spuse prizonierului. Bănuiesc că ne urăşti pe toţi, dar aşa sunt eu... Nu pot suporta să văd alte fiinţe torturate...

— Nu vă urăsc, îi răspunse etherianul cu un zâmbet obosit, noi, cei care locuim în Etheria n-avem nimic împotriva voastră... Doar că lordul Andor v-a subjugat şi v-a făcut să vă alăturaţi forţelor haosului, care-o să vă distrugă pe toţi, mai devreme sau mai târziu.

— Cred că ar fi mai bine s-o întinzi, îi tăie vorba Eria. Dar, înainte de asta, spune-mi cum de pot să suport lumina soarelui?

— Poţi să vezi iar lumina pentru că ai un suflet bun, pentru că nu poţi îndura să ştii că alţii sunt chinuiţi în timp ce tu priveşti la asta...

Etherianul făcu un semn şi, din nimic apăru un cristal albastru-violet, cu multe faţete. Eria ştia că cristalele erau folosite în comunicarea pe distanţe mari, iar faptul că străinul îl putuse aduce de cine ştie unde, doar gândindu-se la el, însemna că era un magician mult mai puternic decât ea sau Mara, poate la fel de puternic ca lordul Andor.

— Eu sunt Aralf, îi mai spuse locuitorul Etheriei, şi de câte ori ai nevoie de un prieten, foloseşte cristalul... Cred că ştii cum...

— O să văd vreodată Etheria? întrebă ea, înainte de-a se despărţi de Aralf. Se spune că e frumos acolo...

Aralf îi zâmbi încurajator după care se pierdu în nemărginirea spaţiului.

Seara, se stârni vâlvă mare în imensa clădire sferică din pricina dispariţiei etherianului, dar nimeni n-o bănui pe Eria Dass. Se presupunea că prizonierul reuşise să evadeze datorită puterilor magice pe care le deţinea.

În anii care urmară, Eria folosi de multe ori cristalul pentru a vorbi cu noul ei prieten şi uneori în timpul zilei, când ceilalţi se închideau în colonie, ea se întâlnea cu Aralf în locuri în care se simţea cât de cât în siguranţă, fără riscul de-a fi

surprinsă de ai săi. În timpul acelor întâlniri, Eria învăță cum să călătorească mai rapid şi pe distanțe mult mai mari, folosind lumina şi multe alte cunoştințe la care cei din rasa ei nu mai avuseseră acces după căderea lor. Acum înțelegea de ce Aralf îi privise cu milă în seara în care fusese prins şi într-adevăr semenii ei erau de compătimit, constrânşi la a bântui prin bezne, orbiți de cruzime, amărăciune şi disperare.

Cu ajutorul cunoştințelor dobândite, reuşi să-şi modifice aparența, aşa încât cei din neamul ei să nu bănuiască nimic. Din contră, Doren şi mama lui se mirară când Eria începu să participe tot mai des la torturarea şi interogarea prizonierilor ocazionali. Ceea ce nu ştiau ei era că ea îi ajuta pe cei capturați să suporte tortura, şi, folosindu-se de tehnici magice învățate de la etherian, le alina chinurile şi, de cele mai multe ori reuşea să-i elibereze şi să-i ducă dimineața, după răsăritul soarelui, în locuri sigure.

Însă, nu cu mult timp în urmă, disparițiile repetate ale întemnițaților îi puseră pe gânduri mai ales pe Doren şi pe mama lui şi, într-o dimineață, pe când îl imobiliza pe paznicul celulei, aşa cum făcuse din ziua în care-i dăduse drumul lui Aralf, Doren o surprinse asupra faptului.

— Mă gândeam că avem un trădător, îi spuse el, dar nu credeam să fii tocmai tu.

Durerea şi surpriza lui o salvaseră, pentru că, înainte de-a face el vreun gest pentru a da alarma, Eria îl făcu să-şi piardă cunoştința şi să se prăbuşească alături de paznic. Prizoniere în acea zi se nimeriseră să fie două ființe cu patru brațe şi capul triunghiular, serpentin, dintr-un colț îndepărtat al galaxiei, care fuseseră surprinse de cei din rasa Dass în visele lor şi ale căror corpuri zăceau inerte pe planeta lor de origine.

„În curând se vor trezi", îşi spuse Eria, „viața lor îşi va relua cursul, iar prizonieratul lor în colonie va fi, în amintirea lor, doar un coşmar amărât".

Dar ştia că pentru ea viața avea să ia o întorsătură tragică, pentru că fusese descoperită, şi era pusă în fața unei alegeri dureroase pe care însă o făcu fără să şovăie prea mult.

Le făcu semn celor două ființe nedumerite s-o urmeze, în timp ce ea trăgea după sine forma inertă a lui Doren Dass, ființa față de care simțise ceva ce semăna cu iubirea, deşi ştia că era crud, fanatic şi criminal, asemenea tuturor celor ce îl urmaseră pe lordul Andor.

Ajunsă afară, se folosi de lumina soarelui albastru pentru a-i proiecta pe cei doi prizonieri înspre lumea lor. Nu îi însoți de data asta, sperând că n-o să fie surprinşi pe drum de alți duşmani. Se gândi că avea o sarcină mult mai dureroasă de îndeplinit şi, reprimându-şi disperarea şi furia, îl târî pe Doren spre una din vizuinile devoratorilor Vaal.

Pe drum Doren se trezi şi, deşi lumina îi făcea rău, rămase cu ochii deschişi, privind-o acuzator.

— De ce faci asta? o întrebă cu o voce răguşită, din care răzbătea furia, dar mai ales suferința, şi pe care Eria n-o putu uita mult timp după aceea.

— Pentru că, dacă ai fi dat alarma, m-ați fi chinuit pe mine, sau poate tu însuți m-ai fi târât, după lăsarea întunericului într-o gaură neagră a devoratorilor Vaal. Oricum, n-o să te omoare şi, poate, după ce-o să am puterea de-a mă proteja de ei, o să mă întorc şi o să te scot de acolo. Până atunci, învață ce e tortura pe pielea ta şi, când o să fii liber, fereşte-te de-a mai chinui ființe nevinovate.

Mara Dass jeli mult pierderea fiului ei, dar se consolă la gândul că fiind dintr-o rasă practic indestructibilă, îl va găsi ea într-o zi şi îl va salva din ghearele celor care-l țineau prizonier. Nici acum n-o bănui nimeni pe Eria, iar Mara Dass, pentru că se simțea singură, şi pentru că Eria fusese iubita lui Doren, se apropie de ea, şi îi spuse multe din secretele la care, în alte împrejurări, Eria n-ar fi avut acces. Astfel află că lordul Andor îi promisese Marei că îi va găsi fiul şi îi destăinuise un anume plan pe care îl avea cu un oarecare profesor de pe Pământ.

Îndată ce aflase planul acela ciudat şi mârşav, Eria încercase să-l contacteze pe Aralf, folosind cristalul, dar etherianul nu-i răspunse. Se gândi că nu-i spusese nici despre ceea ce-i făcuse lui Doren şi că, dacă i-ar mărturisi totul prietenului ei, acesta ar sfătui-o ce să facă, sau poate l-ar elibera pe Doren din vizuina fiarelor acelora pentru că cei din Etheria îi puteau controla pe devoratorii Vaal.

În dimineața aceea, după ce încercase fără succes să-l contacteze pe Aralf, intrase în legătură cu Julia Knight, iubita profesorului de literatură de care lordul Andor intenționa să se folosească, dar, pe când să-i spună ceea ce voia, ceva intrase în visul Juliei şi o oprise. Se gândi că, la urma urmelor, scriitoarea n-ar fi dat cine ştie ce atenție visului, dar că merita să încerce, pentru că deja Julia Knight trecuse prin multe întâmplări care-i zdruncinaseră mintea şi o făcuseră să creadă în lucruri paranormale, cum ar fi un vis mai neobişnuit. Totuşi, Eria n-avea de gând să lase lucrurile aşa şi se gândea cum să facă să se întâlnească cu scriitoarea în viața reală, în plină zi. Avea să ia o formă umană şi să călătorească spre Pământ cât soarele planetei unde se afla colonia nu apunea şi cât timp era zi şi pe Pământ, ca nu cumva să fie descoperită de lordul Andor, sau alți servitori ai haosului.

Tocmai îşi făcea în minte planul întâlnirii cu Julia Knight, când fu conştientă de apropierea cuiva. Abia avu timp să-şi schimbe aureola în lucirea pală, proprie neamului ei, dar nu reuşi să se strecoare în clădire, înainte de apariția intrusului.

În lumina albastră şi stranie a soarelui necunoscut se întrupă forma înaltă a unui bărbat palid, cu părul lung şi negru, îmbrăcat într-o mantie neagră, cu fața prelungă pe care plutea mai tot timpul o expresie ironică şi amară.

Eria îngheță, sugrumată de valul de şoc şi teroare pe care i-o provocă apariția străinului. Trebuia să se fi gândit că ticălosul putea suporta lumina şi călătorea folosindu-se de ea, asemenea etherienilor.

— Văd că îți place baia solitară de soare, spuse străinul, privind-o ironic, cu ochii aceia negri, care băteau spre violet în lumina stelei albastre.

— Nu ne aşteptam la o vizită din partea dumneavoastră, lord Andor, răspunse Eria încercând să pară nepăsătoare, deşi ştia că îi sosise ceasul, că va fi torturată şi că nu-l mai putea avertiza pe Aralf în legătură cu planurile conducătorului rasei Dass.

Lordul Andor râse în felul acela sumbru, lipsit de veselie pe care ea îl ura şi spuse:

— Nu te teme că am văzut că poți suporta lumina soarelui. Mai de mult toți puteau sta la soare, aşa cum stai tu acum. Am şi o explicație pentru asta...

Eria îl privi, nevenindu-i să creadă că nu o acuza încă de trădare, că nu îi pusese nici o întrebare în legătură cu faptul că o descoperise ziua în afara coloniei.

— Care ar fi explicația? întrebă ea încercând să pară cât mai naivă.

— Eşti fiica mea, deci nu aparții rasei Dass decât pe jumătate, spuse lordul Andor, privind-o atent.

La început Eria crezu că nu auzise bine, apoi se gândi la o capcană, iar în cele din urmă trebui să-şi stăpânească tremurul de dezgust.

— Nu ştiu dacă ar trebui să vă cred, se bâlbâi ea, de ce nu mi-ați spus nimic?

— Pentru că nu era timpul, răspunse lordul Andor devenind serios, aproape grav. Voiam să te urmăresc, să văd cum evoluezi, şi, văzând că îmi întreci aşteptările m-am gândit că e timpul să afli adevărul.

— Asta înseamnă că îi pot controla pe devoratorii Vaal? întrebă Eria fără să se gândească prea mult şi realizând apoi că prin întrebarea asta ar putea trezi suspiciunile bărbatului cu chip sumbru.

Lordul Andor râse iar, fapt care o derută pentru a doua oară.

— L-am găsit zilele trecute din întâmplare pe Doren, spuse el zâmbindu-i complice, dar nu l-am scos de unde era pentru că nu-mi place să mă amestec în problemele sentimentale ale altora, decât atunci când interesul meu o cere.

— L-ați găsit? spuse Eria îngrozită.

Dacă îl găsise aşa cum pretindea, atunci lordul Andor ştia totul despre activitățile ei secrete, despre faptul că elibera prizonierii şi cine ştie ce mai aflase după aceea, investigând problema respectivă.

— Da, dar l-am lăsat unde era, spuse Andor. Ai făcut bine că l-ai pedepsit, dacă el îți înşela încrederea şi îți disprețuia iubirea.

Eria nu înțelegea nimic şi se temea că ființa aceea crudă şi de o inteligență rară se juca cu ea de-a şoarecele şi pisica şi, mai mult ca să câştige timp, întrebă:

— Ce v-a spus?

— Adevărul presupun, răspunse el, şi nu mai fi aşa politicoasă cu mine, acum, după ce ți-am spus că îmi eşti fiică. Mi-a spus că v-ați certat după ce tu ai aflat că mai avea încă o iubită şi că l-ai târât într-o gaură locuită de devoratori.

— Doar atât? se minună Eria care era din ce în ce mai neîncrezătoare.

— Bine, acum nu ştiu tot ce-a fost între voi, spuse lordul Andor încercând să pară binevoitor. Oricum, te sfătuiesc să nu-l mai ții prea mult la popreală. Trebuie

să înveți să fii mai subtilă şi să ştii când să alternezi pedeapsa cu răsplata. Ăsta e un lucru pe care trebuie să ți-l explic mai pe larg altă dată. Acum o să mă întorc la treburile mele aşa că te las să te bucuri de soare singură. La noapte sau mâine o să te învăț să-i stăpâneşti pe devoratori aşa încât să nu te atace şi o să-l scoatem pe Doren de la închisoare. Şi, poate într-o zi, continuă Andor dus pe gânduri, o să te iau cu mine departe, la curțile regilor haosului...

— Da, vă mulțumesc, răspunse Eria, încercând să-şi controleze tremurul vocii şi se gândi că, poate, avea noroc ca Andor să interpreteze uşoara ezitare ca pe o emoție provocată de surpriză şi recunoştință şi nu drept ceea ce era de fapt, începutul unui sentiment de spaimă, care îi înghețа sufletul.

După ce se despărți de lordul Andor şi după ce acesta se făcu nevăzut, Eria încercă din nou să ia legătura cu Aralf. Îşi zicea că cei din Etheria o vor disprețui după ce vor afla cine era cu adevărat şi că îşi va pierde unicul prieten, dar trebuia să îi spună, să îl avertizeze.

Într-un târziu, umbra chipului frumos, cu trăsături regulate şi ochii albaştri, limpezi apăru în cristal.

— S-a întâmplat ceva, Eria? auzi vocea plăcută vorbind în mintea ei.

— Da, răspunse ea grăbit, am multe să-ți spun, şi unele lucruri mă îngrozesc.

— Păi, spune atunci, spuse Aralf, făcându-i cu ochiul încurajator.

— În primul rând, spuse ea, aproape să izbucnească în lacrimi, află că sunt fiica lordului întunecat Andor, care odată era printre cei mai de seamă magicieni din Etheria şi care... vă este duşman şi unul destul de periculos.

— Asta se ştia în Etheria, spuse Aralf zâmbind. Îți dai seama că ai mei s-au bucurat aflând că fiica lui Andor nu îi seamănă deloc.

— M-am liniştit atunci, spuse Eria. O să-ți spun şi restul...

După ce îi povesti despre vizita inopinată a lui Andor, despre planul lui în legătură cu pământeanul nebun şi despre ceea ce îi făcuse ea lui Doren, cei doi alcătuiră un plan.

Capitolul 2
Întâlnirea

Stăteam în fața calculatorului şi încercam să scriu o nuvelă despre dragoni, lumi paralele, vrăjitori şi altele, la care lucrasem de o bucată de timp, sperând că îmi va ieşi ceva cât de cât bun. Însă se părea că în după-amiaza aceea de martie nu prea aveam chef de lucru, pentru că gândurile, încăpățânate cum sunt ele de multe ori, se întorceau la conversația avută cu doamna Mureşan de dimineață.

Doamna Mureşan era mama lui Marius, iar Marius era omul pe care-l iubeam şi pentru care eram gata să-mi dau viața, să-mi vând sufletul şi alte lucruri care ar putea să pară patetice sau puerile pentru un cititor mai serios, dar care pentru mine

erau perfect valabile. Numai că, din păcate, eu nu mai puteam face nimic pentru el şi toate promisiunile, rugile şi dorința de-a face orice sacrificiu erau fără rost şi cu timpul îşi pierduseră substanța.

Marius se îmbolnăvise în urmă cu un an de o formă de schizofrenie, pretinzând că el era Diavolul, sau un zeu al întunericului trimis pe Pământ şi era internat mai tot timpul în spitalul de boli mintale din oraş.

La început fusesem distrusă, plânsesem zile de-a rândul şi nu înțelegeam de ce mi se întâmplase asta mie, de ce îl pierdusem într-un mod atât de brusc şi neaşteptat, după care urmase o stare de apatie şi în cele din urmă mă ridicasem din abisele unde mă aruncase boala lui şi hotărâsem să-mi duc mai departe existența şi s-o accept aşa cum era, dar în acelaşi timp eram convinsă că n-o să mai iubesc niciodată pe nimeni aşa cum îl iubisem pe Marius, şi umbra unei dureri tăinuite mă însoțea în fiecare zi, în orice lucru, oricât de mărunt pe care l-aş fi făcut.

Trăiam de un timp într-un fel de calm aparent sau amorțeală, care însă fusese spulberată de telefonul mamei lui din acea dimineață.

După ce am ridicat telefonul şi am salutat-o, mă întrebă cu o voce tremurătoare, pe punctul de-a izbucni în plâns ce mai fac şi cum mă descurcam cu serviciul, dar bănuind ceva mai grav şi fiind speriată de vocea ei, am întrebat-o ce se întâmplase, temându-mă de ceva grav. Mi-am spus pe urmă că moartea lui nu putea fi mai gravă decât ceea ce i se întâmplase deja, aşa că nu mai conta prea mult asta şi într-un fel preferam să ştiu că a murit şi că îşi găsise liniştea.

Nu eram totuşi pregătită pentru ce aveam să aud, lucru care mă lăsă fără replică.

— Mişcă lucrurile din salon, spuse doamna Mureşan.

— Ce face? am întrebat, neînțelegând prea bine.

— Le mişcă uitându-se la ele, spuse mama lui izbucnind în plâns. Nici eu nici medicii nu înțelegem... Dacă nu e nebun?

— Stați puțin, cum să nu fie? am întrebat cu un amestec de uimire şi iritare.

— Alaltăieri, spuse doamna Mureşan, alaltăieri a ridicat o cană de pe masă doar uitându-se la ea şi a proiectat-o până lângă tavan, după aia a pus-o pe masă încet, fără s-o spargă. Pacienții care erau cu el în salon au râs la început pe urmă s-au speriat. Seara, când erau şi asistenta şi medicul rezident în salon, a ridicat un pat în care dormea cineva...

— Nu se poate, am spus, simțind cum mi se tăiau picioarele şi o durere acută în capul pieptului. Nu se poate aşa ceva... Poate are aptitudini de telechinezie, cine ştie, am continuat puțin mai calmă, şi poate că asta se manifestă la el în momentul în care controlul conştient a încetat şi...

— Nu ştiu, mi-a răspuns mama lui, dar azi l-a adormit pe un coleg de salon atingându-l pe cap şi a spus că îl va purta într-o călătorie spre curțile haosului, pe care pacientul o să le vadă în vis. După câteva minute omul s-a trezit urlând şi medicii n-au reuşit nici acum, după două ceasuri să-l calmeze.

Nu ştiu ce i-am răspuns, dar m-am bâlbâit, încercând să găsesc şi acum o explicație măcar în parte rațională.

— A venit cineva de la o televiziune... Vor să facă un reportaj, spuse doamna Mureşan. Ai putea să te duci să-l vezi şi tu... N-ai mai fost de mult...

După ce am asigurat-o c-o să mă duc şi eu să-l văd, m-am scuzat şi am trântit telefonul, întrebându-mă dacă nebunia lui Marius nu avea cumva calitatea de-a fi contagioasă şi dacă nu înnebuniseră toți cei care fuseseră în jurul lui în ultimul timp. Cât despre promisiunea făcută doamnei Mureşan, n-aveam să mă țin de cuvânt pentru că nu puteam suporta să-i văd chipul tras şi răvăşit, ochii sticloşi care parcă priveau prin mine, aiurelile lui cum că era împăratul Pământului, că ținea globul pământesc în mâinile lui, că era regele Haosului, iar ceea ce mă durea mai mult, faptul că eu eram prea mică şi neînsemnată pentru a mai fi iubita lui. Hotărât lucru, n-aveam să mişc un deget, orice s-ar fi întâmplat, chiar dacă Marius se dovedea a fi cel ce va distruge lumea nu îmi păsa, aveam să stau în fața calculatorului şi să las să treacă totul pe lângă mine, chiar şi propria-mi moarte.

Am plâns puțin, sperând c-o să scap de tensiunea acumulată, dar totul fu în zadar. M-am întins în pat şi am închis ochii, dar după un timp m-am ridicat şi am încercat să lucrez, fără nici un spor.

Mă pregăteam să închid calculatorul, după ce salvasem pagina pe care o scrisesem cu chiu cu vai, când ecranul deveni albastru şi pe el apăru următorul mesaj:

„VINO MÂINE LA CAFE NIGHTDREAM LA NOUĂ. URGENT. MEIG”

În primele clipe m-am gândit la un virus care îmi invadase calculatorul, la cineva care-mi făcuse o glumă proastă, dar am eliminat ambele posibilități. Nu putea fi vorba de vreun virus şi, din câte îmi aminteam, nu povestisem nimănui coşmarul pe care-l avusesem cu câteva săptămâni în urmă despre dublul meu. Totuşi, ce se întâmpla? Înnebunisem? Înnebunise toată lumea? Era o întrebare retorică, dar nu încetam să mi-o pun în minte.

Am restartat calculatorul, şi mi-am zis că o să-l închid, o să iau nişte somnifere şi o să mă culc, deşi era cinci după-amiaza, şi, după ce o să dorm douăsprezece ore, o să am mintea mai limpede şi nervii n-o să-mi mai fie aşa de întinşi şi o să privesc totul în mod cât se poate de rațional, dar computerul se blocă iarăşi înainte de-a scrie „welcome” şi de a intra în sistemul de operare, şi pe ecran apăru: „NU AM TIMP. CREDE-MĂ. MÂINE LA NOUĂ. ÎL POȚI SALVA PE MARIUS.”, după care calculatorul intră în windows.

Mi s-au întâmplat destule lucruri stranii după aceea, dar momentul critic a fost acela în care am văzut literele clipind pe ecran şi mesajul acela delirant. Am crezut că înnebunisem, şi nu ştiam ce să fac. Ar fi trebuit să mă îmbrac de oraş, să mă duc la spitalul de psihiatrie şi să cer o consultație de urgență oricărui medic care se nimerea prin preajmă. M-am amuzat la gândul că, în sfârşit, aveam să-l regăsesc

pe Marius, că îl urmasem în nebunie şi vom fi împreună, dar gândul ăsta era stupid şi nu era nici un haz în a înnebuni.

Mi-am adus aminte că un oarecare personaj dintr-o carte science fiction anonimă, când fusese pus în fața unor fapte extraordinare şi se întrebase dacă nu cumva îşi pierduse mințile, se uitase în oglindă şi îşi examinase ochii, privirea, felul cum arăta, dar în special privirea. Eu n-aveam de gând să-i urmez exemplul şi în clipele acelea n-aveam deloc chef să mă privesc în oglindă, de teamă să nu mi se confirme cele mai îngrozitoare bănuieli.

După câteva minute în care am rămas în picioare, privind în gol şi făcând un efort uriaş de voință să mă stăpânesc, mi-am luat o geacă de blugi pe mine, am ieşit din apartament, m-am dus la cel mai apropiat magazin alimentar şi mi-am cumpărat o sticlă de whisky, după care m-am întors acasă, mi-am pus muzică la calculator, reglând sonorul la un nivel acceptabil, mi-am adus un pahar din bucătărie şi am început să beau metodic conținutul sticlei. Totuşi, înainte de-a simți că mă îmbătasem, am reglat alarma telefonului mobil pentru ora opt, ziua următoare.

Am adormit îmbrăcată pe patul nefăcut, iar când telefonul începu să sune a doua zi, eram într-o stare mizerabilă, capul mă durea teribil, dar scăpasem oarecum de bănuiala că îmi pierdusem mințile. Aveam să mă duc la cafeneaua respectivă, care era unul dintre localurile mele favorite, aveam să îmi comand o cafea, s-o savurez în linişte şi să aştept acolo până la ora zece, după care, dacă nu venea nimeni, şi eram aproape convinsă că n-o să vină nimeni, aveam să mă întorc acasă şi să încerc să uit întâmplările neplăcute din ziua precedentă.

M-am spălat pe față, am făcut un duş şi m-am îmbrăcat cu nişte pantaloni şi sacou negru de stofă, la care se asorta o bluză neagră de atlaz.

M-am gândit că mă îmbrăcasem elegant şi puțin sumbru, ca pentru o înmormântare, dar nu-mi păsa prea mult.

Am ajuns la cafenea pe la nouă fără un sfert. Am intrat înăuntru şi m-am uitat împrejur, cu gândul să-mi aleg o masă goală la care să mă aşez, când o femeie îmbrăcată într-o geacă albastră, aşezată în umbră la o măsuță din colț, îmi făcu semn să mă apropii. M-am dus împleticindu-mă spre măsuță şi am observat cu groază că o femeie care îmi semăna leit, ca şi cum am fi fost surori gemene, mă aştepta şi se ridică zâmbind în întâmpinarea mea.

— Mă bucur c-ai venit, spuse ea, întinzându-mi mâna.

— Cred că visez, am spus eu în loc de răspuns, prăbuşindu-mă pe un scaun.

— Nu visezi, îmi răspunse ea, privindu-mă în ochi, dar înainte de asta, trebuie să te calmezi, să fii puternică şi să ai încredere în mine. Nu vreau să-ți fac nici un rău, chiar dacă provin dintr-o rasă decăzută.

— Te-am visat, m-am bâlbâit eu. În visul ăla...

— Ştiu, în visul ăla am murit, răspunse ea râzând. Am încercat să comunic cu tine aşa, dar n-a mers, şi a trebuit să risc să vin aici. Cât e zi, n-avem de ce ne teme, dar despre asta mai vorbim.

— Cine eşti? am întrebat-o, gândindu-mă că asta era prima întrebare de bun-simț care-mi putea trece prin cap.

— Mi se spune Eria Dass şi fac parte dintr-o rasă mult diferită de a voastră, care trăieşte departe de lumea asta.

— Deci nu eşti dublul meu, am spus prosteşte.

— Am luat forma ta în vis şi, văzând că aşa te-ai apropiat de mine, m-am gândit să vin şi azi aici, ca şi cum aş fi sora ta geamănă.

Am dat din cap absentă şi i-am făcut un semn discret chelneriței care se apropia de masa noastră. Am comandat un capucino şi, după ce fata care servea se îndepărtă, am spus, puțin mai sigură pe mine şi mai calmă, pentru că, la urma urmei, nu prea aveam ce pierde.

— Să zicem că nu visez, sau nu am înnebunit, ce legătură are apariția ta cu Marius? Cum îl pot salva?

— Întâi, spune-mi ce s-a mai întâmplat, îmi răspunse ea. A dat vreun semn că ar fi neobişnuit?

— Toți nebunii sunt neobişnuiți, într-un fel sau altul, i-am spus, dar, Marius e cel mai neobişnuit nebun... Asta cel puțin de ieri încoace.

I-am povestit de telefonul pe care mi-l dăduse ieri doamna Mureşan, despre rugămintea ei de-a trece pe la spital să-l văd şi despre teroarea mea la gândul felului în care trebuie să se poarte şi să reacționeze Marius, acum că dobândise, cine ştie cum, puteri paranormale.

Chelnerița îmi aduse ceaşca de capucino şi, după ce am rămas iar singure, Eria Dass vorbi dusă pe gânduri:

— Puterile o să-i crească destul de repede. Va fi ca... acel personaj al Apocalipsei, Antichristul. Cel puțin asta vrea lordul Andor să facă din el.

— Lordul Andor? am întrebat neîncrezătoare, sorbind din ceaşca de capucino.

— Până îți bei cafeaua, o să-ți povestesc ceva, spuse străina, zâmbind ciudat.

Aşa am aflat despre coloniile rasei Dass, despre Etheria, despre povestea Eriei Dass, care se dovedise a fi fiica lordului Andor şi despre planurile acestuia.

— Dacă am înțeles bine, am spus, acest Andor îi controlează mintea lui Marius şi vrea să facă prin el semne şi miracole stranii şi groaznice, aşa încât să se creadă că sfârşitul lumii e aproape. Oricum, în ultimele zeci de ani lumea e obsedată de tema asta. E un fel de amestec de teamă şi o oarecare plăcere a anticipației, o aşteptare, un fel de curiozitate... Dar ce vrea ființa aia să obțină cu jocul ăsta?

— Nu ştiu, răspunse Eria Dass. Se poate ca planul ăsta să fi fost întocmit departe, la alte curți şi Andor să fi primit ordine precise. Ce vor să obțină cu el? Multe lucruri... poate vor să vă înfricoşeze, să aducă haosul pe planeta voastră... Multe lucruri...

— Se poate, i-am răspuns descurajată.

Dacă Eria Dass avea dreptate, atunci Marius avea să ajungă în scurt timp o celebritate, profetul nebun al Apocalipsei, slujitorul Diavolului şi aşa mai departe. Ar putea să fie omorât în decursul evenimentelor, dar mă îndoiam de asta. Ar deveni o senzaţie mai întâi, după care, având puterile acelea enorme, cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla. Am tresărit, scuturată de un fior, şi mi-am alungat din minte ororile pe care începusem să mi le imaginez. Am mai luat o gură din cafeaua care acum mi se părea coclită şi prea diluată şi am întrebat-o pe Eria cum credea ea că se poate evita toată grozăvia asta şi cum mai putea fi salvat Marius.

Eria Dass îmi dezvălui în amănunt planul ei şi al lui Aralf, iar la despărţire îmi dădu o sticluţă cu un lichid transparent şi un cristal multifaţetat.

— Dacă bei asta, o să aluneci în vis, un vis neobişnuit pentru tine, dar asta e singura cale să poţi veni şi tu cu noi. Cristalul, dacă te uiţi fix în el şi te concentrezi, poţi comunica cu mine. Să-l porţi tot timpul la tine. Dacă începe să lumineze, înseamnă că eu te chem.

— Ca un telefon mobil magic, am comentat râzând.

— Dacă zici tu, aşa o fi, răspunse ea. Aşteaptă până o să te chem şi, în seara aceea, bea lichidul din sticluţă. Dacă se mai întâmplă ceva neobişnuit, mai rău decât ceea ce a fost deja, cheamă-mă tu. O poţi face privind doar în cristal. Dacă totul o să meargă bine, plecăm la sfârşitul săptămânii viitoare. Acum trebuie să plec. Nu trebuie să zăbovesc prea mult.

Ne-am strâns mâinile, după care străina, care semăna cu mine până în cele mai mici detalii, se ridică şi ieşi din cafenea.

Mi-am terminat cafeaua, fără să-i prea simt gustul, am plătit şi m-am dus şi eu acasă. Mi se părea că visez, că merg pe nişte străzi desprinse din vis, că nimic nu e real, că mă pierdusem într-o lume străină şi nu mai puteam regăsi realitatea.

Săptămâna care urmă trecu repede. O sunam zilnic pe doamna Mureşan, întrebând de starea lui Marius, dar nu se mai întâmplă nimic neobişnuit, aşa că n-am alertat-o pe Eria Dass. Purtam cristalul cu mine tot timpul şi mă uitam destul de des la el, aşteptând şi dorind ca acesta să se lumineze. Din fericire, tot restul săptămânii l-am petrecut în casă, fără să mă întâlnesc cu nimeni, aşa că am fost scutită să dau socoteală pentru comportamentul meu ciudat.

Se făcea seară şi mă gândeam că era deja duminică şi că trecuse cam mult timp de când Eria Dass promisese să-mi dea semnul pe care-l aşteptam, pentru a plonja în necunoscut. Cristalul multifaţetat era pe masă, lângă ecranul calculatorului. Ascultam muzică şi tocmai voiam să navighez pe un site cu ştiri, când cristalul începu să lucească intermitent. Am lăsat baltă calculatorul şi m-am uitat atent în adâncimile translucide ale pietrei.

„Poţi veni”, am auzit glasul fantomatic al Eriei Dass, după care lumina din interiorul cristalului clipi scurt şi se stinse.

Am închis calculatorul, am luat sticluța din sertarul biroului, m-am întins pe canapea şi am băut licoarea amăruie. Nu ştiam ce dezvăluiri îmi va aduce visul, de fapt, nu ştiam la ce să mă aştept, în clipele în care am băut conținutul sticluței, dar ceea ce a urmat întrecu cu mult orice scenariu posibil.

Capitolul 3
Călătoria

Se aflau amândouă în pădurea de copaci ciudați, cu frunze mari, palmate, care se întindea la marginea oraşului de opal. Julia era întinsă în iarbă, la marginea pârâului şi părea că doarme. Eria stătea rezemată de un copac, aşteptând ca cealaltă să se trezească şi privind mirată la toată frumusețea care o înconjura.

Nu crezuse că Aralf îşi va ține promisiunea de-a o primi în Etheria, totuşi se afla acolo, privind razele filtrate ale soarelui de dimineață, care pătrundea prin frunzele copacilor şi făcea ca pietrele de pe fundul pârâiaşului să capete o culoare sidefie. Locuitorii Etheriei puteau schimba după voie vremea, ziua şi noaptea şi peisajele din jurul oraşului de opal, ca şi pe cele din jurul castelelor mai îndepărtate şi, călătorind prin Etheria, Eria avusese impresia că trecuse prin lumi nenumărate, mult deosebite una de alta, dar toate împărtăşind un farmec şi o frumusețe de dincolo de timp şi spațiu.

Aralf îi spusese Eriei că după întoarcerea lor se va organiza un banchet în oraşul de opal şi că va fi o noapte luminată de trei sau patru luni pline, care ar fi transformat-o într-un amurg feeric. Îşi imagină cu plăcere banchetul de întoarcere, dar asta îi aminti de călătorie şi de Andor.

În noaptea care urmă întâlnirii cu scriitoarea, Andor venise în colonia lor şi îi spusese Eriei să-l urmeze. Zburară un timp în tăcere prin întunericul dintre stele, după care Andor îi dezvălui scopul călătoriei.

Ajunseră la vizuina Vaal, iar tatăl ei se ținu de cuvânt şi îi arătă cum să controleze bestiile, după care îl eliberară pe Doren.

Ieşind din bezna profundă a vizuinii, Doren o imploră să-l ierte. Încă gândindu-se la o cursă, Eria acceptă şi, privindu-l pe fostul ei iubit, se minună de faptul că Doren nu părea să fi suferit mult de pe urma devoratorilor, ceea ce o nedumeri.

Ajuns în colonie, Doren încropi o poveste despre o călătorie către o stea îndepărtată şi că, din nebăgare de seamă fusese atras într-o vizuină Vaal, unde fusese descoperit de lordul Andor. Mara Dass îi mulțumi lui Andor, numindu-l binefăcătorul rasei lor şi ridicându-l în slăvi, fapt care reuşi s-o scoată din sărite pe Eria.

În noaptea următoare, după ce Andor plecase, Eria îl întrebă pe Doren de ce nu spusese adevărul.

— Doi etherieni au venit curând după ce m-am trezit, îi răspunse el. Au aruncat peste mine un praf ciudat, fosforescent, care se părea că avea darul de-a-i ține departe de mine pe devoratori, însă nu m-au eliberat din forța de atracție a găurii ăleia. Spuneau că trebuie să aştept pentru că în curând mă va elibera cineva.

Apoi Doren îi mărturisi că acea experiență îl făcuse să îşi schimbe părerea despre cei ce locuiau în Etheria şi să înțeleagă ceea ce făcuse ea. Când venise lordul Andor se hotărâse să mintă pentru a o proteja, ceea ce şi făcuse.

Auzind toate acestea Eria se bucură şi îşi spuse că soarta o răsplătea pentru toate greutățile şi riscurile pe care şi le asumase, dar n-avea destulă încredere în el pentru a-i mărturisi planurile ei, aşa că în dimineața următoare, fără să-i spună nimic lui Doren, plecă din colonie cu gândul de-a nu se mai întoarce niciodată. Poate că Doren o va urma când va fi timpul, dar deocamdată era mai bine să nu ştie nimic. Când vor fi descoperit trădarea ei, Mara Dass şi lordul Andor vor fi nebuni de furie, însă ea va fi departe, la adăpost, iar Doren nu ştia nimic şi nu îi putea ajuta s-o găsească, iar neştiința aceea l-ar fi putut proteja şi pe el.

Pe de altă parte, Eria se temea ca nu cumva Doren să îi fi jucat o farsă, instruit de Andor, aşa încât să-i câştige încrederea, apoi să-i facă rău, caz în care nu putea risca să-l ia cu ea.

După ce călătorise o zi, folosindu-se de lumina stelei albastre a sistemului unde se afla colonia şi a altei stele mai mici, Eria se întâlnise cu Aralf, care-o dusese cu el în Etheria. Nu mult după sosirea ei, Eria folosise cristalul multifațetat al Juliei pentru a o chema, iar acum aceasta intrase în vis şi zăcea dormind în iarbă, la picioarele ei.

Julia scoase un geamăt, tresări şi deschise ochii. Se întinse în iarbă şi respiră adânc aerul curat, apoi privi în jur la copaci şi la pârâul din pădure. O văzu pe Eria Dass şi se ridică în picioare.

— Parcă aş fi într-o pădure fermecată din poveşti, spuse ea.

— Eşti aproape de adevăr, îi răspunse Eria zâmbind. Dar hai să mergem în oraş. Aralf ne aşteaptă.

Julia încuviință, dar înainte de-a pleca se privi în apa pârâului şi observă că era îmbrăcată într-o rochie albă de mătase, care-i ajungea până la călcâie.

— Mulțumesc pentru rochie, spuse ea, dar, dacă o să pornim într-o călătorie aşa periculoasă, nu văd la ce mi-ar servi îmbrăcămintea asta aşa de elegantă.

— Aşa se obişnuieşte pe aici, spuse Eria. De fapt, călătoria o să fie confortabilă. E mai rău ceea ce ne aşteaptă când o să ajungem acolo. Dar lasă întrebările pe mai târziu. Eşti gata să mergem?

Julia dădu aprobator din cap şi cele două femei, care semănau ca două surori gemene, o porniră pe cărarea dintre copaci care ducea afară din pădure şi înspre oraş.

Oraşul de opal era imens şi avea zidurile albe, construite din piatra prețioasă al cărei nume îl purta. Străzile şi clădirile reflectau lumina soarelui de dimineață într-o multitudine de ape şi culori.

— Asta nici în poveşti nu s-a mai văzut, spuse Julia, încercând să pară ironică, trebuie să spun că e ceva... minunat, chiar dacă vorba asta a devenit cam goală de conținut.

Eria Dass aprobă, după care o luă pe o stradă care intra în oraş. După ce rătăciră un timp prin labirintul strălucitor de clădiri, ajunseră în fața unui palat micuț, aproape identic cu celelalte clădiri din opal.

Intrară într-o curte pătrată, după care pătrunseră într-o sală boltită, în care lumina filtrată a soarelui pătrundea prin nişte ferestre care semănau cu vitraliile. După lumina strălucitoare de afară, Juliei i se păru că interiorul clădirii era întunecos, aproape sumbru. Sala era mobilată auster şi straniu, cu bănci lungi şi mese din marmură.

Însă impresia nefavorabilă în ceea ce privea interiorul clădirii fu contracarată de prezența ființei care le aştepta. Aralf părea un tânăr blond şi înalt, cu ochi albaştri, îmbrăcat într-o tunică albastră, brodată cu stele, care-i aduse Juliei în minte mantiile magicienilor medievali. Tânărul radia în jurul lui o lumină diafană şi Julia nu se putu împiedica să-l asemuiască cu un înger dintr-o gravură.

— Bun-venit în Etheria, visătoare de pe Pământ, spuse el, zâmbindu-i Juliei.

— Mulțumesc, lord Aralf, răspunse aceasta, e un loc frumos şi, chiar dacă n-am avut încă ocazia să întâlnesc vreun alt locuitor al acestei lumi, pentru că străzile erau pustii, şi, dacă toți locuitorii seamănă cu tine, atunci asta trebuie să fie un fel de țară a îngerilor,.

Aralf râse.

— Chiar arăt ca un înger? întrebă el amuzat.

— Nu ştiu asta, spuse Eria Dass, dar e bună observația Juliei. De ce e aşa pustiu oraşul?

— Majoritatea celor ce locuiesc aici sunt risipiți la castelele lor depărtate, unde fiecare îşi creează lumea lui proprie, dar, la nevoie, pot fi chemați cu ajutorul cristalelor.

— Să sperăm că nu va fi nevoie, spuse Eria Dass, privind undeva, departe.

— Ți-am pregătit o ambianță mai pământeană dincolo, Julia. Am recreat şi nişte mâncare, dar mă tem că la gustul ei m-am încurcat rău.

Părăsiră sala cu aspect de catedrală şi intrară într-o altă sală, mai mică, care semăna cu un restaurant cu mese şi scaune, şi chiar un bar.

Aralf arătă spre o masă din centru, pe care era un platou cu friptură, garnitură de cartofi şi câteva pahare goale.

— Băuturile sunt la bar, spuse el. Cred că le-am nimerit cât de cât.

Se aşezară cu toţii la masă şi, în timp ce Julia mânca friptura destul de gustoasă, dar într-un fel artificială, Eria Dass propuse să plece în călătorie fără întârziere.

— E periculos dacă mai aşteptăm, spuse ea. Acum mă caută pe mine şi mă îngrozesc la gândul pedepsei pe care mi-a pregătit-o, dacă bestia o să pună mâna pe mine. Oricum, nu se aşteaptă să aibă oaspeţi chiar în bârlogul lui.

— Ce te face să crezi că Marius e la castelul lui Andor? întrebă Julia, terminând de înghiţit ultimele bucăţi de friptură.

— Dacă nu e acolo, e jos la Curţi, răspunse Eria, şi dacă e la Curţi e pierdut, aşa că eu sper că e la castel.

Julia se ridică, se duse la bar şi luă de acolo o sticlă cu un lichid rubiniu, care presupunea că ar trebui să semene la gust cu vinul.

— E gata totul? întrebă Eria, întorcându-se spre Aralf, care fusese destul de tăcut cât timp Julia mâncase.

— Sfera de cristal e gata, răspunse el. Prietena noastră se poate odihni cât timp durează călătoria. Mâncare putem crea, aşa că dinspre partea asta totul e bine.

— Ce sferă? Întrebă Julia, aşezându-se la loc şi turnându-şi în pahar din conţinutul sticlei. Voi puteţi călători liber prin spaţiu... De ce n-aş putea călători şi eu?

— În starea în care eşti tu acum şi în această dimensiune nu te poate ucide nimeni, spuse Aralf, dar sunt lucruri care ar putea să-ţi facă rău ba chiar să te facă să înnebuneşti, aşa că sfera de cristal o să te protejeze mai ales pe tine. O putem mişca prin spaţiu cu ajutorul voinţei şi, oricum, călătoria o să fie la fel de rapidă.

— Dacă e gata sfera, putem porni chiar acum spuse Eria Dass, stăpânită de nerăbdare. Abia aştept să-i smulg prada iubitului meu tată.

Ieşiră într-o curte dosnică, pardosită cu dale din aceeaşi piatră preţioasă albă. Sfera era construită aşa încât să încapă în ea trei oameni, iar Juliei i se păru transparentă şi fragilă. Aralf atinse cu mâna o porţiune a sferei, şi, ca prin farmec, apăru o deschizătură în peretele de cristal. Înăuntru se găseau trei scaune tapisate, şi Julia observă că cel din mijloc se putea rabata, aşa încât, la nevoie, se putea transforma într-un pat destul de comod. Înţelegând că scaunul din mijloc îi era rezervat, se aşeză pe el, în timp ce tovarăşii ei ocupară locurile din margine, Eria la dreapta, iar Aralf la stânga ei.

Deşi Julia nu observă nici un panou de comandă încrustat în vreunul din pereţii sferei, aceasta se ridică lin în văzduhul limpede al dimineţii de primăvară, deasupra oraşului de opal care sclipea estompat undeva departe. Curând nu se mai văzu nici oraşul, nici pădurea de la marginea lui, iar peste alte câteva clipe, Julia îşi dădu seama că reveniseră în spaţiul cosmic, al cărui întuneric era punctat de stele.

— Cât timp suntem în interiorul sferei, nu ne poate atinge nimic, spuse Eria, continuând ceea ce spusese Aralf înainte. Putem da o raită pe la casele domnilor de

la Curțile haosului, şi nici un atac de-al lor nu ne-ar destabiliza scutul de energie. Poate că mi-ar plăcea... I-aş putea înjura în voie.

— M-aş lipsi bucuros de o asemenea plăcere, spuse Aralf zâmbind, deşi ar merita o încercare...

Julia observă că veselia celor doi era forțată, iar după un timp cele două ființe renunțară la glume şi căzură într-o tăcere sumbră, încordată. Julia se simțea obosită şi, ca şi cum ar fi răspuns la o comandă mentală, scaunul ei se lăsă pe spate.

— Dormi, Julia, spuse Eria Dass. Ar fi bine să dormi cât durează călătoria, căci, oricum, nu prea ai ce vedea. Te trezim când ajungem la destinație... Adică pe planeta Glar.

Julia aprobă şi închise ochii, iar un somn straniu o cuprinse îndată ce închise pleoapele şi se gândi că ar vrea să adoarmă.

Capitolul 4
Castelul de pe muntele Akan

Când se trezi, Julia observă că în locul întunericului înstelat, în sferă pătrundea lumina mohorâtă a unui amurg cenuşiu. Se ridică în capul oaselor, iar spătarul scaunului se ridică o dată cu mişcarea ei. Cei doi însoțitori ai ei rămăseseră la fel de sumbri şi nemişcați, asemenea unor statui de zei ai disperării. Privind prin peretele de cristal al sferei, Julia văzu că se apropiaseră de o planetă oarecare şi că acum intrau în atmosfera ei tulbure, coborând lin spre o masă de nori cenuşii. Îndreptându-şi privirea spre cer, Julia observă că lumina mohorâtă provenea de la o stea mare, roşie, care părea să fie mult mai bătrână decât soarele. În lumina muribundă, care făcea ca totul în jur să radieze un roşu sinistru, Juliei i se păru că pătura de nori în care se scufundau părea suprafața unei mări de sânge, impresie întărită de densitatea atmosferei, mult mai mare decât aceea a pământului.

— Am ajuns? întrebă Julia, cu o strângere de inimă.

Eria Dass aprobă cu o mişcare a capului.

Sub pătura de nori era aproape întuneric, astrul acelei lumi fiind vizibil doar ca o pată roşie.

— Eşti sigură că muntele Akan e în partea asta? întrebă Aralf, privind concentrat peisajul dezolant şi lipsit de orice urmă de viață de dedesubt.

— E aici, spuse Eria Dass. Trebuie să mergem până ajungem la un lanț de munți înalți, care se întind cât vezi cu ochii şi în fața lor e un munte singuratic, mai înalt decât toți ceilalți. Acolo şi-a construit castelul, care am auzit că e mare cât un oraş...

Sfera înainta cu greu, din cauza vântului puternic, care purta coloane de praf şi nisip de colo până colo, întunecând şi mai mult orizontul. În cele din urmă, cei

trei zăriră forma vagă a lanțului de munți, care, în lumina slabă, păreau nişte titani pietrificați.

Găsiră repede muntele singuratic, care era mai înalt decât toți ceilalți şi pe vârful căruia, ca şi cum s-ar fi ridicat din chiar muntele însuşi, era o construcție masivă din piatră, cu creneluri medievale, numeroase terase şi ferestre înguste şi întunecate.

— Se vede că tatăl tău n-are gusturi prea rele, spuse Aralf zâmbind încurajator.

Eria făcu o strâmbătură şi îşi luă privirea de la peretele transparent al sferei.

— Pare o închisoare, spuse ea... De fapt asta şi e.

Sfera plană deasupra muntelui şi a clădirii, care i se păru Juliei monstruos de mare şi amenințătoare, deşi avea un fel de frumusețe sumbră. Aralf făcu vehiculul să aterizeze pe terasa cea mai înaltă, dar toți trei ezitară să părăsească adăpostul oferit de sferă.

Într-un târziu, Aralf întinse mâna, iar unul dintre pereții de cristal se deschise.

Fură asurziți de şuierul vântului, care semăna cu jelania unor suflete damnate. Julia ieşi cea din urmă, şi, în clipa în care puse piciorul pe pardoseala din piatră cenuşie, vântul dădu la o parte pătura de nori, iar soarele roşu le dezvălui pentru câteva clipe peisajul măreț şi sumbru. Julia privi la turnurile înalte ale edificiului, care sfidau cerul şi vântul, apoi se uită la abisul de dedesubt,, în care se învârtoşau nori groteşti de praf.

— Să nu mai pierdem vremea, spuse Aralf, privind îngrijorat ferestrele întunecate ale castelului.

— Ce trebuie să facem? întrebă Julia, căreia nu-i surâdea ideea de-a intra în edificiul labirintic.

— Intrăm înăuntru, spuse Eria, iar tu o să te concentrezi asupra iubitului tău şi o să-l chemi cu glasul, cu mintea, cu toată ființa ta şi, dacă e aici, o să-ți răspundă, chiar dacă lordul Andor l-a făcut să intre în transă. Noi o să te ajutăm şi o să-l aducem la noi, folosindu-ne puterile.

Se apropiară de uşa masivă de sticlă care dădea într-un coridor învăluit în umbră. Când ajunseră la uşă, aceasta se deschise fără zgomot, iar ei pătrunseră înăuntru.

Ca şi cum ar fi fost acționate de o mână nevăzută, cele câteva lămpi suspendate de tavan se aprinseră, răspândind o lumină palid-roşiatică asupra pereților şi a covorului cu desene ciudate şi groteşti pe care păşiră. Lumina aceea roşietică şi sumbră făcea ca spațiul destul de mare al coridorului să pară că se restrânge, iar pereții înalți păreau că se prăbuşesc asupra lor.

— Mă sperie locul ăsta, murmură Julia.

— Nu te uita în jur, închide ochii şi concentrează-te asupra lui Marius, spuse Aralf, care în lumina aceea părea palid şi îngrozit.

Julia închise ochii şi se concentră asupra lui Marius, aducându-şi imaginea lui în fața ochilor minții şi adunându-şi toată energia mentală într-un singur strigăt care, spre surprinderea ei, răsună puternic şi lugubru în castelul pustiu. Îndată izbucni ceva care semăna cu un curent de aer ciudat, sau o suflare de vânt. La început Julia crezuse că vântul de afară pătrunsese înăuntru printr-un geam spart, dar mai apoi îşi aminti de cuvintele însoțitorilor ei şi îşi spori concentrarea minții.

Undeva la stânga lor o uşă se deschise cu zgomot şi curentul puternic de aer târî către ei un trup inert.

Juliei îi scăpă o exclamație şi întinse brațele spre tânărul palid, care părea cufundat într-un somn profund şi pe care curentul îl depuse la picioarele ei.

— Nu ştiu, parcă a fost prea uşor, spuse Eria Dass meditativ. Nu-mi vine să cred că tatăl meu poate fi păcălit aşa lesne. Dar să nu mai pierdem vremea... Julia, Aralf, luați-l în brațe şi hai să ieşim din bârlogul ăsta împuțit.

Julia şi Aralf îl purtară pe Marius pe brațe către uşă, în timp ce Eria Dass mergea înainte.

Ieşiră pe terasă, iar şuierul vântului îi dădu Juliei fiori. Se aşteptase ca vreun gardian monstruos să vină după ei, apărând pe negândite dintr-un cotlon al castelului, sau ca uşa de sticlă prin care intraseră să se închidă singură, dar, spre uşurarea ei, nimic din toate astea nu se întâmplase. Erau afară şi îi mai despărțeau câțiva metri de siguranța sferei de cristal şi de întoarcerea în Etheria, iar de acolo, în lumea reală, unde Marius şi-ar fi putut recăpăta luciditatea şi deci s-ar fi putut vindeca.

Geamătul Eriei, care mergea în față, o smulse din visare. Înaintea lor, blocându-le drumul spre sferă, stătea o formă înaltă, îmbrăcată în negru, care părea un înger al abiselor, şi care împrăştia în jurul lui aceeaşi radiație malignă ca şi steaua planetei moarte.

— Îmi pare rău că adăpostul meu nu e prea primitor, spuse bărbatul în negru cu un zâmbet abia perceptibil pe buze, dar ar fi fost de-a dreptul lipsit de politețe să nu vă urez bun-venit, înainte de plecare.

— Andor, murmură Aralf, în privirile căruia se aprinse o licărire de teamă.

— Am zis eu că era prea uşor, spuse Eria Dass, privindu-l cu ură pe bărbatul în negru. Hai, termină cu noi, lord Andor. Sper că o să fiu în stare să-ți fac cât mai mult rău, dacă tot nici unul dintre noi nu poate muri.

— Se vede că eşti cu adevărat fiica mea, răspunse acesta râzând. Pentru că vă grăbiți, n-o să vă rețin prea mult, dar câteva explicații nu strică. În primul rând, draga mea, ştiam de mai multă vreme că ai obiceiul neobişnuit pentru rasa ta de-a suporta lumina soarelui. Am fost curios şi te-am urmărit discret. Am aflat că eliberai prizonierii pe care ai voştri îi capturau, o faptă lăudabilă, de altfel. Tot pândind, l-am văzut şi pe Aralf, într-o bună zi. După ce a dispărut feciorul Marei Dass, am pus la cale un plan, asta să văd cum o să reacționezi şi să te cunosc mai bine. Am fost un tată care a neglijat educația copilului său, dar voiam să îndrept greşeala asta, după

cum vă imaginați cu toții. Am aşteptat să văd dacă Eria o s-o ajute pe femeia de pe Pământ, iar în ziua în care a făcut primul pas, i-am dezvăluit secretul paternității ei.

— Aş fi vrut să fiu fiica unui devorator Vaal, mormăi aceasta. Să înțeleg că mi-ai urmărit orice mişcare, iar povestea lui Doren şi pocăința lui au fost nişte minciuni. De ce nu i-ai pus să mă închidă şi să mă tortureze, lord Andor, dacă tot ştiai toate astea despre mine?

— Cei din rasa Dass, bieții de ei, au decăzut fizic, dar mai ales moral şi spiritual, şi metodele lor mă plictisesc. Nu mai au nici un pic de rafinament.

— Asta din cauza ta, spuse Eria Dass scârbită. Şi când mă gândesc că ei te adoră...

— Nu voiam să îți distrug planeta, reluă Andor, întorcându-se spre Julia care sprijinea forma inertă a lui Marius. Nici pe iubitul tău, de fapt... Te las să-l iei acasă. În câtva timp o să-şi revină, mai ales dacă o să-l îngrijeşti şi o să-l iubeşti...

Râse, iar Julia vru să-l sugrume. Totuşi, dacă nu avea de gând să-i oprească, poate că caracterizarea pe care i-o făcuse fiica lui fusese destul de subiectivă, iar lordul Andor, conducător al rasei Dass, nu era atât de rău pe cât îşi imaginase.

— Dar nu vă mai reții, spuse iar Andor după o scurtă pauză, cu o tristețe simulată. Văd că nu vă place planeta asta şi nici persoana mea nu vă inspiră prea multă încredere... Totuşi, Eria, tu o să mai rămâi puțin... Mă gândeam să mă retrag din fruntea semenilor tăi şi să mă ocup de alte lucruri mai interesante... Ştii la cine mă gândeam să las moştenitor?

Râse iar, cu acel sunet înfiorător, sarcastic şi lipsit de umor.

— Ce vrei să faci, Andor? întrebă Aralf care începuse să se trezească din paralizia în care-l aruncase apariția şi vorbele acestuia.

— Nimic altceva decât ceea ce am spus, răspunse bărbatul palid. Numai că înainte de-a îi preda Eriei ştafeta, pentru că o merită cu adevărat, înainte de asta deci, trebuie să mă însoțească într-o vizită, jos, la curțile haosului.

O lumină albastră țâşni din mâna lui Aralf, care îşi întinse limbile distrugătoare spre fața palidă de pe care zâmbetul neruşinat nu se ştersese încă.

Fură învăluiți de beznă, apoi se auzi un țipăt sfâşietor. Julia închise ochii şi încercă să-l protejeze pe Marius cu trupul ei. Când, după câteva clipe, lumina cenuşiu-roşiatică a amurgului reveni, pe terasa din piatră cenuşie rămăseseră doar ea, Aralf şi Marius. Vântul, care tăcuse ca prin farmec cât timp durase conversația cu Andor, începuse să sufle iarăşi, producând acel vaiet sinistru care o neliniştise pe Julia deîndată ce ieşiseră din sferă. Soarele roşu dispăru printre nori şi umbrele fură din nou stăpâne în locul acela blestemat.

— Hai să plecăm de aici spuse Aralf cu un glas răguşit, nesigur.

— Unde s-au dus? Întrebă Julia.

— La Curțile Haosului, răspunse Aralf. De acolo nimeni nu se mai întoarce, sau dacă se întoarce, va fi schimbat în rău, sau nebun, sau...

— Poate că ea va supraviețui chinurilor, care, în loc s-o distrugă, o s-o facă mai puternică, spuse Julia nesigură. Poate că va reuşi să-l înfrunte şi să-l învingă pe tatăl ei, şi după asta rasa Dass o să aibă prima conducătoare înțeleaptă şi bună din istoria lor...

— Sper că va fi aşa cum spui, spuse Aralf cu amărăciune.

Se urcară tăcuți în sfera de cristal, iar Julia îl instală pe Marius pe scaunul din mijloc, iar ea se aşeză pe locul Eriei. Vehiculul se ridică încet, trecu prin pătura de nori şi ieşi din atmosfera densă şi plină de praf a planetei.

Capitolul 5
După trezire

M-am trezit pe la cinci după-masa şi primul lucru pe care l-am auzit a fost sunetul monoton al ploii, care se scurgea de pe streşini pe caldarâm. Am rămas câtva timp întinsă în pat, întrebându-mă cum de adormisem îmbrăcată şi dacă era duminică după-amiaza şi somnul meu durase câteva clipe, sau era altă după-amiază, la câtva timp distanță. Abia după aceea, imaginile visului începură să-mi defileze înaintea ochilor. Poate că ceea ce băusem era un drog, poate că totul fusese o halucinație. Am încercat să rețin cât mai precis imaginea feerică a oraşului de opal, sperând ca amintirea ei să alunge celelalte imagini, dar, cum se întâmplă mai tot timpul când e vorba de vise, imaginile negative au mai multă putere decât cele feerice, aşa că mi-am amintit de castelul sumbru, de lordul Andor şi de răpirea Eriei.

M-am ridicat din pat şi am observat că ecranul computerului era luminat slab. Uitându-mă la data afişată am văzut că era duminică, 24 martie. Asta însemna că dormisem maximum o oră, deci visul nu avea nimic neobişnuit, nu mă scosese afară din timp, proiectându-mă în altă dimensiune, sau dacă o făcuse, cineva avusese grijă să mă întorc la locul şi la timpul potrivit.

Am intrat în baie, m-am spălat pe ochi, după care m-am întors în cameră şi i-am telefonat doamnei Mureşan.

— Ce face Marius? Am întrebat. Vreo schimbare?

— Doarme de azi-dimineață, răspunse ea cu o voce obosită. Cât despre schimbări... Nu ştiu de ce mai întrebi, că doar ştii diagnosticul pe care i l-au pus.

— Ştiu, am spus, încercând să alung orice urmă de emoție.

În fond, ce-mi imaginasem? Că-l salvasem din bârlogul unui demon, călătorind în vis într-o altă dimensiune? Probabil că ajunsesem la fel de nebună ca şi el.

Totuşi, pentru că n-aveam altceva de făcut în acea după-amiază plicticoasă şi pentru că o curiozitate bolnavă, amestecată cu o speranță imposibilă puseseră

stăpânire pe mine, m-am decis să mă duc să-l vizitez pe Marius, în ciuda faptului că vederea lui mi-ar fi trezit amintiri şi sentimente dureroase.

Taxiul mă lăsă în ploaia măruntă, în faţa porţii spitalului. Am înaintat pe alee, am intrat în clădirea propriu-zisă şi am ajuns într-un coridor aproape pustiu. Doi bolnavi apatici stăteau pe una dintre băncile joase. Mă priviră fără interes, după care se întoarseră la conversaţia lor. M-am îndreptat spre camera de gardă, unde o asistentă solidă de vreo patruzeci de ani îmi spuse că Marius Mureşan era în salonul 15.

În salon era o linişte apăsătoare. Unul dintre bolnavi, un bărbat de vreo cincizeci de ani mânca pâine cu salam, altul citea, stând întins în pat, altul meşterea ceva pe telefonul mobil.

Părea un salon de spital obişnuit, asta până când observai privirile goale şi obosite ale pacienţilor şi tristeţea sumbră de pe feţele lor, tristeţe care părea să emane din înseşi zidurile clădirii.

Marius dormea în patul de lângă fereastră şi în somn surâdea fericit. Surâsul acela mă făcu aproape să plâng, dar m-am stăpânit, gândindu-mă că, îndată după trezire, expresia i se va schimba, faţa i se va schimonosi şi se va lansa într-o cuvântare fantasmagorică.

M-am aşezat pe pat, contemplându-l cum dormea, vreme de câteva clipe, apoi, împinsă de dorinţa răutăcioasă de-a şti că aveam dreptate, că după trezirea din somn Marius va fi acelaşi nebun incurabil, că degeaba îmi făcusem eu iluzii, l-am scuturat violent de umăr. Destul cu somnul înşelător şi pacea care păruse să i se aştearnă pe faţă, într-o clipă va începe să urle ca un demon scăpat din iad şi pe urmă aveam să mă ridic şi să mă întorc acasă şi niciodată n-aveam să mai pun piciorul în spitalul de psihiatrie...

Marius deschise ochii şi mă privi nedumerit, dar pacea care îl cuprinsese în timpul somnului nu se risipise de pe chipul lui, iar privirea lui era aceea a unui copil speriat care s-a trezit dintr-un coşmar, sau a cuiva născut a doua oară.

Îmi rosti numele adevărat într-o şoaptă răguşită şi mă învălui într-o privire plină de recunoştinţă. Ochii mei începură să lăcrimeze ca şi cum ar fi avut viaţa lor proprie, în ciuda eforturilor de-a mă stăpâni. Dacă ăsta era un vis, aş fi vrut să nu mă trezesc din el niciodată.

— Mă recunoşti? l-am întrebat nesigură. Ştii unde eşti?

— Eram într-un loc ciudat, un fel de castel, spuse el, frecându-se la ochi. Un tip palid... îmi spunea ceva... mă forţa să fac lucruri, după aia te-am visat pe tine...

— Ştii cine eşti? l-am întrebat, aşteptându-mă să aud cele mai groaznice lucruri.

— Cum adică? Sunt Marius, răspunse el cu un început de rânjet sarcastic. Trebuia să am examenul de licenţă... Şi... după aia a apărut tipul ăla şi... acum, unde sunt?

— Eşti în salonul 15, la spitalul de psihiatrie, i-am spus eu, nevenindu-mi să cred că ceea ce trăiam era realitatea şi nu un vis, că, într-un fel neînțeles, se produsese un miracol.

Expresia de pe chipul lui se posomorî pentru câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Mă gândeam eu... Ființa aia mă punea să spun tot felul de lucruri... La urmă... am făcut câteva chestii ciudate rău de tot... asta până când ai apărut în vis tu şi ceilalți doi... Oare cât a trecut? Mai am timp să învăț pentru licență?

— Licența mai trebuie să aştepte un pic, i-am spus eu. A trecut un an. Acum e martie... Dacă te faci bine într-o lună, ai putea încerca la vară... Deşi eu zic că deja te-ai făcut bine...

Marius clătină iar din cap a neîncredere şi îşi sprijini capul de umărul meu. L-am îmbrățişat şi am închis ochii. M-am gândit că nu trăiam un vis, că se pot întâmpla miracole şi în realitatea cenuşie a lumii noastre moderne şi le-am mulțumit celor două ființe stranii care mă ajutaseră să-l aduc înapoi pe cel pe care-l iubeam. M-am gândit cu strângere de inimă că Eria Dass, cea care părea să fie un fel de dublu al meu, plătea prețul eliberării lui Marius prin chinuri groaznice, şi m-am rugat, oricât de absurd ar părea, şi chiar dacă acea ființă n-ar fi existat decât în imaginația mea, ca Eria Dass să poată fi salvată.

M-am gândit apoi că Marius părea să-şi fi revenit şi eu s-o iau razna dacă ajunsesem să mă gândesc la un personaj din vis în felul acela, dar atunci nimic nu mai conta, realitatea şi imaginația se amestecau în capul meu, în timp ce-l îmbrățişam şi îmi doream, asemenea lui Faust, ca clipa aceea să devină eternitate.

Ar trebui să pun capăt poveştii mele pentru că nu prea mai e mare lucru de spus. Nu sunt Julia Knight, sau mai bine-zis nu ăsta e numele meu, iar povestea reală e diferită de ceea ce am scris, dar nici asta nu are importanță. Te las, cititorule să te bucuri de iluzia creată şi de finalul fericit.

Departe, în stele, pe orbita unei planete obscure se învârtea un obiect uriaş din sticlă translucidă care semăna cu o clădire sferică. Soarele albastru dispărea încet, pe măsură ce clădirea intra în conul de umbră al planetei. Se lăsa seara, iar Aralf, care era singurul observator al peisajului cosmic se gândea fără emoție că îl aşteptau ore grele, că ar putea fi prins şi întemnițat, că ar putea fi torturat iarăşi, dar de data aceasta nimeni nu ar mai veni să-l salveze.

Aflase acum câteva zile că Eria Dass se întorsese de la Curțile haosului, iar tatăl ei îi cedase locul de conducător al rasei Dass. Ştia că n-ar fi trebuit să vină, că noua Eria Dass era diferită de ceea ce fusese, dar o voce interioară îl îndemnase să vină şi să ignore riscurile la care se expunea. La început simțise doar recunoştință pentru cea care îl eliberase din ghearele Marei şi a celorlalți, apoi un soi de camaraderie afectuoasă, iar acum, când era prea târziu, ceva mai mult... poate o iubire care se năştea.

Un zgomot în spatele lui îl făcu să tresară şi, întorcându-şi privirea de la steaua care apunea, văzu că o uşă a sferei se deschisese şi o ființă palidă, obosită, cu trăsăturile feței îmbătrânite parcă, se apropia de el. Eria Dass se schimbase mult, iar Aralf văzu că în această nouă formă semăna mai mult cu tatăl ei. Totuşi, îi întindea mâna. O capcană? Dar venise aici tocmai pentru a fi prins, pentru că se săturase de toate, şi mai ales de semenii săi din Etheria.

— Aralf, exclamă Eria. N-a fost prea înțelept să vii aici, aşa... Puteai avea surprize neplăcute. Ai fi putut încerca mai întâi cristalul.

— Aş fi putut face multe lucruri, spuse acesta, luându-i mâna şi privind-o în ochi.

I se păru că dincolo de oboseală, de durere şi de tainele înfricoşătoare pe care privirea ei părea să le ascundă, mai era ceva, o licărire a vieții şi a speranței, pe care cei de la Curțile Haosului nu reuşiseră să le stingă.

— I-am convocat pe conducătorii Etheriei în oraşul de opal, începu el. Le-am spus că ar trebui să pornim războiul împotriva Curților şi a tatălui tău în special. N-au vrut... Au spus că, la urma urmelor, eşti fiica lui, şi că pentru o ființă Dass nu merită bătaia de cap.

Zâmbi şi îşi plecă privirea.

— Au spus că eşti la fel ca lordul Andor, iar dacă n-ai fost la început, probabil că ai ajuns la fel de rea ca el, după şederea la Curți. Am vrut să plec din Etheria pentru totdeauna. Laşii. Pentru ei un suflet nu înseamnă nimic, dar pentru mine...

Se opri încurcat. Eria râse, iar în hohotele ei Aralf desluşi ceva din râsul diabolic al lui Andor.

— Aralf, spuse ea, războiul n-ar fi avut nici un rost. Mi-au dat drumul destul de repede... Şi, nu ştiu dacă ți-ai dat seama, dar cei de la Curți n-au reuşit să mă supună, chiar dacă şi-au dat silința.

Râse iar, cu un râs care îl înfioră pe etherian.

— Totuşi, se pare că îndârjirea mea l-a mulțumit pe tata, aşa că mi-au dat drumul...

— Ce ai de gând să faci acum? întrebă Aralf.

— Mai întâi, le-am interzis să mai captureze visători... Pe urmă, aş vrea să îi fac să se obişnuiască iar cu lumina soarelui şi după asta, în viitorul mai îndepărtat, vreau pace cu Etheria... Şi vreau să ridic rasa asta la starea ei dintâi.

Aralf zâmbi. Până la urmă nu făcuse o greşeală venind aici. După o scurtă ezitare, o întrebă dacă se împăcase cu Doren.

— O, l-am iertat pentru minciunile lui, spuse Eria zâmbind cu subînțeles, nu le-am făcut nimic nici lui, nici maică-sii, dar i-am trimis într-o altă colonie.

— Acum că ai putere, spuse Aralf, şi nu mai trebuie să te ascunzi, cred că n-o să ai nimic împotrivă să rămân cu tine câtva timp.

— Nu, răspunse Eria Dass, privindu-l complice, dar nu vrei să te întorci în Etheria?

— Nu acum, dar când o să mă întorc, aş vrea să n-o fac singur.

ARCTURUS

Stăteam sprijinită cu cotul de consola pe care se afla tastatura calculatorului şi ascultam cum se stingeau, în semiobscuritatea camerei, ultimele acorduri ale viorii şi ale chitării electrice. Era o trupă rock rusească, al cărei album îl descărcasem de pe internet cu câteva zile în urmă. În versuri se vorbea despre un pictor, care se îndrăgosteşte în vis de o prințesă de pe Arcturus, iar în final, n-am înțeles prea bine ce se întâmplă, pictorul arde de viu într-un tunel de foc, ca pedeapsă pentru că îndrăznise să se îndrăgostească de o ființă superioară lui.

Subiectul era oarecum desuet pentru că, încă din romantism, dacă nu şi mai înainte, anumiți scriitori îl abordaseră. În sfârşit, concluzia era că, acum, la începutul secolului al XXI-lea, tema trecuse din literatură în producția de masă, şi ajunsese să fie subiectul albumului unei trupe rock. Totuşi, deşi versurile erau pline de clişee de genul „încerc să rezist farmecului tău, dar este prea târziu" etc, muzica, destul de lentă, avea în ea ceva vag şi straniu, care mă făcea să visez şi, stând aşa, rezemată de consola computerului, mi-o imaginam pe prințesa respectivă în grădina ei de smarald, şi pe pictor, care apare lângă ea, sosind printr-o poartă stelară. N-aveam, în schimb, nici un chef să mi-l închipui pe îndrăgostit arzând de viu în drumul lui de întoarcere spre pământ, în reveria mea îl făceam să rămână pe veci în grădina de smarald, alături de prințesa lui.

Dar zgomotul cheii răsucite în broasca uşii de la intrare mă făcu să mă trezesc din vis şi cu o mişcare automată am apăsat butonul stop al programului care reda muzica şi în cameră se făcu linişte. M-am gândit că trecuse de şapte şi că era ora când Radu se întorcea acasă de la serviciu.

Eram măritată cu el de doi ani şi, imediat după nuntă, închiriasem o garsonieră la etajul doi al unui bloc vechi, cu coridoare umede şi întunecoase şi cu pereții pătați de umezeală, într-unul dintre cartierele muncitoreşti ale oraşului.

Radu lucra la o firmă de calculatoare, iar eu eram profesoară la o şcoală generală din cartier. Ne cunoscuserăm în facultate şi, după o scurtă idilă, ne căsătorisem. Până la întâmplarea pe care vreau s-o povestesc, nu ştiam dacă îl iubesc, sau dacă mă căsătorisem doar pentru că văzusem în el un camarad şi pentru că îmi era frică să nu ajung fată bătrână şi să-mi trăiesc restul vieții singură.

Radu intră, deci, în holul minuscul al garsonierei, aprinse becul, şi-şi aruncă cât colo pantofii din picioare, după care îşi atârnă geaca în cuier. Intră apoi în cameră şi aprinse şi aici becul

— De ce stai pe întuneric? întrebă el. Am crezut că nu eşti acasă.

— Mergea calculatorul, i-am răspuns, şi pe urmă ştii doar că lumina prea puternică mă enervează. Dar ia spune, nu ți-e foame?

Cu aceste cuvinte, m-am ridicat de la biroul din colț, unde trona computerul şi m-am dus în bucătărie, am aprins aragazul, şi am pus să se prăjească într-o

tigaie nişte chiftele semipreparate din piept de curcan, pe care le cumpărasem cu câteva zile mai înainte de la supermarket.

— De fapt, spuse Radu, aşezându-se la masă, am ajuns acasă cu vreo jumătate de oră mai repede, dar m-am întâlnit pe hol cu noul nostru vecin, ştii, rusul, care nu s-a lăsat până nu m-a făcut să intru la ei la un ceai.

— Drăguț din partea lui, am spus eu, simțindu-mă oarecum deranjată de faptul că soțul meu îşi pierduse jumătatea de oră cu pricina stând la taclale cu acel necunoscut.

Cu vreo săptămână înainte, se mutaseră în garsoniera de vizavi de a noastră doi basarabeni şi auzisem că el era profesor de literatură, iar fiică-sa violonistă. N-o văzusem pe fată, dar îmi imaginam că arăta cam ca şi Valia, personajul feminin din *Rusoaica* a lui Gib Mihăiescu, acea fată care traversează Nistrul pe gheață, iarna, cu o cutie de vioară sub braț şi care are o idilă cu unul dintre militari. M-am amuzat gândindu-mă la meteahna mea de-a compara tot ceea ce mi se întâmpla cu vreun episod citit în vreo carte, dar asta mi se trăgea de pe vremea când eram studentă la Litere şi n-aveam ce să fac, fiecare om cu defectele lui profesionale.

Cu un zâmbet vag, am pus chiftelele pe o farfurie, pe care am aşezat-o în fața lui Radu. Mie nu-mi era foame, aşa că m-am instalat pe scaunul din stânga lui şi l-am întrebat pe un ton cât se putea de indiferent.

— Şi ce impresie ți-au făcut vecinii noştri?

— Păi, răspunse Radu, după ce termină de rontăit o chiftea, Serghei pare inteligent, dar cred că are o fire destul de închisă şi e un pic cam ciudat. Iar Liza e drăguță şi cântă minunat la vioară.

— Mi se pare că n-ai ureche muzicală, aşa că orice scârțâit de arcuş e pentru tine minunat, am replicat eu pe un ton mai sarcastic decât aş fi vrut.

Radu se mulțumi să muşte dintr-o altă chiftea fără să-mi răspundă. Cu toate acestea, dispoziția mea se stricase. Nu-mi plăcuse expresia de reverie întipărită pe fața lui atunci când vorbise despre Liza şi talentul ei muzical şi, fără să-i fi cunoscut măcar, basarabenii îmi deveniseră antipatici. Mi-am spus că n-avea rost să fiu geloasă pe o necunoscută, că era o prostie din partea mea, dar cu toate acestea am simțit o strângere de inimă când Radu se ridică de la masă aproape jignit pentru că eu nu-i împărtăşisem entuziasmul cu privire la noii noştri vecini.

„De-ar fi avut Serghei ăsta al tău un băiat", m-am gândit eu în timp ce spălam farfuria în care mâncase şi tigaia. „Sau măcar dacă Liza asta ar fi fost măritată..."

După ce-am terminat de spălat vasele, m-am întors în cameră, unde l-am găsit pe Radu, care se trântise în pat şi dăduse drumul la televizor. M-am aşezat îmbufnată pe scaunul ergonomic din fața calculatorului şi am pornit muzica.

— Nu înțeleg de ce te-ai supărat, spuse Radu după o vreme.

— Nu m-am supărat deloc, am răspuns oarecum neconvingător.

— I-am invitat şi eu la noi, spuse el cu un fel de vioiciune forțată. O să vezi că o să-ți placă şi o să te împrieteneşti cu ei.

„Da, mai ales cu Liza", mi-am spus, înăbuşindu-mi o înjurătură.

Restul serii trecu fără ca vreunul din noi să-i mai aducă în discuție pe vecini. Eu m-am jucat pe calculator un joc fără sens, pe mai multe nivele, iar Radu vizionă un film de proastă calitate cu jafuri şi bătăi.

Pe la unsprezece Radu stinse televizorul, iar după câteva minute am oprit şi eu calculatorul şi am stins becul. Întunericul ce domnea în cameră mi se păru reconfortant, după haosul din jocul de calculator prin care trebuise să mă mişc. Mă durea capul, iar ochii mă înțepau, ca şi cum aş fi fost pe punctul să izbucnesc în lacrimi. M-am dezbrăcat şi m-am întins în pat, alături de Radu, care adormise. Am vrut să-l îmbrățişez, dar în întuneric mi se păru rece şi îndepărtat, inert ca o piatră moartă şi pentru prima oară de când îl cunoscusem, m-am simțit singură, mai singură ca niciodată.

Dar greutatea pe care-o simțeam apăsându-mă păru să dispară asemenea unor nori de furtună împrăştiați de vânt, iar pereții camerei deveniră transparenți, ca şi cum ar fi fost alcătuiți din aburi, care-şi modificau forma de câte ori mă uitam spre ei. Am simțit parfumul exotic al unor flori necunoscute, apoi mi-am dat seama că zăceam întinsă pe un covor moale de iarbă.

Am deschis ochii şi am privit spre cerul albastru închis, unde un soare blând şi neobişnuit de roşu se pregătea să apună. M-am ridicat într-un cot, apoi în picioare, şi am început să mă scutur de iarbă şi pământ. M-am uitat în jur şi mi-am dat seama că mă aflam într-o grădină imensă, cu copaci ciudați, pe care nu-i puteam recunoaşte, şi flori albe înalte, care ajungeau până la înălțimea unui stat de om, şi care răspândeau un parfum dulce, necunoscut, care parcă îmbia drumețul obosit la odihnă şi visare. Departe, ascuns de copaci, se ridica un palat din piatră cenuşie, aproape neagră, care, în comparație cu grădina stranie, dar feerică, părea sumbru, amenințător în singurătatea lui.

Mă întrebam ce căutam eu acolo şi cum de ajunsesem în acea grădină, dar nu eram neliniştită. În aer mirosea a seară şi a flori, iar susurul îndepărtat al unui râu şi vântul care mişca ramurile şi frunzele copacilor alcătuia un fundal sonor care mă făcu să-mi doresc să rămân pentru totdeauna pe acele meleaguri, cu toate că eram singură.

După câteva clipe de şovăire, am ales o cărare care şerpuia printre copaci spre castelul sumbru. Mă gândeam că trebuia să locuiască cineva acolo şi eram dornică să-l întâlnesc cât mai repede pe stăpânul acelui loc minunat. Am mers câtva timp în tăcere, ascultând foşnetul copacilor şi sunetul vântului. Mi se părea ciudat că nici o pasăre nu cânta, nici nu văzusem vreuna zburând printre ramurile încărcate de flori ale copacilor. Dar grădina era un loc străin şi diferit de tot ceea ce văzusem, aşa că lipsa păsărilor nu mi se păru ceva neobişnuit.

Când eram pe la jumătatea drumului, mi se păru că zăresc o umbră care înainta spre mine. Am simțit un fior de nelinişte, care-mi străbătu tot trupul, asemenea unui vânt înghețat, dar am mers mai departe. În curând, m-am întâlnit

cu o fată înaltă, cu părul blond şi ochii de un albastru închis, asemenea cerului acelei seri.

Din câțiva paşi, fata fu lângă mine şi îmi întinse mâna.

— Ce mult mă bucur că ai venit... spuse ea, de parcă m-ar fi cunoscut din totdeauna. Îți place grădina noastră? Eu şi tata ne-am simțit tot timpul singuri aici, şi suntem aşa de fericiți când avem oaspeți...

— Cine eşti? Am întrebat-o cu o oarecare asprime în glas. Da, am continuat, cu o voce ceva mai blândă, grădina ta e frumoasă, deşi, nu cred să mai fi văzut aşa ceva vreodată... Plantele nu-mi sunt cunoscute, dar e frumos la voi. Şi pe urmă, nu ştiu cum am ajuns aici.

Am văzut cum o umbră de tristețe îi întunecă fața şi îmi păru rău pentru suspiciunile mele. Dar vioiciunea îi reveni şi spuse, arătând spre soarele roşu, care se pregătea să apună.

— Vezi, asta e ceea ce voi numiți steaua Arcturus. Eu sunt Ama şi locuiesc împreună cu tatăl meu aici. Câteodată ne simțim aşa de singuri, că aproape că urâm locurile astea şi atunci, aducem oaspeți... alte ființe vii care poate ar vrea să stea de vorbă cu noi măcar o vreme...

Deşi ceea ce auzisem era aproape de necrezut, n-am fost prea uimită să aflu că ajunsesem într-o lume nouă, diferită de a mea, de o feerie desprinsă parcă din basm, dar, după cât îmi dădeam seama din cuvintele fetei, era vorba de o lume care se pregătea să apună, asemenea stelei Arcturus, care se scufunda dincolo de orizont.

— Hai cu mine, continuă ea după o pauză, dar fără vioiciunea dinainte, vreau să-l cunoşti pe tata. El ne aşteaptă pe terasă.

Am însoțit-o în tăcere şi după câteva minute am ajuns la treptele masive ale castelului din piatră cenuşie. Fata începu să urce, iar eu am urmat-o, deşi, văzut de aproape, edificiul părea şi mai sumbru, şi mai amenințător, de o frumusețe întunecată, şi mă simțeam ca şi cum m-aş fi aşteptat să apară dinăuntru ființe ciudate şi ostile, strigoi trişti şi singuri, care, din dorința de a scăpa de singurătate, m-ar fi implorat, apoi m-ar fi silit să rămân alături de ei, în lumea aceea crepusculară, lucru care, pe de altă parte mi-ar fi făcut plăcere.

Am urcat împreună cu Ama printr-un labirint de scări şi terase, până la terasa superioară, care oferea o privelişte panoramică asupra imensei grădini din jurul palatului. Pe acea terasă şedeau la o masă pe care se aflau mai multe farfurii de argint, cu feluri stranii de mâncare, doi bărbați. Unul era mai în vârstă şi semăna într-o oarecare măsură cu fata, dar de la o primă privire mi-am dat seama că cei doi alcătuiau două fețe opuse ale aceleiaşi medalii. El era înalt şi palid, cu părul negru şi ochi întunecați, întreaga lui înfățişare răspândind un aer de stranietate bolnavă, de om suferind de o durere ascunsă, sau o nebunie gata să iasă la suprafață.

De bună-seamă, mi-am zis că tatăl fetei era strigoiul care bântuia acele locuri sau sufletul torturat care suferea de singurătate.

Oricum, n-am avut timp de mai multe reflecții pentru că bărbatul se ridică şi se îndreptă spre mine, chipul sumbru luminându-se pentru o clipă într-un zâmbet.

— Bun-venit la noi, spuse el, cu o voce joasă, gravă, dar plăcută. Cred că Ama ți-a povestit mai multe şi ea ştie să se facă plăcută mai bine ca mine. Eu sunt Gaal, stăpânul acestor locuri, şi printre ultimii din neamul meu.

I-am întins mâna şi el mi-o strânse într-o atingere fugară. Am vrut să spun ceva, dar în acea clipă, celălalt bărbat, care până atunci stătuse cu spatele spre mine, se întoarse cu fața în lumina soarelui la asfințit, iar cuvintele îmi înghețară pe buze când l-am recunoscut pe Radu.

— V-am adus pe amândoi aici, spuse Ama zâmbind încurcată. Am vrea să vă cunoaştem mai bine. Aşezați-vă la masă şi gustați din mâncărurile noastre... O să vă placă.

În tăcerea stânjenită care urmă, ne-am aşezat cu toții la masă şi am gustat din felurile stranii de mâncare, care aveau un gust delicios, ceva între legume şi carne, iar băutura florală pe care ne-o serviră gazdele noastre avea tăria vinului vechi.

Destul de repede am uitat de suspiciunile şi neîncrederea mea, iar atmosfera deveni plăcută. Am vorbit mult timp cu stăpânul castelului şi fiica lui, până când steaua Arcturus apuse după dealurile din zare, iar întunericul ne învălui răcoros şi mirosind a flori necunoscute

După o vreme, Ama aprinse nişte lumânări înalte, din ceară verde, aflate în suporturi sculptate din argint şi care răspândeau un miros care avu darul să mă amețească mai mult decât băutura florală dinainte. În lumina tulbure însă, am văzut cum Ama şi Radu îşi aruncau unul altuia priviri lungi, vedeam zâmbetul lui, ori de câte ori ea vorbea cu el, şi m-am simțit dintr-odată părăsită şi trădată, înşelată de bună-voința străinilor şi de frumusețea grădinii.

Într-un târziu, Ama îl luă de mână pe Radu şi se îndreptară spre una dintre uşile masive care duceau în interiorul întunecat al castelului. Mă simțeam prea toropită pentru a putea reacționa în vreun fel, prea pustiită şi cuprinsă de disperare pentru a mai avea o cât de mică dorință să-i opresc. Rămasă singură cu bărbatul sumbru, mi se păru că un ger înghețat coborâse asupra grădinii, omorând florile, şi un vânt de sfârşit de lume duce cu sine ultimele rămăşițe ale ceea ce fusese vreodată viu în mine. Am rămas nemişcată, luptând cu senzația de sfâşiere, când mâna bărbatului palid îmi atinse fruntea şi am văzut în privirile lui aceeaşi disperare care mă bântuia şi pe mine.

— Îmi pare rău, şopti el răguşit, întotdeauna se întâmplă aşa... Aş fi vrut să ne fiți prieteni şi să mai stăm de vorbă, înainte ca lumea noastră să moară. Poate că ne-ați fi putut salva...

— Nu, am spus, n-o să mai vin aici niciodată.

Un văl de beznă înghețată mă învălui, iar eu m-am trezit tremurând în patul din garsoniera mea.

Primul lucru de care mi-am dat seama fu acela că eram singură în pat, iar Radu nu se zărea nicăieri. Mă durea capul, iar disperarea şi pustiul sufletesc, care mă sfâşiaseră la sfârşitul visului, mă însoțeau acum şi în starea de trezie.

Următorul lucru de care am luat notă a fost lumina puternică a zilei, care inundase camera.

„... Deci e dimineață", mi-am spus, într-o încercare confuză de-a reveni la realitate. Am intrat pentru câteva clipe în panică, gândindu-mă că ar fi trebuit să mă duc la şcoală, dar mi-am amintit că era sâmbătă şi că nu aveam de mers nicăieri. După ce am terminat de făcut aceste reflecții somnoroase, m-am uitat la ceasul de mână care arăta nouă şi jumătate. Abia după aceea am auzit sunetul vocilor, care venea din bucătărie, şi un râs cristalin de fată.

Fără să ştiu prea bine pe ce lume mă aflu, m-am ridicat din pat, m-am îmbrăcat în grabă, după care am intrat în baie şi m-am străduit să-mi fac cât mai bine toaleta. Când am terminat, mi-am studiat pentru câteva clipe imaginea din oglindă. Oglinda reflecta un chip răvăşit, cu cearcăne în jurul ochilor şi privirile speriate ale unui copil trezit dintr-un coşmar.

N-am întârziat prea mult în fața oglinzii, deşi felul în care arătam în dimineața aceea mă îngrijora, ci m-am îndreptat în grabă spre bucătărie, să văd cine erau oaspeții matinali ai lui Radu.

În clipa în care am intrat, râsetele şi discuțiile se întrerupseră brusc, iar în tăcerea stânjenită care urmă Radu spuse pe un ton prevenitor, de scuză, parcă:

— Ne pare rău că te-am trezit, dar ştii, eu sunt de vină... M-am gândit să-i invit pe vecinii noştri la o cafea, chiar dacă tu mai dormeai încă.

— Bine ai făcut, am spus eu, şi aşa nu e sănătos să dorm prea mult.

Radu se întoarse zâmbind spre rus şi spre fiica lui, care se ridicară în picioare.

— Serghei, Liza, ea e Laura, soția mea.

Am întins o mână timidă spre cei doi, făcând eforturi disperate de-a mă controla şi de-a le ascunde şocul pe care-l resimțisem la vederea lor. Liza era înaltă, subțire, cu ochii de un albastru închis, iar Serghei avea figura castelanului nebun din visul meu. În mod straniu, străinii din vis păreau să se fi materializat în acea dimineață banală de mai, în bucătăria mea. Şocul venea tocmai din faptul că, fără să-i fi văzut înainte, îi visasem, în acea grădină de basm, sub un soare străin. Poate că subiectul albumului trupei rock pe care-l ascultasem în ajun mă făcuse să am visul respectiv, iar asemănarea dintre personajele poveştii feerice, dar triste de azi-noapte şi vecinii mei era o simplă coincidență, poate că visul îmi prevestise ceea ce avea să urmeze, dar mă simțeam tulburată şi gata să-mi pierd controlul gesturilor.

— Ce te uiți aşa? întrebă Radu privindu-mă iritat. Sper că nu eşti geloasă pe Liza?

— Nu, am spus, aşezându-mă pe un scaun, între Serghei şi Radu.

— Şi, am continuat cu vocea cam nesigură, n-ar fi mai bine să-mi torni şi mie o ceaşcă de cafea şi să nu te înfurii?

Am încercat să dau ultimelor mele cuvinte o notă jucăuşă, care speram că va risipi tensiunea dintre noi, şi se părea că reuşisem. Radu se ridică şi îmi turnă o ceaşcă de cafea, iar discuția dintre el şi musafirii noştri începu iar să se înfiripe. După o vreme, mai mult din politețe, m-am lăsat şi eu antrenată în conversație, deşi ascultam răspunsurile date de ceilalți ca şi cum ar fi ajuns la mine de undeva, de departe, şi mă străduiam să nu scap vreo remarcă deplasată.

Contururile bucătăriei începură să se topească, iar mie mi se păru că simt aerul răcoros al nopții şi mirosul florilor inundând încăperea. Eram iar pe terasa castelului sumbru de pe Arcturus, iar Gaal mă ținea de mâini şi mă privea cu ochi flămânzi, plini de o dorință bolnavă.

Pereții reveniră la locul lor, iar mireasma de flori fu înlocuită cu cea de cafea. M-am ridicat împleticindu-mă şi, după ce am bolborosit câteva cuvinte confuze, de scuze, m-am refugiat în cameră şi m-am trântit pe patul nefăcut, închizându-mi ochii cu încăpățânare, vrând parcă să alung realitatea aceasta care semăna prea mult cu coşmarul meu.

L-am auzit pe Radu înjurând în bucătărie şi făcându-mă proastă, după care adăugă că nu ştia de ce dracu se însurase cu o asemenea isterică, dar cuvintele lui nu reuşiră să mă trezească din starea aceea, în care contururile realității se ştergeau cu repeziciune.

Am auzit un zgomot uşor şi am simțit atingerea unei mâini reci pe frunte, care îmi electriză tot corpul şi mă făcu să deschid ochii. Străinul înalt şi palid îşi trăsese un scăunel lângă patul meu şi mă privea îngrijorat.

— Vă simțiți rău ? mă întrebă el cu aceeaşi voce joasă pe care o ştiam din vis.

— Nu, i-am răspuns, ridicându-mă în capul oaselor, doar că… v-am visat azi-noapte pe amândoi, şi sunt şocată că, fără să vă fi cunoscut, mi-ați apărut în visul acela aşa de ciudat...

— Visul e o altă realitate, pe care noi o neglijăm şi o tratăm ca pe ceva lipsit de importanță, spuse noul meu vecin.

I-am povestit visul, remarcând în sinea mea cu amărăciune că soțul meu nu se deranjase să vină până în cameră şi să vadă ce mi se întâmplase şi că, din contră, se simțise jignit şi mă făcuse isterică, pe când în ochii acestui străin prețuiam mai mult.

Spre sfârşitul povestirii mâna mea se odihnea ca din întâmplare în mâna cu degete lungi şi delicate a străinului şi îl priveam vrăjită, fără să înțeleg ce mi se întâmpla şi de ce mă atrăgea şi reuşise să mă fascineze într-un timp atât de scurt, dar prin acea atingere şi privirile pe care ni le aruncam am stabilit între noi o legătură stranie, care avea să crească în intensitate o dată cu trecerea timpului.

Ca şi cum prezența lui mi-ar fi dat o forță nouă, misterioasă, care îmi limpezea mintea, dar mă şi arunca într-o confuzie de nedescris, m-am ridicat din

pat şi l-am urmat pe Serghei în bucătărie, unde i-am răspuns lui Radu cu câteva remarci destul de acide şi l-am rugat să nu mă mai facă proastă şi isterică.

După scena din acea dimineață de sâmbătă, evenimentele se precipitară, iar în viața mea şi a lui Radu pătrunse acel suflu misterios al destinului, care risipi banalitatea unei relații oficializate în grabă şi ne oferi amândurora şansa de a iubi cu adevărat. Ne-am împrietenit cu noii noştri vecini şi nu trecu nici o săptămână şi noi eram nedespărțiți. Radu se simțea atras inexplicabil de Liza, fata cu ochi albaştri, de culoarea cerului acelei lumi necunoscute din jurul stelei Arcturus, pe care o văzusem în vis, iar eu mă apropiasem mult de tatăl ei, profesorul de literatură, cu care descoperisem că aveam multe lucruri în comun, şi al cărui chip şi fire mă făceau să mă gândesc la personajele masculine create de Edgar Alan Poe.

Nu trecu nici o jumătate de an, iar eu şi Radu am hotărât să ne despărțim în mod amiabil, aşa că el se instală în garsoniera Lizei, iar Serghei se mută la mine.

Acum e seară, eu scriu la calculator povestea asta, în timp ce Serghei e aşezat pe pat şi citeşte o carte. Din când în când ridică privirea şi se uită la mine, iar eu văd în ochii lui privirea flămândă a lui Gaal, stăpânul grădinii de pe Arcturus, şi îmi imaginez că acei supraviețuitori singuratici ai unei lumi care murea au călătorit cu mijloace neştiute în lumea noastră, încercând să-şi găsească două suflete care le-ar alina singurătatea şi care i-ar salva din lumea aceea frumoasă, dar rece, făcându-i astfel să trăiască cu adevărat şi să-şi dobândească un suflet.

De altfel, pe jumătate jenată, pe jumătate zâmbind, i-am spus lui Serghei ceea ce-mi trecea prin cap şi l-am întrebat dacă nu cumva el e Gaal şi nu vine împreună cu fiica sa din altă lume, pentru a fascina şi cuceri doi bieți pământeni, la care el îmi răspunse zâmbind enigmatic.

— Visul e o altă realitate...

DARGAARD

Luminile hotelului sclipeau la marginea şoselei care venea de undeva din necunoscut şi care nu ducea nicăieri. Mersese o vreme pe şoseaua aceea, fără să ştie de unde venea şi cum de ajunsese acolo. Era o noapte întunecoasă, fără stele, dar ferestrele luminate ale hotelului singuratic, în loc să-i trezească speranța că, în sfârşit, călătoria ei se terminase, o umpleau de groază. Ştia, fără să-şi dea seama lămurit de unde, că, atunci când luminile hotelului se aprindeau, ceva neînchipuit de rău se petrecea înăuntru.

Se opri câteva clipe la marginea şoselei pustii şi privi neajutorată în noapte.

— Andi, auzi o şoaptă, undeva în spatele ei.

Tresări violent şi vru s-o ia la goană, dar cea care vorbise o prinse de braț şi, în lumina slabă care venea de la becurile hotelului, o recunoscu pe sora lui Eric.

— L-au luat şi pe el, continuă aceasta, încleştându-i brațul. Se zice că e acum ca un fel de şef al lor.

Andi vru la început să țipe, apoi o durere surdă îi sfâşie sufletul şi începu să plângă în hohote. Cei care puseseră stăpânire pe hotel răpeau oameni, pe care îi făceau să devină asemenea lor, iar aceştia li se alăturau mai apoi şi rămâneau acolo, fără vreo nădejde de a mai putea scăpa vreodată.

— Ce sunt oare? întrebă ea fără rost. Or fi vampiri?

— Nu ştiu, răspunse sora lui Eric, dar tu trebuie să-l salvezi de acolo, să-l aduci înapoi.

— Eu? întrebă Andi, ar putea să mă prindă şi pe mine şi să mă omoare...

Dar îşi dădu seama că viața ei fără el nu mai avea rost şi că trebuia să fie şi ea acolo unde era el, chiar dacă asta însemna moartea, sau ceva mai rău. O îmbrățişă pe sora lui Eric şi, după câteva clipe de şovăire, se îndreptă spre poarta hotelului.

Ajunse într-o curte pustie, luminată de câteva neoane, apoi se îndreptă spre uşa masivă care dădea în holul hotelului şi intră.

Lumina puternică o făcu la început să se simtă dezorientată. Privi cu teamă în jur şi observă că la recepție nu era nimeni, iar holul spațios era la rândul lui pustiu. Cu inima bătându-i nebuneşte, începu să urce în vârful picioarelor scările care duceau la etajul întâi şi, întrebându-se unde avea să dea de ei şi cum trebuia să se apere, se apucă să-l cheme, mai întâi în şoaptă, apoi începu să-l strige, îngrozindu-se de ecoul pe care îl stârneau cuvintele ei în clădirea goală.

La început auzi un hohot oribil de râs, undeva pe coridorul dintre camerele de la etajul întâi şi o uşă trântindu-se cu zgomot, apoi începu o hărmălaie infernală de țipete şi râsete şi Andi se simți apucată de mai multe mâini care o târau pe scară în sus. Abia peste câteva clipe le văzu în lumina necruțătoare a neonului chipurile bestiale, lipsite de orice expresie, animate doar de o sete animalică de sânge. Le văzu brațele palide şi zdrelite şi hainele în zdrențe. Erau oameni pe care nu-i văzuse niciodată, cărora nu le făcuse nici un rău, totuşi acum o trăgeau pe scară în sus şi-i rupeau hainele, vrând s-o omoare. Îl văzu apoi pe el, şi îşi dădu seama că râdea mai tare decât toți şi că părea să le fie un fel de leader.

Îl privi uimită, încercând să găsească pe chipul lui o urmă a dragostei de altădată, sau măcar milă, dar ochii sticloşi reflectau aceeaşi sete de-a ucide şi aceeaşi lipsă de

inteligență care-i reducea pe toți la o hoardă de animale de pradă. Începu să se zbată, dar îşi dădu seama că erau prea mulți şi prea puternici. De ce venise oare aici dacă ştiuse că nu avea nici o şansă să-l salveze? Dar orice întrebare era zadarnică şi apoi văzu că-i rupseseră hainele şi le simți dinții intrându-i în carne şi o durere surdă, amestecată cu o oarecare plăcere erotică.

Următorul lucru pe care-l ştiu apoi, era acela că ajunseseră undeva la etajele superioare şi ieşiseră pe o terasă luminată slab de un neon fluorescent. Răcoarea nopții îi făcu bine şi-i dădu puterea să se smulgă din mâinile lor. Avea răni pe tot corpul şi sângera, dar se simțea bine, însuflețită parcă de o forță nouă, izvorâtă din aerul rece şi din şoaptele vântului care-i mângâia fața. Observă apoi că cineva necunoscut îi pusese în mână un vas de porțelan plin cu o apă sidefie, şi, fără să se gândească prea mult la ceea ce făcea, începu să-i stropească cu apa din vas pe cei care încercau s-o țină imobilizată şi s-o muşte. Andi văzu cu surprindere că, de îndată ce erau atinşi de apa sidefie, pe chipurile vampirilor se petrecea o schimbare radicală, iar expresia animalică dispărea, fiind înlocuită de o uimire îngrozită.

— Ce caut eu aici? auzea şoptindu-se peste tot în jurul ei. Cum am ajuns cu toții în locul ăsta afurisit?

Simți cum puterile o părăseau iar şi, cu o ultimă sforțare îl stropi cu apa miraculoasă şi pe conducătorul hoardei, care se trezi din transă cu o tresărire violentă şi alergă spre ea cu ochii umeziți de lacrimi.

— Andi, tu eşti? Cum am ajuns aici? Eşti bine?

O luă în brațe şi ea îşi lăsă capul pe umărul lui. Era obosită şi voia să doarmă. O sărută pe frunte şi pe față, murmurând cuvinte fără şir, însă Andi se gândi că era prea târziu, că veninul lor îi intrase în sânge şi că era pe cale să devină ea însăşi un vampir. Nu vedeau oare nici unul din ei hainele sfâşiate şi rănile de pe corpul ei?

— Să plecăm de aici, spuse cineva, şi Andi se simți purtată pe brațe în jos pe scări. Îşi dădu seama că ajunseseră la parterul hotelului, apoi că ieşiseră în curte şi mai apoi pe şoseaua pustie şi întunecată unde îi aştepta sora lui Eric.

Ar fi vrut să le spună s-o lase acolo, să plece fără ea, ar fi vrut să le atragă atenția asupra rănilor şi a privirii ei rătăcite, oare de ce nu observa nimeni nimic?

Se simțea însă prea slăbită şi tot ceea ce putea face era să-şi lase capul pe umărul lui şi să spere că măcar el o să-şi dea seama că purta în brațe un vampir şi să încerce s-o salveze, aşa cum făcuse ea cu ei

Se trezi din coşmar şi se ridică din pat tremurând convulsiv. De când plecase el avea coşmaruri în fiecare noapte, dar nici unul nu fusese atât de viu, sau nu era aşa... se înşela... Multe coşmaruri fuseseră la fel de vii şi aveau o putere de-a o impresiona cu mult mai mare decât visele frumoase. Întinse mâna spre măsuța unde se afla telefonul mobil, cu gândul prostesc de-a-l suna să vadă dacă totul era bine. Fireşte că era totul bine, îşi spuse mai apoi cu un zâmbet amar. La ora asta el dormea liniştit, iar dacă ar fi îndrăznit să-l sune, ar fi riscat o ceartă destul de urâtă şi poate că ar fi spus despre ea că era nebună. Se aşeză pe marginea patului, ținând încă mâna întinsă spre măsuță câteva clipe, apoi o lăsă să cadă inertă în poală.

Închise ochii pentru câteva clipe şi încercă să şi-l aducă aminte, sperând că imaginea lui o să alunge umbrele care păreau să se năpustească asupra minții ei. Era înalt, cu părul puțin lung şi acea privire fascinantă a actorului Brandon Lee, care-l

interpretase pe Erick în filmul *Corbul*, la filmările căruia îşi găsise în cele din urmă moartea. De fapt, din pricina asemănării cu actorul, prietenii îi spuneau Erick, iar ea se obişnuise într-atât cu acest nume, încât, dacă ar fi trebuit să-l strige pe numele său adevărat, i-ar fi trebuit câteva clipe să şi-l amintească. Dacă la început o atrăsese la el asemănarea stranie cu starul american, acum, după ce trecuse mult timp de când se văzuseră ultima oară, îşi dădea seama că nu mai era în stare să şi-l amintească altfel decât sub chipul lui Erick din *Corbul*, că imaginea lui începuse să se estompeze, lucru care, în întunericul camerei, părea s-o copleşească, s-o umple de o disperare necunoscută, care i se strecura în suflet asemenea unui vânt îngheţat de iarnă.

Se lăsă pe spate şi deschise ochii, dar tresări violent şi se ridică imediat în picioare. I se păruse, ca într-un joc morbid al imaginaţiei, că-l vede pe Erick undeva în colţul camerei, dar imaginea lui era cea răsărită din coşmar, aceea de vampir cu faţa şi părul năclăite de sânge.

Înjură în gând, o înjurătură vagă, fără o adresă anume şi îşi aduse aminte de viaţa ei de până atunci şi de înclinaţia ei spre reverie, de dorinţa nelămurită de-a vedea dincolo de lucrurile din realitatea imediată, de-a visa la nemărginire, asemenea romanticilor. Pe de altă parte, visele nocturne o atrăgeau, şi vedea în ele fragmente ale unei lumi de dincolo care i se dezvăluia pentru câteva clipe sufletului cufundat în somn, fragmente pe care ea le ţesuse în jurul ei ca o pânză de păianjen, care acum o prinsese în plasă şi nu-i mai dădea drumul. La început, lui Andi prizonieratul în lumea ei proprie i se păruse plăcut, dar de când îl cunoscuse pe el şi îşi dăduse seama că de fapt, până în acea clipă nu trăise cu adevărat, că îşi irosise viaţa de pomană, începuse să urască lumea aceea ţesută din vise şi alimentată cu imagini din lecturile ei. Însă, dacă ea voia să se elibereze cu orice preţ din capcana propriei imaginaţii, se părea că şi lumea pe care o trădase se răzbuna pe ea, trimiţându-i în fiecare noapte coşmaruri îngrozitoare, care reuşeau uneori să-i strice dispoziţia pentru întreaga zi care urma.

Şi, pentru că visele urâte au câteodată o parte fascinantă, pentru că durerea, frica, suferinţa trezesc în om o atracţie stranie, Andi începu să-şi aducă aminte, cu un fel de plăcere sadică, amănuntele coşmarului său. Se gândi că hotelul era de fapt una dintre clădirile cele mai misterioase şi mai fascinante pe care le văzuse şi îşi aminti că deasupra uşii de la intrare era o reclamă scrisă cu litere luminoase, care sclipeau palid în întuneric. Oare ce scria? Nu îşi aminti imediat, dar făcu în gând o paralelă oarecum nostimă între coşmarul ei şi melodia celor de la Eagles, „Hotel California", în care era vorba despre nişte prizonieri de bună-voie.

Îşi simţi gâtul strâns ca de o menghină şi în ochi înţepătura unei lacrimi. Oare unde ajunsese? Începea să înnebunească? Şi, la urma urmelor, ce importanţă avea un vis caraghios, când peste câteva zile avea să-l vadă?

Atunci îşi aduse aminte că pe uşa hotelului din vis scria „Dargaard".

„Curios şi cam fără sens", se gândi ea. „Mai bine ar fi scris «Lăsaţi orice speranţă ....», dar şi asta e tot la fel de aiurea". Dargaard era numele unei formaţii de muzică medievală, care probabil că se inspirase dintr-o legendă, reală sau fabricată de ei, conform căreia Dargaardul era o lume subterană, ceva asemănător Valhalei lui Odin, dar cu un iz mai sumbru, de mormânt îngheţat, acoperit de zăpadă. În sfârşit, Andi se decise că nu mai merita să se gândească la asta şi îşi spuse că ar fi mai bine să adoarmă la loc, decât să

vegheze tot restul nopții şi a doua zi să nu poată să se concentreze la nimic, din pricina oboselii.

De data asta se afla într-un loc fermecător. Era seara în amurg pe malul mării, o mare stranie şi necunoscută, şi privea dusă pe gânduri la zarea în care se mai vedea încă o lumină slabă. Aerul era răcoros şi o învăluia mirosul mării, un miros aspru şi plăcut în acelaşi timp. Era vrăjită şi se simțea aproape fericită în acel amurg necunoscut, şi acea lume străină. Totuşi, îşi desprinse ochii de pe cerul albastru întunecat şi privi spre stânga. Văzu că pe malul mării, undeva în spatele ei se ridica un sat ciudat, cu căsuțe cu acoperişurile țuguiate, ale cărui lumini sclipeau jucăuş în noapte.

Apoi, de undeva din vânt, din foşnetul valurilor, din noapte se auzi vocea aceea suavă, fermecătoare şi oribilă în dulceața ei:

— Toate astea pot fi ale tale, murmură vocea de pretutindeni, învăluind-o parcă într-o răcoare şi un parfum necunoscut, care-i amorțeau simțurile. Poți rămâne aici. Îți place, nu-i aşa?

Sufletul tău tânjeşte după singurătatea nopții, plânsul vântului şi şoaptele mării...

— Nu, şopti Andi, căreia, fără vreo explicație începuse să i se facă frică. Nu... Blestemată să fie lumea asta, care... care-mi ia mințile...

Dar vocea continuă pe acelaşi ton, amestecând promisiunile cu amenințările.

Nu-şi dădu seama când începuse să țipe, dar la început îi spuse numele într-o şoaptă de copil temător, numele lui real, apoi urlă, amestecând strigătele animalice cu imprecațiile cele mai abjecte la adresa acelei voci care o ispitea. Atunci marea, noaptea şi satul, şi, mai ales, vocea insinuantă pieriră şi rămase numai țipătul ei într-un vid fără margini.

Era seară când autobuzul opri în stația aglomerată. Pe Erik îl asaltă întâi zgomotul oraşului, apoi luminile, apoi mulțimea de chipuri anonime care se înghesuiau în stația de autobuz printre bagaje, cărucioare de copii şi maşini mici, parcate în dezordine.

„Ce plicticos e să stai într-un oraş aşa de mare", se gândi el, în timp ce-şi căuta sacoşa verde în mormanul de bagaje. Tocmai când începuse să se enerveze, reuşi s-o găsească, apoi se îndepărtă de autobuz şi începu să caute cu privirea prin mulțime. N-o văzu la început, şi n-ar fi recunoscut-o poate. O descoperi în cele din urmă, stând retrasă, puțin mai departe de autobuz. Nu se schimbase cu nimic în cei doi ani de când n-o mai văzuse, ba chiar pusese câteva kilograme în plus, însă ceea ce îl nedumerea era expresia stranie, un amestec între visare şi concentrare în acelaşi timp. Nu ştia de ce, dar Andreea i se părea o străină care îl fascina, dar îl şi îngrozea, îl atrăgea şi îl respingea deopotrivă.

„Cum s-a schimbat în halul ăsta?", se întrebă el cu un fior de surprindere amestecată cu repulsie, dar şi cu un grad destul de mare de plăcere. Totuşi nu îşi dădea seama de unde provenea schimbarea, ce anume în înfățişarea sau privirea ei n-ar fi trebuit să fie acolo. Andreea părea învăluită într-o lumină de vis, într-o aură sumbră, din altă lume.

Se gândi că ar fi fost mai bine să nu fi venit, dar necunoscuta stranie întinse mâna spre el şi-l atinse şi, dus parcă de un vânt care-l purta fără voie şi-i dezgheța parcă sufletul, o cuprinse în brațe, iar vântul cald al serii îl purtă mai aproape de ea şi, vrăjit, ca în transă, sau ca şi cum ar fi visat, o sărută.

O să închei aici povestea, cititorule, chiar dacă sărutul din final pare neverosimil, şi chiar dacă un happy end este considerat a fi de prost-gust, dar prefer să scriu o poveste

proastă, mai degrabă decât s-o închei cu despărțirea celor doi, sau cu evadarea lui Andi în vis şi nebunie. Nu ştiu cine e Andi... Ar putea fi o ipostază a mea, pură şi adolescentină, ar putea fi oricine altcineva, dar mă bucur că, măcar în parte, am reuşit s-o salvez. Şi eu am fost pusă în situația în care trebuia să aleg între lumea interioară a fantasmelor, lume de o frumusețe stranie, de altfel, şi viața reală. Din păcate, cititorule, cea care te priveşte prin gaura din hârtie a ales prost şi s-a îndrăgostit de fantasmele care au dus-o în cele mai negre adâncimi ale infernului, dantesc sau de altă factură, nu contează. Totuşi, dacă pentru mine e târziu, măcar fata pe care am lăsat-o sărutându-se într-o stație de autobuz îi va mulțumi poate celei care a scris despre ea. Şi acum, pentru că am început să bat câmpii, o să trag oblonul peste gaura din hârtie, aşa că n-o să-mi mai vezi chipul şi o să închei de tot povestea.

POVEŞTI ÎN NOPŢI CU LUNĂ PLINĂ

VRĂJITOAREA RABAH

Capitolul unu
Cetatea Norilor

A fost odată ca niciodată... Sau n-a fost... Mai bine aşa... Pentru că ținutul despre care vreau să-ți vorbesc n-a existat niciodată şi, de bună-seamă, draga mea visătoare, n-ai auzit de podişul Herat, nici de oraşul Ongal... Ținuturile din poveştile mele nu există decât în țara viselor, iar poveştile mele, firește, nu s-au petrecut aievea. Ascultă-le, prietena mea din lumea treziei, iar dacă îți vor plăcea, le poți scrie şi modifica pe ici pe colo, după voia ta.

Mă numesc Rabah şi m-am născut în satul Calbeh din podişul Herat. Îi poți asemui pe locuitorii din Herat cu popoarele orientale, sau mai degrabă cu arabii din lumea voastră, pentru că seamănă atât la înfățişare cu aceştia cât şi în privința veştmintelor. Dar asemănarea se opreşte aici pentru că, trăind în țara viselor, suntem diferiți de tot ceea ce ți-ai putea imagina.

Acum închipuie-ți un sătuc cu căsuțe sărăcăcioase de lut, cu acoperişuri înclinate de stuf, înconjurat de păşuni cu iarbă scurtă şi aspră. Satul Calbeh arăta prăpădit şi sărăcăcios pe dinafară, dar fiecare locuitor al său, în special, şi al podişului Herat, îndeobşte, era mai bogat decât un emir din poveşti. Mulți dintre noi erau antrenați de mici în magie, iar cei care voiau să ştie mai mult urmau câțiva ani de ucenicie în citadela norilor. Aşa se face că cele trei dimensiuni ale realității, pe care voi le cunoaşteți, erau pentru noi doar o închisoare strâmtă, din care evadam cu uşurință, având puterea de-a modifica înfățişarea acesteia, cel puțin pe porțiuni mici.

Aveam douăzeci şi trei de ani şi eram măritată de trei ani cu un tânăr din acelaşi sat cu mine, pe care îl chema Mahmat. Îmi iubeam mult bărbatul, dar în cei trei ani de căsnicie, pe care-i petrecusem mai mult singură, ce-i drept, avusesem timp să-i văd şi defectele, iar cel mai mare dintre ele era ambiția şi înfumurarea lui neruşinată. Cei ce mergeau în citadela norilor rămâneau acolo un an sau doi, dar bărbatul meu îşi dorea să fie cel mai mare magician care s-a văzut vreodată în podişul Herat şi ca toți ceilalți să se minuneze de cunoştințele lui şi să-l asculte. I-am spus de multe ori că dorința lui era o prostie, că într-un popor ciudat de vrăjitori şi visători, aşa cum eram noi, nu era mare lucru să fii un vrăjitor mai puternic decât ceilalți, iar el n-ar fi fost luat prea mult în seamă. I-am mai spus că-şi pierdea timpul de pomană, în loc să stea mai mult cu mine. Nu ştiam pe atunci că Mahmat îşi dorea cu mult mai mult decât să fie un mare vrăjitor şi că dorința asta aproape îl va ucide.

În după-amiaza în care a început povestea asta, mă întorceam de la păşune cu cele câteva capre pe care le aveam. Am închis animalele în țarc şi m-am aşezat pe

un petic de iarbă din spatele căsuței. Soarele scăpăta şi lumina asfințitului făcea ca şi satul nostru prăpădit să pară aproape frumos.

Am închis ochii pentru câteva clipe şi am făcut cu mâinile semnele ştiute. Când i-am deschis iar, eram într-o grădină întinsă, cu alei întortocheate şi havuzuri la fiecare răscruce. Flori felurite îşi deschideau cupele. Lângă mine erau straturi de crini care-şi răspândeau mireasma îmbătătoare şi puternică în jurul meu.

Puteam să creez lucruri frumoase, chiar dacă nu fusesem încă în citadela norilor. În ziua aceea, tocmai se împlinea un an de când îl văzusem pe Mahmat pentru ultima oară şi trei de când era ucenic în citadelă. Locuitorii citadelei erau înalți, cu pielea palidă, părul negru şi ochii albaştri, aveau puteri mult mai mari decât noi şi se zvonea că nu ar fi oameni, ba chiar că ar fi nemuritori. Îmi spuneam, în timp ce mă lăsam furată de frumusețea grădinii, că aveam să mai aştept câteva zile, după care, deşi nu țineam neapărat, aveam să mă duc în citadelă, să îmi fac şi eu ucenicia şi în acelaşi timp să fiu aproape de bărbatul meu. Însă dorința îmi fu îndeplinită chiar în seara aceea, iar viața mea tihnită avea să se schimbe.

Am auzit paşi undeva pe o alee îndepărtată, care mă făcură să tresar şi să ies din starea de reverie melancolică în care căzusem. Am făcut ca iluzia grădinii să dispară, aşa încât stăteam iarăşi aşezată pe iarba din spatele casei, iar în fața mea erau doi bărbați înalți şi palizi, îmbrăcați în mantiile albastre ale celor din citadelă. Mă salutară politicos, după care unul mă întrebă dacă nu cumva l-am văzut pe Mahmat în ultimul timp, sau dacă acesta nu trecuse pe acasă sau nu-mi lăsase vorbă unde poate fi găsit.

— Credeam că e în cetate, le-am răspuns eu, stăpânindu-mi cu greu tremurul de nesiguranță din glas.

Cei doi schimbară o privire complice care nu-mi plăcu deloc, iar unul dintre ei îmi spuse că bărbatul meu plecase cu treburi din citadelă, trimis fiind de prințul Semaia şi că până în ziua aceea nu se întorsese, iar stăpânul lor crezuse că venise pe la mine.

M-am gândit pentru câteva clipe că mă mințeau, sau că-mi ascundeau o parte din adevăr, dar mi-am alungat bănuielile, căci despre cei din citadelă se spunea că erau drepți şi că n-ar fi înşelat pe nimeni.

— Prințul şi sora lui ar vrea să te cunoască, îmi spuse unul dintre ei, şi dacă ai vrea să vii cu noi în citadelă, cei doi frați ar fi tare bucuroşi să te vadă.

— Chiar zilele astea voiam să-l rog pe unul dintre bătrânii din sat să mă ajute să merg în citadelă, am răspuns eu, neştiutoare de ceea ce mă aştepta. N-am vrut să îmi fac ucenicia până acum pentru că eram mulțumită cu ceea ce ştiam, dar pentru că Mahmat nu mai venea, m-am gândit să fiu alături de el.

— Nădăjduim că o să se întoarcă în curând, spuse cel care vorbise şi în celelalte rânduri. Până atunci, fii oaspetele nostru.

Bărbatul tăcut mă luă de braț şi, fără să-mi dau seama cum, ne-am înălțat în văzduh, sus, tot mai sus, în amurgul care se lăsa.

La început am văzut luminile, apoi zidurile din marmură albă ale cetății norilor apărură din nimic, plutind în văzduh, deasupra peisajului sterp al podişului Herat. Am aterizat toți trei pe caldarâmul pavat cu dale de mozaic multicolore, iar bărbatul care fusese mai vorbăreț îmi făcu semn să-l urmez.

Citadela era destul de animată la ceasul acela şi printre trecătorii care mergeau dintr-o parte în alta pe străduțele înguste am recunoscut oameni din Herat, locuitori ai mlaştinilor, şi alți câțiva străini ciudați, care veniseră să deprindă magia aici, dar majoritatea era formată din locuitorii palizi, îmbrăcați în mantii albastre, despre care nimeni nu ştia de unde veneau, şi care se credea că erau nemuritori.

Palatul prințului se găsea în piața centrală a cetății şi era o construcție din marmură albă, mult mai puțin impresionantă decât clădirea şcolii de magie care domina prin măreție toate clădirile micului oraş din văzduh.

Am intrat într-o anticameră mică, mobilată cu gust, unde cel care mă condusese îmi spuse să aştept câteva minute, după care mă lăsă singură.

După un timp omul se întoarse şi îmi spuse că prințul mă invita la cina care avea să fie servită într-un ceas şi că până atunci puteam să mă odihnesc în camera mea, care se afla la parterul clădirii. Bărbatul care părea să fie un slujitor de încredere al prințului îmi spuse că în cameră mă aştepta un vas cu apă caldă în care puteam să mă spăl şi un rând de haine noi.

Când am întrebat de ce mi se făcea cinstea de a locui pe durata şederii mele în palatul prințului, călăuza mea îmi răspunse că aceasta era voia doamnei Amira, sora prințului.

Geamul camerei mele dădea înspre piața cetății. Nu era prea luxoasă, dar era mai bună decât coliba mea din sat. Mă întrebam dacă şi aici, în cetate, puteam să generez iluziile unor locuri şi peisaje, dar mă îndoiam. În cameră era un pat moale şi confortabil, un dulap din lemn masiv în care am văzut că erau aşezate în ordine câteva rânduri de haine, o masă cu două scaune şi, într-un colț, după un paravan de mătase, un vas pentru spălat. M-am gândit că sosirea mea fusese aşteptată şi plănuită, iar asta mă nelinişti puțin, fără să-mi trezească totuşi bănuieli. Mi-am aruncat hainele zdrențăroase într-un cotlon al dulapului, m-am spălat şi m-am îmbrăcat cu o rochie albă, cu flori albastre, pe care mi-o lăsaseră gazdele mele în dulapul cu haine. Pe când mă pieptănam şi îmi aranjam părul pe cât mai bine mă pricepeam, se auzi de pretutindeni un sunet cristalin de clopoțel.

Am văzut că se făcuse noapte şi micul candelabru din cameră se aprinse singur. M-am uitat pe geam şi am văzut că peste tot în oraş se aprinseseră luminile. Uşa se deschise şi omul care mă adusese la palat îmi făcu semn să mă grăbesc.

L-am urmat în coridor şi, după ce am trecut printr-o anticameră, am intrat într-o sufragerie spațioasă. Masa din mijloc era încărcată cu tot felul de bunătăți, iar în capul mesei stătea un bărbat înalt şi palid, cu părul negru şi îmbrăcat în mantia albastră a locuitorilor cetății norilor. Nu avea nici o podoabă, dar m-am gândit că

acela ar putea fi prințul. Femeia purta aceleaşi veştminte, dar avea chipul acoperit de văl. Cei doi se ridicară şi mă salutară, după care prințul Semaia îmi făcu semn să mă aşez lângă sora sa, pe scaunul rămas liber.

În timpul cinei, prințul încercă să pară vesel, mă întrebă de satul meu, de rudele mele şi mă rugă să le povestesc viața mea de până atunci. Mi-am dat seama că veselia lui era forțată şi că cei doi erau apăsați de o durere profundă, ca de doliu. Sora lui părea bolnavă şi abia se atingea de mâncare. Nu vorbi aproape deloc, dar mi-am dat seama că de sub văl ochii ei mă scrutau.

Către sfârşitul cinei, mi-am adunat tot curajul de care eram în stare şi l-am întrebat pe prinț:

— Mă iertați dacă îndrăzneala mea e prea mare, dar amândoi păreți nefericiți. Aş putea să ştiu ce nenorocire s-a abătut asupra voastră?

Prințul zâmbi sincer pentru prima dată în acea seară şi răspunse:

— Nu putem să-ți spunem deocamdată motivul suferinței noastre, dar ai dreptate. Asupra mea şi a Amirei, sora mea, s-a abătut o nenorocire grea. Vei şti mai târziu ce s-a întâmplat. Totuşi, chiar dacă nu suntem nişte gazde prea vesele, eu şi Amira ne-am bucura dacă ai rămâne la noi pe timpul şederii tale în oraş.

— Vă mulțumesc mult, i-am răspuns, îmi faceți o cinste pe care nu ştiu dac-o merit. Aş vrea să vă mai întreb, unde e soțul meu? Ce ştiți despre asta? Omul care m-a adus aici mi-a spus că l-ați trimis cu treburi...

Am văzut că, atunci când am pomenit de soțul meu, doamna Amira tresări violent, dar reuşi să se stăpânească, aşa că m-am prefăcut că n-am observat nimic.

— Mahmat a fugit din cetate acum o săptămână şi nu ştiu unde s-a dus, îmi spuse prințul. Am trimis oameni să-l caute, dar nu l-au găsit. Nu te speria, am motive să cred că nu i s-a întâmplat nimic. Totuşi, până se întoarce, ai putea să înveți aici lucruri noi.

N-am mai aflat nimic în seara aceea şi, deşi eram neliniştită şi l-am copleşit pe prinț cu întrebări, acesta nu vru să-mi dea alte lămuriri.

A doua zi m-am dus la şcoala de magie, unde învățau locuitori din Herat şi câțiva oameni ai nopții, sumbri şi îmbrăcați în haine negre, care făceau parte din poporul mlaştinilor de la miazăzi.

Zilele se scurgeau monoton pentru mine în cetatea norilor. Ziua mi-o petreceam la şcoala de magie, iar serile mă întorceam la palat, unde cinam cu prințul şi sora sa. Cu timpul, cei doi deveniră aproape prietenoşi cu mine, iar doamna Amira căuta cu tot dinadinsul să pară amabilă. Dar, cu toate stăruințele mele, cei doi conducători ai cetății norilor nu-mi spuseră nimic despre soțul meu, nici despre năpasta care-i lovise.

După cină mă retrăgeam în camera mea şi mă culcam, iar somnul începu să-mi fie bântuit de vise urâte, pe care la început nu le-am luat în seamă, zicându-mi că acele vedenii de groază se înfiripau în mintea mea adormită din pricina grijii pentru dispariția bărbatului meu şi a atmosferei ciudate din oraş.

Ziua, pe când eram la şcoală sau mă plimbam pe străzile oraşului, vedeam cum unii oameni din Herat, ba chiar şi locuitorii oraşului, îmi aruncau priviri piezişe, ca şi cum aş fi fost cunoscută de toţi şi despre mine s-ar fi şoptit lucruri rele. Mult mai prietenoşi erau locuitorii mlaştinilor, care, în ciuda firii lor închise, păreau să fie sinceri.

Aşa m-am împrietenit cu o femeie cam de vârsta mea care venise din acel ţinut să înveţe în cetatea norilor, al cărei nume era Asrah.

Au trecut câteva luni, jos, în podişul Herat venise toamna, iar situaţia mea se înrăutăţise oarecum. Întrebându-l într-o seară pe prinţul Semaia dacă mă puteam întoarce pentru câteva zile în satul meu, acesta mă refuză politicos şi îmi interzise să părăsesc oraşul.

— Din câte am înţeles, Mahmat te iubeşte, spuse el, iar dragostea pentru tine s-ar putea să-l aducă la noi...

— Asta înseamnă că fuge de voi? l-am întrebat eu, începând, în sfârşit, să-mi dau seama că fusesem atrasă în capcană şi că eram de fapt prizonieră în cetatea norilor. L-am întrebat pe prinţ ce se întâmplase şi ce făcuse bărbatul meu, dar nu vru să-mi dezvăluie nimic. M-am consolat cu gândul că şederea mea în cetate era plăcută şi că în cele câteva luni petrecute acolo învăţasem destul de multe cunoştinţe de magie, şi am lăsat lucrurile în voia lor pentru un timp.

Către sfârşitul primei luni de toamnă, doamna Amira se îmbolnăvi de o boală ciudată şi stătea tot timpul închisă în dormitorul ei de la primul etaj, iar serile luam cina doar eu şi prinţul care era din ce în ce mai posomorât. În oraş, viaţa părea să-şi urmeze cursul, dar câteodată simţeam o stare de aşteptare a ceva rău, ca şi cum, dintr-odată, asupra micului oraş din marmură albă, care plutea deasupra norilor, ar fi apăsat un blestem. Îmi spuneam că doar mintea mea tulburată vedea lucrurile aşa şi de multe ori, în nopţile senine de toamnă, priveam de pe terasa palatului stelele şi cerul care,văzute de aici, păreau mai apropiate, încercând să mă liniştesc şi sperând ca frumuseţea priveliştii să-mi alunge teama şi tristeţea.

Într-una din zile, pe când ieşeam de la şcoala de magie, în piaţa oraşului, i-am mărturisit lui Asrah câteva din temerile mele.

— Vino deseară, după cină, la casa femeii la care stau în gazdă, şi acolo putem vorbi mai multe, îmi spuse ea cu un zâmbet enigmatic. Nu îţi pot spune totul pentru că prinţul a ameninţat cu pedeapsă cruntă pe oricine ţi-ar spune ce s-a întâmplat, dar poate te pot învăţa ce să faci.

Seara, la cină, i-am cerut voie prinţului să mă lase să ies din palat după servirea mesei pentru că aveam o treabă în oraş. Acesta încuviinţă, aşa că după ce am terminat de mâncat am părăsit palatul sumbru al celor doi fraţi şi m-am îndreptat spre zidul de sud al oraşului, unde era casa femeii la care trăsese în gazdă Asrah împreună cu alte două femei din neamul oamenilor nopţii.

Casa era lipită de zidul cetăţii, iar de pe terasa superioară se putea vedea atât cerul cât şi peisajul de dedesubt. În seara aceea, podişul Herat era ascuns de o

pătură de nori cenuşii, iar cetatea părea o corabie care pluteşte pe o mare învolburată, deasupra căreia o lună plină, încercănată tocmai răsărea.

Asrah aduse pe terasă o măsuță şi două scaune din trestie împletită. Pe masă era un ceainic aburind şi două ceşti de porțelan. Prietena mea umplu ceştile cu un ceai aromat şi îmi întinse una mie.

— Asta ca să ne încălzească, că afară s-a făcut răcoare, spuse ea.

Am sorbit din ceai şi câteva clipe n-am spus nimic

— Ştii că eşti ostatecă aici? întrebă ea.

Am încuviințat.

–E din cauza lui Mahmat, am spus, dar nu ştiu ce a făcut şi de ce cei din cetate l-au alungat.

— Nu l-au alungat, a fugit el, şi de câteva luni se ascunde de ei, îmi spuse prietena mea. O să-ți destăinui întâi câteva lucruri care să te ajute să înțelegi şi, dacă ai răbdare, o să-ți spun povestea mea. Ştii că oamenii mlaştinilor şi cei din cetatea norilor sunt rase diferite de muritorii de rând. Neamul meu se spune că se înrudeşte cu demonii, de asta sunt treji noaptea şi ziua dorm, iar oraşul Magbal se ridică din mlaştini doar noaptea, iar ziua dispare. Mai întâi, strămoşii celor din smârcuri l-au slujit pe marele dragon, dar văzând ticăloşiile pe care acela le făcea, au fugit de el şi şi-au întemeiat aşezările în mlaştinile de la sud de podişul Herat. Cu toate astea, ei sunt muritori, chiar dacă trăiesc mai mult decât unii ca tine şi ca mine, iar noi putem să ne amestecăm cu ei. Însă cu oamenii din oraşul ăsta e altă poveste... Se zice că sunt nemuritori şi se înrudesc cu îngerii, de aceea ceea ce a făcut soțul tău e văzut ca un păcat greu de ei.

— Vorbeşti ca şi cum n-ai fi din neamul celor din mlaştini, i-am spus eu. Eu crezusem asta tot timpul.

— Nu, răspunse Asrah, eu m-am născut în podişul Herat, undeva mai la nord de satul tău. Soțul meu e regele oraşului Magbal, iar eu trăiesc de cinci ani în mlaştini.

Eram diferită de ceilalți locuitori ai ținutului nostru şi de asta toată lumea mă disprețuia. Nu voiam să învăț magie şi nici n-aveam chef să trăiesc toată viața în dimensiuni iluzorii pentru că ştiam că în realitate nu aveam decât o cocioabă nenorocită, zdrențele de pe mine şi câteva oi slabe şi prăpădite. Şchiopii şi orbii erau de fapt mai bine văzuți decât mine pentru că ei practicau magia, iar unii dintre ei erau chiar pricepuți, însă eu nu voiam să fac asta, uram ținutul în care mă născusem, iar visul meu era să plec din satul meu, să mă duc în oraşul Ongal şi să trăiesc acolo, chiar dacă nu mi-aş fi găsit de lucru şi ar fi trebuit să mă fac curtezană sau cerşetoare. Preferam să trăiesc într-o realitate urâtă, decât să fiu regina unei lumi de iluzie, aşa că-ți dai seama că toți mă disprețuiau, în frunte cu tatăl meu, care spunea că eram ruşinea familiei sale.

Aşa stând lucrurile, tata mă mărită cu forța, pe când aveam şaisprezece ani, cu un străin slab şi cu pielea mai închisă decât a noastră, mai rupt şi mai

zdrenţăros decât marea parte a sătenilor, care zicea că venise dintr-un ţinut vecin cu al nostru, fără să spună care anume. Dacă îi uram pe săteni pentru prostia pe care o făceau de a-şi pierde viaţa visând, îl uram mai tare decât pe toţi pe Casem, soţul meu, deşi acesta încerca să se poarte blând cu mine, şi mai mult decât orice îmi doream să fug în oraşul Ongal.

Am răbdat un an aşa, dar până la urmă m-am hotărât să-mi îndeplinesc dorinţa, fie ce-o fi. Odată, îi dădusem de mâncare pe ascuns unui cerşetor care trecuse prin satul nostru şi care nu era din podişul Herat, deci nu se îndeletnicea cu magia, şi l-am întrebat care e drumul spre oraşul Ongal. Acesta îmi spuse că, după ce aş fi străbătut podişul Herat înspre sud, ar fi trebuit să dau de drumul caravanelor, care înconjura mlaştinile oamenilor nopţii, şi să ajung în valea râului Cnatol, iar la gura de vărsare în mare a acestuia se afla marele oraş. Acolo aveam să găsesc negustori, meşteşugari, muncitori, curve, hoţi şi ucigaşi, dar în nici un caz vrăjitori. Nu ştiam altceva despre drumul către Ongal decât ceea ce-mi zisese cerşetorul şi aş fi putut foarte bine să mă rătăcesc şi să pier de foame prin colinele neumblate ale podişului Herat, sau să nimeresc în mlaştini şi să-mi găsesc moartea acolo dacă ajungeam în timpul zilei când oamenii nopţii dormeau şi nu avea cine să îmi dea ajutor, dar nu-mi păsa.

Astfel, într-o noapte m-am hotărât să fug. Aveam să mă ascund prin locuri neumblate ziua şi să umblu noaptea cât timp aş fi traversat podişul Herat, asta de teama soţului meu şi a tatii, care ar fi fost în stare să mă urmărească, să mă aducă înapoi şi să mă biciuiască pentru trădarea mea.

Am mers toată noaptea şi când se crăpă de ziuă am ajuns la marginea unui sat destul de îndepărtat de aşezarea în care mă născusem.

Acolo m-am oprit în faţa unei case de la margine şi am cerut puţină mâncare şi apă. Stăpâna casei îmi dădu un blid de fiertură şi un codru de pâine pentru drum. După ce am mâncat, i-am mulţumit femeii şi am plecat mai departe. Întreaga zi am mers prin acelaşi peisaj sterp şi dezolant, iar pe înserate m-am culcat într-o şură părăsită de la marginea unui sat. Am dormit un somn de plumb, chiar dacă nu aveam alt aşternut decât nişte paie umede, iar a doua zi în zori mi-am continuat drumul.

Am călătorit aşa vreo trei zile până când am observat că podişul cobora într-o câmpie lină, dar nici urmă de drumul caravanelor sau de râul Cnatol. Eram obosită şi descurajată, dar mă bucuram că nici bărbatul meu, nici tata nu mă urmăriseră, nici nu tocmiseră pe alţii s-o facă. Oricum, starea mea nu era tocmai bună pentru că mă temeam că rătăcisem drumul. În seara zilei a treia sau a patra de la plecarea mea, am ajuns într-un sat de câmpie, mai arătos decât aşezările prăpădite din podişul Herat, dar ai cărei oameni trăiau acelaşi fel de viaţă ca şi cei din ţinutul nostru.

Întrebându-i pe oamenii din sat încotro era drumul caravanelor, aceştia îmi spuseră că nu eram departe şi că în cel mult o jumătate de zi aş fi ajuns la el, iar

într-o altă jumătate de zi aş fi dat de aşezările din valea mănoasă a râului Cnatol şi după alte două zile de mers în josul râului aş fi ajuns în oraşul Ongal. Mulțumită de ceea ce auzisem, am înnoptat la o familie din sat, care îmi dădu un loc de dormit în podul cu fân, iar în zori am plecat mai departe.

Însă, spre mijlocul zilei, când ar fi trebuit să dau de drumul caravanelor, am ajuns la marginea mlaştinilor şi mi-am dat seama că țăranii mă înşelaseră din cine ştie ce pricină ascunsă. Am vrut la început să mă întorc în sat şi s-o apuc pe alt drum, dar până la urmă m-am hotărât să intru în mlaştini şi să aştept venirea serii, când oamenii nopții s-ar fi trezit. Aveam să le spun că mă trimisese tatăl meu la o rudă în marele oraş şi că rătăcisem drumul, iar aceştia, fiind mai de încredere decât ticăloşii de țărani, m-ar fi ajutat.

Am înaintat pe o potecă unde apa nu ajungea mai mult de genunchi şi, după vreo oră de mers, când m-am gândit că intrasem în ținutul oamenilor nopții m-am aşezat pe un grind şi am început să aştept apusul soarelui.

După ce soarele apuse, am mai aşteptat un ceas, dar văzând că nu se arată nimeni, am mers mai departe, chiar dacă se întunecase şi înaintarea era primejdioasă.

Către miezul nopții, pe când răsărea luna, ajunsesem destul de departe în inima smârcurilor, dar tot nu întâlnisem pe nimeni. Eram ostenită şi înfometată şi m-am oprit câteva minute să-mi trag sufletul, când am văzut ridicându-se undeva, în stânga potecii, o umbră uriaşă care începu să prindă formă.

După câteva clipe, în fața mea, puțin către stânga, se ridică un oraş cu turnuri semețe şi clădiri înalte. Mi-am adunat ultimele puteri şi m-am îndreptat către cea mai apropiată clădire, bucuroasă că îi găsisem pe oamenii nopții şi că voi căpăta, în sfârşit, îndrumările de care aveam nevoie.

Dar pe când pusesem piciorul pe pardoseala solidă de piatră a oraşului şi o apucasem pe o străduță îngustă de la margine, se apropie de mine un trecător înalt şi slab, îmbrăcat, după obiceiul acelui popor într-o mantie neagră dintr-un material greu, asemănător cu brocartul. În acea clipă de groază şi uimire, l-am recunoscut în lumina lunii pline pe bărbatul meu Casem. Omul se opri în fața mea şi înainte să apuc să fug către mlaştină, mă prinse de mână.

— Aş vrea să vorbesc ceva cu tine, Asrah, înainte să-ți continui drumul către marele oraş, îmi spuse el cu o voce blândă, dar fermă. Ştiu că mă urăşti din pricină că tatăl tău te-a măritat cu forța cu mine, totuşi, ascultă ce-am să-ți spun. Eram în trecere prin ținutul Herat când am auzit, într-un sat, vorbindu-se despre o fată care se încăpățâna să nu urmeze căile părinților şi ale strămoşilor ei şi, curios fiind, m-am abătut prin satul tatălui tău. Restul îl ştii, dar am făcut ceea ce am făcut ca să te salvez de mânia şi disprețul alor tăi. Când ai fugit, te-am urmat fără să ştii şi am văzut că ai greşit drumul şi te abați încoace. I-am plătit pe țăranii din ultimul sat să te înşele asupra drumului, aşa ca să poți nimeri în mlaştini. Dacă vrei să pleci spre marele oraş, o să-ți dau o călăuză să te însoțească, dar aş vrea să te gândeşti

bine. Oraşul Magbal din mlaştini e mult mai real decât lumile de vis în care trăiesc semenii tăi, dar are şi el latura lui de magie. Apare numai noaptea, aşa cum mulți dintre noi ne trăim viața noaptea. Şi, apoi, poate că n-ar strica să ne cunoaştem cu adevărat, pentru că ceea ce ai ştiut despre soțul tău zdrențăros a fost numai o mască.

— Deci eşti din neamul oamenilor nopții, i-am spus eu uimită, simțind cum teama mă părăseşte.

Oamenii nopții erau respectați atât în podişul Herat, cât şi în citadelă, pentru curajul lor de-a i se opune dragonului şi pentru firea lor cinstită, şi apoi, Casem, îmbrăcat în mantia aceea neagră, părea cu totul un alt om față de bărbatul după care mă măritase tata, deşi, să fiu dreaptă, nici cât timp trăisem în sat nu-mi greşise cu nimic. Cred că ghiceşti că am rămas la oamenii nopții şi am renunțat la viitorul nesigur care mă aştepta în oraşul Ongal. Oricum, îmi împlinisem visul de-a scăpa din ținutul Herat, chiar dacă nu am scăpat până la urmă de magie. De atunci au trecut cinci ani şi în cele din urmă Casem m-a convins să mă duc în cetatea norilor ca să învăț magia.

— Povestea ta e frumoasă, i-am spus lui Asrah, dar nu v-ați temut de copiii hibrizi?

— Vezi, aici am vrut să ajung, îmi răspunse ea. Morala poveştii mele e că, deşi n-am vrut să fiu mai mult decât ceea ce eram şi am fugit de magie, am ajuns să mă mărit cu un om din altă rasă... Cât despre hibrizi, rasa oamenilor nopții nu e chiar atât de diferită de noi şi Casem nu crede că se va întâmpla asta. Însă soțul tău a făcut tocmai pe dos. A vrut să fie mai presus de starea sa de muritor şi a făcut ceea ce a făcut, sperând că o să aibă mai multă putere şi chiar nemurirea, dar tare mă tem că până la urmă n-o să aibă nimic...

— Nu înțeleg, ce a făcut? am spus eu începând să bănuiesc adevărul. M-a înşelat cu o femeie din cetate?

— Cum am zis, prințul ne-a amenințat cu grea pedeapsă dacă-ți dezvăluim ceva, dar eu te pot învăța ce să faci. Intră, la noapte, sau într-una din zilele astea, în iatacul doamnei Amira, şi vei afla.

Capitolul doi
Păcatul lui Mahmat

Am plecat de la Asrah cu inima strânsă şi m-am întors destul de târziu la palat. În noaptea aceea n-am avut curajul să încerc ceea ce mă sfătuise prietena mea şi am stat mult timp trează, închipuindu-mi cele mai rele lucruri, ca până la urmă să alunec într-un somn agitat, bântuit de vise cu demoni şi monştri.

A doua zi însă, seara, după ce toți se culcaseră m-am strecurat în vârful picioarelor până la iatacul doamnei Amira, aflat la primul etaj al palatului care avea trei etaje.

Uşa nu era încuiată, aşa că am apăsat clanța şi am intrat tiptil înăuntru. În cameră era aproape întuneric, numai mucul de lumânare din sfeşnicul aflat pe noptiera de la capătul patului răspândea o lumină tremurătoare şi nesigură. M-am apropiat de pat şi mi-am dat seama că intrasem în odaia în care se priveghea un mort.

Doamna Amira zăcea nemişcată în pat, cu ochii închişi şi gura strâmbată de un rictus. În prima seară când ne întâlnisem sora prințului purtase un văl, dar în zilele următoare am văzut-o cu chipul descoperit, şi mi se păruse mai frumoasă decât celelalte femei din oraşul norilor, care şi aşa aparțineau unei rase înrudite cu îngerii. Acum însă din frumusețea ei nu mai rămăsese nimic. Slăbise mult, chipul îi era livid, iar pielea îi era parcă prea întinsă pe oasele feței. Doamna Amira părea moartă, însă de la chipul ei privirea mea coborî înspre trupul scheletic, chircit nefiresc în patul acela somptuos. Atunci am văzut că pântecele îi era umflat monstruos şi părea să crească pe măsură ce mă uitam la el, palpitând de o viață nefirească. Părea că înăuntru se zvârcolesc şerpi sau un monstru cu multe tentacule, care voia să-şi croiască cu forța drum afară, devorând-o pe dinăuntru pe mama sa. Am scos un geamăt de groază şi durere, înțelegând, în sfârşit, aluziile lui Asrah.

Dar geamătul pe care-l scosesem o făcu pe doamna Amira să tresară şi să deschidă ochii. Privi buimacă în jur, mă descoperi pe mine care încremenisem în uşa odăii şi mă fixă cu o privire rătăcită în care am recunoscut semnele nebuniei.

— Nevasta cea virtuoasă a lui Mahmat a venit la mine să mă vegheze când dorm, spuse ea într-o şoaptă răguşită. Îți iubeşti soțul, Rabah? Mult de tot? Află c-o să stai aici până când o să-l găsim şi se poate ca mai departe să nu fim atât de blânzi cu tine.

— M-am obişnuit cu gândul că vă sunt ostatică, i-am răspuns resemnată, apropiindu-mă iar de patul ei. Am crezut că sunteți moartă şi de asta am început să plâng. Iar dac-o să vă purtați mai aspru cu mine, soarta mea e în mâinile voastre...

— Cine ți-a dat voie să vii aici? întrebă ea. Vizitele nu se fac aşa, la miezul nopții... sau şi ăsta e un obicei de la voi, din Herat?

— Am vrut să lămuresc misterul, doamnă, i-am răspuns, şi bănuind câte ceva, am venit aici.

— L-am iubit pe Mahmat, spuse doamna Amira, zâmbind melancolic, apoi, privindu-mă aproape cu ură, continuă: credeai că te iubeşte numai pe tine, nu? Nu bănuiai de ce rămâne atât de mult la noi şi îți ziceai că de dragul învățăturii te lasă atâta vreme singură? Îl aşteptai cu drag să se întoarcă la tine, nu-i aşa?

— Aşa este, i-am răspuns, dar nici pe tine nu te-a iubit Mahmat, doamnă, altfel nu te-ar fi părăsit când a aflat că eşti însărcinată. A fugit de la tine şi s-a ascuns, iar ca răzbunare, fratele tău a trimis să mă aducă aici.

— N-a fost chiar o răzbunare, spuse ea liniştindu-se puţin, şi plecându-şi ochii în jos. N-am vrut să-ţi facem nici un rău, nici la început şi cu atât mai puţin acum, că te cunoaştem mai bine. Credeam că dac-o să afle că eşti aici, Mahmat va veni după tine.

— N-o să vină, i-am răspuns eu, acum ştiu că nu mă iubeşte nici pe mine. A vrut să fie altfel decât ceilalţi, deasupra lor...

Mă simţeam sfârşită şi m-am aşezat pe un scăunaş, la picioarele patului. Aş fi vrut să plâng, dar ochii îmi erau uscaţi, aşa că, luându-mi capul între mâini, am ascultat-o pe doamna Amira, care se apucă să-mi spună povestea ei de dragoste cu soţul meu.

— Trăiesc de mult timp, Rabah... Nu-mi aduc aminte când m-am născut, dar am trăit tot timpul în oraşul norilor. Pe aici s-au perindat mulţi oameni din multe rase, pentru că poporul tău este tânăr şi înaintea lor au locuit alţii în ţinuturile astea... Am trăit mult, dar cu toate astea am rămas fecioară, nu m-am măritat nici nu m-am dăruit nimănui, până când a venit în oraş soţul tău. Mi-a plăcut de cum l-am văzut în piaţa din faţa palatului, în timp ce stătea de vorbă cu alţii din neamul lui. M-am interesat cine e şi am făcut aşa ca după o săptămână să-l pot întâlni...

Doamna Amira istorisi cum îl întâlnise în casa unei prietene de a ei, cum se îndrăgostiseră unul de altul, cum i se dăruise şi cum Mahmat o părăsise îngrozit de răzbunarea prinţului. Ascultam ceea ce-mi spunea doar cu o ureche, simţind cum furia şi deznădejdea mă copleşesc. Îl iubisem pe soţul meu, iar ticăloşia lui mă înspăimânta.

— Dar, de ce te-ai îmbolnăvit, am întrebat eu când doamna Amira sfârşi de povestit.

— Copilul pe care l-am zămislit e un hibrid, spuse ea. Astfel de copii le omoară pe mamele lor înainte de-a se naşte, sau când se nasc. Nu ştiu dacă mă va ucide şi pe mine, dar simt cum mă mănâncă pe dinăuntru. Cred că ştii că aceşti copii sunt daţi dragonului, dacă nu pot fi omorâţi înainte, şi îndeobşte nu pot fi omorâţi.

— Se spune despre voi că sunteţi nemuritori, i-am spus, atunci de ce te temi de moarte?

— Sunt ca şi moartă, îmi răspunse ea. Uită-te la mine!

— Nu cred c-o să mori, doamnă Amira, i-am spus eu.

— Nu-mi mai spune doamnă, spuse ea, dacă o să-l găsim pe Mahmat, dacă n-o să mor şi mânia fratelui meu o să se potolească, o să mă mărit şi eu cu el... În oraşul Ongal, ba chiar şi la voi în ţinut unii dintre locuitori au mai multe soţii, şi aşa, îmi poţi fi ca o soră.

M-am uitat la ea. Mânia îi dispăruse din priviri şi am văzut în locul fiinţei puternice şi nemuritoare doar o femeie nebună şi singură şi mi-am zis că, la urma urmelor, nu aveam de ce s-o urăsc, chiar dacă îmi era rivală.

— O să fim ca două surori şi o să ne întoarcem amândouă în podişul Herat împreună cu soţul meu, i-am răspuns, stăpânindu-mi lacrimile.

Ştiam că nu va fi aşa, că mai era şi monstrul care se va naşte, şi nu ştiam dacă-l pot ierta pe Mahmat până în clipa în care l-aş fi văzut din nou.

Am rămas cu Amira încă un ceas, iar prinţul Semaia ne găsi împreună. Sora lui îi spuse că se hotărâse să nu mă mai ţină ostatică în oraş şi că eram liberă să mă întorc acasă, iar după naşterea copilului şi după ce va fi scăpat de el într-un fel sau altul, se va duce şi ea să locuiască în ţinutul Herat cu mine şi cu soţul meu.

— Frumoase planuri, soră, dar până una-alta, nu l-am găsit pe Mahmat şi l-am căutat peste tot... în ţinutul Herat, la sud, în mlaştini şi în marele port Ongal, dar nu e nicăieri.

— După ce ne-am căsătorit, Mahmat m-a dus în grotele care se află în colinele Amrot, mai la nord de satul nostru. Colinele astea sunt nişte dealuri sfărâmicioase de cretă, găurite de grote labirintice, care coboară mult în pământ... Mi-a spus că acela era locul lui preferat de când era copil. L-aţi căutat acolo? am spus eu cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. În timp ce vorbeam, mi-am adus aminte de acele zile şi mi-am zis că îl pierdusem pe Mahmat şi că acele clipe n-o să se mai întoarcă niciodată.

— L-am căutat în colinele Amrot, dar n-am ştiut că sub dealuri sunt peşteri. Intrările se vede că erau ascunse de tufişurile alea ţepoase, spuse prinţul, luminându-se la faţă. Soră dragă, mâine dimineaţă ţi-l aduc aici, dar să ştii că tot nu mi-am schimbat gândul şi am să-l judec.

Am dormit puţin şi în acea noapte, iar în zori m-am trezit tot obosită.

În ziua aceea nu m-am dus la şcoala de magie şi i-am cerut voie prinţului să-l văd pe soţul meu şi să asist la judecata lui, dacă oamenii trimişi să-l prindă l-ar fi găsit în grotele din Amrot.

Către seară, prinţul îmi trimise vorbă să ies în piaţa oraşului pentru că îl aduseseră pe Mahmat şi îmi mulţumea mult că îi spusesem unde să-l caute.

M-am dus în piaţă, unde se adunase o mulţime numeroasă, aproape toţi locuitorii oraşului şi străinii care se găseau acolo. Prinţul se urcase pe o estradă improvizată şi, în lumina apusului, părea că e un înger al răzbunării. Mahmat stătea la picioarele estradei, încadrat de doi gardieni, dar fără să fie legat.

Aşa cum se aştepta toată lumea, Mahmat fu osândit ca niciodată să nu mai intre în oraşul norilor şi, mai înfricoşător decât toate, i se luară puterile magice, aşa încât soţul meu nu mai putea trăi decât în dimensiunile realităţii.

Auzul sentinţei nu-l zgudui pe Mahmat aşa cum mă aşteptam, iar acesta îl întrebă foarte calm pe prinţ dacă o va lăsa pe sora sa să locuiască cu el în podişul Herat.

— Sora mea e liberă să facă ce vrea, îi răspunse prințul cu dispreț, aşa că ar fi mai bine să vorbeşti cu ea, în ceea ce mă priveşte, judecata e încheiată.

Se lăsa amurgul, iar mulțimea începuse să se împrăştie din piață. M-am îndreptat înspre palat, când am auzit un glas cunoscut chemându-mă din spate. M-am întors şi l-am văzut pe Mahmat, care fusese eliberat, însă nu mai avea decât puțin timp îngăduința să rămână în oraş, după care l-ar fi părăsit pentru totdeauna.

— Să mergem într-un loc mai retras, îmi spuse el, şi să încerc să-ți explic...

Am intrat în curtea palatului şi l-am dus într-o alee laterală, mărginită de ghivece cu flori mirositoare. Văzându-se singur cu mine, începu să-mi explice cum o sedusese pe doamna Amira fără s-o iubească, sperând că unirea cu o femeie dintr-o rasă superioară îi va da puteri mai mari ca ale celorlalți din neamul nostru.

— Nu te gândeai că vei fi prins şi că prințul te va osândi? L-am întrebat eu, scârbită de fanfaronada lui.

— Dacă lucrurile ar fi ieşit rău, aşa cum s-a şi întâmplat, aş fi rămas în grotele de sub colinele Amrot câțiva ani, trăind ca un adevărat rege subpământean, şi te-aş fi luat şi pe tine cu mine, dacă te-aş fi găsit... Şi apoi, poate dragonul m-ar fi ajutat, încheie el.

— Chiar m-ai fi luat cu tine? i-am spus eu, Dacă e s-o spunem pe cea dreaptă, singura ta grijă e să-ți meargă ție bine, să fii mai grozav ca alții, şi răsplata a fost pe măsură.

— Da, m-au prins, spuse Mahmat. Însă dacă vii tu cu mine, n-o să fiu singur şi orice osândă e mai uşoară, dacă ai pe cineva lângă tine.

— Păi cum? Fluieri după cățelul tău favorit şi el vine la tine, i-am răspuns din ce în ce mai furioasă. Unde e prințesa Amira? De ce n-o chemi şi pe ea să-ți îndulcească zilele de exilat?

— Va veni poate şi iubita mea nemuritoare, spuse el visător.

— E destul de proastă să vină, am spus eu. Dar, Mahmat, ştii cine i-a spus prințului unde ai putea fi şi ți-a dat aşa peste cap planurile mărețe? Eu...

Am izbucnit într-un râs batjocoritor, fără veselie.

— Tu ai făcut-o? urlă bărbatul meu, curvă netrebnică şi proastă.

Se repezi înspre mine cu mâna ridicată pentru a mă lovi.

— Rămâi unde eşti, i-am spus, eu mai am puterile magice şi îți pot face rău pe când tu le-ai pierdut. Adio, Mahmat. Şi, când ajungi jos, invocă-l pe marele dragon, dar tare mă tem că n-o să-ți răspundă, pentru că fiul tău nenăscut e prada lui şi pentru că muritorii obişnuiți nu îl interesează.

Cu aceste ultime cuvinte, m-am întors pe călcâie şi m-am îndreptat către intrarea principală.

După plecarea lui Mahmat, mi-am petrecut zilele stând la căpătâiul doamnei Amira şi încercând să-mi uit durerea alinându-i acesteia suferința. La vreo săptămână după judecată, în prima noapte cu lună plină a toamnei, Amira se simți

tot mai rău. Pântecele îi crescuse şi zvârcolirile monstrului erau mai dese. L-am chemat pe prinț şi am început să veghem amândoi.

De la un timp, Amira închise ochii şi păru că nu ne mai aude, în schimb, zvârcolirile făpturii dinăuntrul ei sporiră. Prințul era tras la față şi palid şi murmura din când în când rugăciuni întretăiate de suspine fără lacrimi.

— Dacă ea moare, o să-l omor pe soțul tău, îmi spuse el.

— N-o să moară, i-am răspuns, trebuie să avem nădejde.

Nădejde nu părea să fie, iar către miezul nopții, copilul începu să sfâşie cu ghearele carnea moartă şi pielea mamei sale.

— Credeam că o să se nască ca oricare copil, chiar dacă e un hibrid blestemat, am spus eu.

— Nimic nu e cum ar trebui să fie la aceste făpturi, îmi spuse prințul. Dar, asta e singura crimă pe care-o s-o facă, pentru că n-o să trăiască mai mult de un minut după ce o să iasă din pântecele ei. Vezi cum o sfâşie?

Vedeam şi mă cutremuram. Întâi ieşi din masa de carne sângerândă capul, apoi trupul copilului. După ce reuşi să iasă cu totul, monstrul se târî către marginea patului. Părea un copil normal, în afara ghearelor şi a părului care-i acopereau tot corpul. Şi asta n-ar fi fost nimic dacă, în lumina tremurătoare a lumânărilor, nu i-aş fi văzut ochii galben-roşietici, care mă priviră inteligenți şi ştiutori, plini de ură, încă din primele clipe ale vieții sale.

— Dă-te la o parte, Rabah, îmi spuse prințul. Un aşa demon nu merită să trăiască.

— Nu, prințe, i-am răspuns, poate că nu e un demon şi poate că nu trebuie neapărat să-l dăm dragonului.

— Dacă nu i-l vom duce noi, o să vină el să-l ia, sau o să-şi trimită emisarii, răspunse prințul, aşa că tot mai bine e să moară... N-ai văzut cum şi-a ucis mama?

— Amira nu pare să fie moartă, i-am spus eu, uită-te.

Prințul se uită, iar chipul mohorât i se lumină de o rază de speranță. Carnea sfâşiată se închidea la loc, iar pielea creştea peste răni, închizându-le. Amira se mişcă şi deschise ochii.

— Vezi, prințe, i-am spus, nu ştiu de ce ți-a fost teamă. Am ştiut că sora ta n-o să pățească nimic, că doar sunteți nemuritori. Poate că pe una ca mine naşterea unui hibrid ar fi ucis-o, dar nu şi pe cei din neamul vostru.

— Dar monstrul ăsta trebuie să moară, spuse prințul.

— Nu, alungă asemenea gânduri, prințe, i-am spus. Nu ştii că şi cei mai răi pot să fie salvați câteodată? E de ajuns un mic miracol. Şi, chiar dac-o să ajungă pe mâinile marelui Sadbaal, dragonul care stăpâneşte peste oraşul fără nume din pustiul de dincolo de mare şi peste sufletele blestemate de sub pământ, chiar şi aşa mai poate păstra o fărâmă de bunătate. Şi, oare oamenii nopții din mlaştini nu l-au slujit la început pe dragon, ca în cele din urmă să ajungă ce sunt azi?

— M-ai convins, spuse prințul. Amira, ne auzi?

Aceasta clătină încet din cap. Naşterea nefirească şi vindecarea miraculoasă o lăsaseră fără nici o putere.

— Lasă-i viața, frate, spuse ea cu glasul stins. Îl voi numi Hamun, fiul blestemului.

În tot acest timp, copilul se târâse de pe pat pe podea şi se ghemui sub pat, vrând parcă să se ascundă de lumina lumânărilor.

— Uite, cum se fereşte de lumină, spuse prințul. Pecetea răului e asupra lui încă de acum.

— Poate că nu, i-am răspuns şi m-am aşezat, sfârşită de puteri, pe marginea patului, lângă Amira.

Am rămas cufundați în tăcere, singurul zgomot din cameră fiind paşii prințului, care se plimba agitat de colo până colo şi îşi mişca din când în când buzele ca şi cum ar fi continuat în gând acea litanie ciudată.

Miezul nopții trecu, iar luna plină începu să coboare la orizont. Atunci am auzit cu toții țipătul înfiorător care răsună undeva, departe, către miazăzi. Geamul odăii era deschis, aşa că răcoarea nopții primenea întrucâtva aerul greu dinăuntru. Mă întrebam ce făceau locuitorii din oraş şi mi-am zis că sigur ferestrele camerei Amirei erau scrutate de ochii multora care treceau pe strada din fața palatului. Nimeni nu dormea în oraş şi toți aşteptau să vadă ce se va întâmpla căci naşterea unui asemenea copil, apăsat de un aşa blestem, era ceva rar pe acele meleaguri.

Țipătul se auzi mai aproape. Semăna cu acela al unei păsări de pradă, sau al unui vultur.

— Ce mai e şi asta? Am întrebat.

— De bună seamă, dragonul a şi aflat, iar acum îşi trimite emisarul la noi, răspunse prințul, oprindu-se în fața mea, apoi continuându-şi mersul agitat prin odaie.

M-am dus la fereastră şi am văzut că luna se acoperi pentru câteva clipe cu o umbră uriaşă, ascuțită, care plana din înălțimile văzduhului către jucăria noastră zburătoare.

Am auzit strigăte în stradă şi am văzut, aproape amuzată cum mulțimea se împrăştia îngrozită. Peste o clipă însă, inima începu să-mi bată mai tare, iar măruntaiele mi se chirciră de groază. Pasărea uriaşă şi neagră cobora cu iuțeală către noi, iar vederea ei mă făcu să plec de la fereastră şi să mă retrag către colțul cel mai întunecat al camerei.

Am văzut cum din ciocul dihăniei zburătoare o bucată de hârtie alunecă pe pervaz şi cum prințul se duse s-o ia.

Literele ciudate semănau cu nişte şerpi încolăciți, iar prințul îmi explică că răvaşul era scris în limba temutului neam al celor din oraşul fără nume. Nu înțelegea totul, dar în numele marelui dragon i se cerea copilul născut de sora sa.

— Dacă nu-l vom da, ne amenință cu prăpăd, spuse el.

— N-ar putea să stea neamurile noastre împotriva lor? am întrebat eu, care nu renunțasem cu totul la gândul de-a păstra sărmana făptură la noi.

— Numai dacă îngerii ne-ar ajuta, atunci i-am putea învinge, spuse prințul aproape amuzat, aruncând hârtia pe masă, după care se îndreptă spre pat, se aplecă, prinse cu greutate micul monstru şi-l târî afară din ascunzătoarea lui.

Îl ridică apoi în brațe şi se îndreptă cu el spre geam. Pasărea coborâse în dreptul ferestrei şi am văzut că de picioarele ei era legat temeinic, cu sfoară, un coşuleț împletit, în care era un scutec de mătase.

M-am gândit cu amărăciune că dragonul, care va face în viitor un sclav din copil, se gândise să pună în coş scutecul de mătase, iar noi, care ar fi trebuit să-l iubim, ne era ruşine şi teamă de el.

Cuprins de ruşine pentru prima dată în acea seară, prințul înveli copilul cu scutecul şi îl aşeză în coş, încercând să-şi ferească privirile de căutătura ochilor acelora nepământeni. Pasărea îşi luă zborul tăcută şi, ajungând în înălțimi, slobozi un nou țipăt, după care se întoarse spre miazăzi, în direcția de unde venise. M-am dus împleticindu-mă de oboseală înspre camera mea, încercând să nu plâng, ca să nu-i îndurerez mai mult pe cei doi frați. În urma mea am auzit-o pe Amira spunând:

— Se va întoarce să ne ceară socoteală într-o zi.

În noaptea aceea, ca şi în cele din anii care urmară, somnul îmi fu bântuit de vise cumplite, de păsări uriaşe şi negre, călăreți sumbri care mă urmăreau într-un deşert nesfârşit şi, mai ales mă tulbura imaginea micului hibrid, devenit de acum copil al dragonului.

Doamna Amira se vindecă repede, însă nu-şi mai recăpătă niciodată frumusețea. Era palidă, cu pielea de culoare cadaverică şi ochii ei adânci şi albaştri sclipeau ciudat, ca aceia ai unui strigoi. Pentru că în următorii ani prințesa începu să se ocupe de artele magiei negre, spunând că vrea să fie pregătită pentru ziua când copilul dragonului se va întoarce, cei din cetate îi spuseră Femeia moartă, şi aşa îi rămase porecla. Din când în când, Amira cobora în satul Calbeh şi stătea câteva zile cu Mahmat, care ajunsese de ocara întregului ținut, fiind singurul om din neamul nostru care nu mai avea puteri magice. Totuşi, Amira nu întârzia prea mult în acele excursii şi de la un timp nu se mai duse la fostul meu bărbat. Eu nu l-am mai văzut pe Mahmat din seara judecății sale, nici n-am mai coborât în podişul Herat, vreme de douăzeci de ani. Crezusem că povestea mea se va sfârşi cu bine, dar nu este sfârşit fericit al unei poveşti spuse într-o noapte cu lună plină. Dar cum speranța nu moare niciodată, am rămas alături de Amira, cu care mă împrietenisem şi o ajutam în căutările ei, deşi artele negre mă îngrozeau şi îmi dădeau coşmaruri. Asrah rămase încă un an în cetatea norilor, după care se întoarse la regele Casem în mlaştini. Ne vizitam destul de des şi am început să-i cunosc bine pe oamenii nopții şi ținutul smârcurilor în care locuiau, de asemenea le ascultam poveştile, de pe vremea când îl slujiseră pe marele dragon. Aşa au trecut anii, iar noi am continuat să aşteptăm.

POETA ŞI DEMONUL

Capitolul unu
Fiul dragonului

Mă numesc Eder şi sunt fiica lui Abas Alhadad, sculptor renumit din oraşul Ongal, de la malul mării de sud. Când magia şi forţele lumii nevăzute au intrat ca o furtună în viaţa mea, aveam douăzeci şi cinci de ani şi mă îndeletniceam cu compunerea de poeme şi cântece pentru rapsozii din oraşul nostru. Dacă aş fi trăit în nord, unde tradiţia veche e ţinută strict de către locuitori, aş fi fost măritată şi aş fi avut o liotă de copii, dar am avut norocul să mă nasc în marele port, unde oamenii gândesc liber şi arta e la mare preţ.

Chiar dacă era cel mai bun sculptor din oraş, tata nu se îmbogăţise de pe urma talentului său, dar nici săraci nu puteam spune că eram. Trăiam amândoi într-o casă confortabilă din cartierul Ramad, aproape de port şi ne duceam zilele în tihnă,. Singurul meu necaz era acela că nu întâlnisem până atunci dragostea, o dragoste adevărată şi profundă, şi că nu avusesem parte decât de nişte peţitori nătângi, dar singurătatea aceea mă inspira să scriu poezii şi cântece de dragoste pe care apoi rapsozii le cântau pe la petreceri şi serbări şi aşa îmi făcusem şi eu un nume în oraşul nostru.

În seara aceea de vară nu puteam să dorm şi ascultam sunetul furtunii cumplite care se abătuse asupra oraşului. Îmi închipuiam marea turbată de vânt, cu valuri uriaşe, care iar aveau să inunde portul, auzeam tunetele care zguduiau ferestrele şi urletul ascuţit, pe un ton înalt al vântului, dar nu m-am ridicat din pat să privesc urgia de la fereastră, vrând să încerc să dorm, pentru că ora era târzie. Văzând că somnul nu se lipea de mine, m-am ridicat din pat, mi-am luat papucii în picioare şi m-am dus la geam să privesc furtuna. Am rămas aşa câteva minute, pierdută în contemplarea elementelor dezlănţuite, când l-am auzit pe tata strigându-mă din atelierul său. Asta însemna că nu se culcase şi că de bună seamă lucra, fiind şi el ocolit de somn în noaptea aceea.

M-am dus în atelierul de la capătul coridorului, unde, la lumina unui mic candelabru cu lumânări, tata tocmai terminase de cioplit capul unei statui.

— Îţi place? mă întrebă el. Asta e o fecioară din neamul oamenilor nopţii.

Sculptura înfăţişa o fată graţioasă, cu trăsături nobile, îmbrăcată în negru şi cu pielea de o nuanţă verzuie, aşa cum se spunea că erau oamenii nopţii. Tata era atras peste măsură de legendele despre podişul Herat şi neamurile care-l locuiau, despre cetatea norilor, dragoni şi oamenii mlaştinilor.

— Oare or fi adevărate legendele? întrebă tata, după ce i-am spus că statuia e frumoasă, dar nu e originală.

— Ştiu şi eu? am spus într-o doară, ca să afli dacă toate astea sunt adevărate, ar trebui să călătoreşti până în acele ţinuturi.

— Am vrut să văd podişul Herat şi mlaştinile, spuse tata. Când eram tânăr eram gata să fac călătoria asta, dar Heratul e departe, şi se spune că cei ce ajung acolo nu se mai întorc acasă...

— Aşa e, am spus, trebuie să fie interesant să trăieşti acolo, dacă e adevărată legenda că toţi locuitorii din Herat sunt vrăjitori.

Am vrut să mai spun ceva, dar sunetul clopoțelului de la intrare răzbătu până în odaia unde ne aflam, peste murmurul furtunii. Tata începu să-i înjure pe toți afurisiții care n-au nimic mai bun de făcut pe vreme de noapte şi furtună decât să-i facă lui vizite nedorite, se ridică bodogănind şi se duse să deschidă. L-am urmat şi eu pe scări.

Tata deschise uşa de la intrare, iar o pală de vânt rece purtând câțiva stropi de ploaie năvăli înăuntru. În prag stătea un tânăr înalt, bine făcut, îmbrăcat în nişte veştminte ponosite, care picurau îmbibate de apă. Cu toate straiele lui de cerşetor, în lumina tremurătoare a lumânărilor din candelabrul din coridor, străinul era frumos şi radia un aer de mister.

Tata nu fu însă impresionat de frumusețea lui şi întrebă cam arțăgos.

— Cine eşti, străine, şi de unde îndrăzneala de-a mă vizita în puterea nopții? Nu crezi că ceasul ăsta e cam neobişnuit pentru vizite?

— Îmi cer iertare, maestre Alhadad, răspunse tânărul cu o voce joasă, plăcută şi într-un grai cultivat. Sunt nou în oraş, şi neavând unde mă duce pe ploaia şi furtuna asta m-am gândit să te caut. Aş vrea să învăț sculptura de la dumneata.

— Aşa? Şi dacă eu n-am chef de ucenici? întrebă tata.

— Cineva drag mie mi-a recomandat să vin la dumneata, răspunse tânărul. Află, maestre Alhadad, că numele meu este Hamun şi vin din podişul Herat.

Era o tradiție demult stabilită în oraşul nostru, ca locuitorii vrăjitori din ținutul Heratului să fie cinstiți şi primiți în orice casă, dacă s-ar fi întâmplat cumva să poposească în părțile astea, fiind respectați şi temuți de toți, dar de multă vreme nu se mai văzuse pe la noi vreun om care să vină din acel tărâm aproape magic. În timp ce eu mă zgâiam la străin, tata spuse, izbucnind într-un râs ironic.

— Nu mai spune, tot aşa de bine ai putea fi un cerşetor sau un hoț. Dovedeşte că vii din acele locuri, iar dacă n-o poți face, poți pleca din casa mea.

— Pot dovedi, Maestre, răspunse tânărul zâmbind.

În clipa următoare casa şi coridorul pieriră, iar noi zburam toți trei deasupra mării învolburate, urcând tot mai sus, spre norii sfâşiați de fulgere. Am simțit şfichiul vântului şi al ploii pe obraz, am auzit un tunet asurzitor care urmă unui fulger, după care m-am regăsit în coridorul casei noastre.

— Grozav, exclamă tata, cuprins de încântare. De când voiam eu să întâlnesc în carne şi oase un locuitor al ținutului fermecat... În cazul ăsta, poate îmi fac chef de niscaiva ucenici.

— Tatăl meu v-a trimis ceva, asta ca să plătesc găzduirea şi truda dumitale de-a mă învăța, spuse tânărul şi scoase din bocceluța pe care o purtase pe umăr şi pe care o lepădase la picioarele tatei, un pumn de pietre scumpe.

— Sunt reale, nu obținute prin magie, îi explică el tatei, care rămase mut de uimire.

— Nu pot să le iau, se bâlbâi tata, e mult peste cât ceream eu de la ucenici...

Tânărul Hamun stărui însă, aşa că tata întinse până la urmă o mână şovăitoare şi luă pietrele prețioase, după care, văzându-mă, îşi aminti pesemne că mai eram şi eu pe acolo şi mă prezentă:

— Fiica mea, poeta Eder, spuse tata, privindu-mă cu mândrie şi admirație.

Străinul întinse o mână cu degete lungi şi fine şi mi-o atinse pe a mea.

Aşa a intrat în viața noastră Hamun, fiul dragonului, şi astfel a început povestea de vis care avea să-mi aducă fericirea, dar şi durerea, mai pe urmă.

Trecu un an de la noaptea în care Hamun sosise la noi. Ziua tânărul lucra cu tata în atelier, iar seara stăteam cu el pe terasă, vorbind despre tot felul de nimicuri, el povestindu-mi despre viața şi ținutul său, iar eu despre mine şi despre viața în marele port. Nu bănuiam nici o clipă că Hamun n-ar spune adevărul. Deseori mergeam în oraş sau pe faleză, îl duceam la reprezentațiile rapsozilor şi la petrecerile la care eram invitați noi, aşa încât vrăjitorul străin aproape ajunse să facă parte din familia noastră.

Din când în când tata îl punea să facă câte o demonstrație de magie şi îndeobşte era prietenos cu el, dar în secret mi se plângea că flăcăul n-avea pic de talent şi că stăruința lui de-a învăța sculptura reuşea să-l scoată din răbdări.

— N-aş avea nimic împotrivă să stea la noi oricât îi pofteşte inima, spuse tata odată, dar n-are pic de imaginație artistică.

— Toți locuitorii din Herat sunt artişti în felul lor, i-am răspuns eu amuzată.

— Da, creează lumi ciudate şi văd în dimensiuni străine nouă, aprobă tata, dar asta nu înseamnă că trebuie să se priceapă la sculptură sau poezie lirică şi epică. Ştii, fiecare cu menirea lui.

Nu mi-am dat seama când, pe nesimțite, sentimentul de prietenie pentru tânărul străin se transformă în dragoste, iar când am simțit asta, m-am lăsat dusă de valul dulce de visare. În perioada aceea am scris cele mai frumoase poezii ale mele, pe care le-am dat prietenilor mei din rândul rapsozilor pentru a le pune pe muzică. Viața mea se schimbase, iar eu mă deschideam precum o floare care tânjise de mult după soare.

Într-o seară, pe la începutul verii următoare am făcut împreună cu Hamun o plimbare mai lungă pe faleză. Ne-am îndepărtat de port şi de oraş şi am mers pe plajă aproape un ceas, până într-un loc pustiu, în apropiere de satul Esal. Acel petic de plajă pustie era îndeobşte locul de refugiu şi de meditație al multor singuratici din marele oraş, dar în acea seară, cum ora era târzie, nu era nimeni în jur, aşa cum sperasem.

— E un loc frumos, spuse Hamun, călcând cu băgare de seamă pe covorul de alge din marginea apei şi privind absent undeva departe.

— Nu e prea îngrijită plaja asta şi de bună seamă că ai văzut locuri mult mai frumoase, i-am spus eu, dar m-am gândit că o să-ți placă, de asta te-am adus până aici.

— E frumos aici, spuse Hamun visător. Şi pe urmă, prezența ta ar face orice loc, fie el trist şi sterp, să pară frumos.

Am râs încurcată la declarația asta neaşteptată. Am mers un timp pe plajă în tăcere, neştiind ce să ne mai spunem şi privind luna plină care se ridicase în înaltul cerului şi făcea ca noaptea de vară să pară un amurg străveziu.

Nu ştiu când ne-am oprit şi când mâinile noastre s-au atins. Nu ştiu cum, dar trupurile noastre se găsiră unul pe altul în lumina difuză şi m-am lăsat în voia sărutărilor lui. Ca într-o vrajă, Hamun se descotorosi de mantia lui uşoară de vară, iar eu m-am dezbrăcat de rochia mea. În clipele următoare zăceam amândoi pe nisipul care mai păstrase ceva din căldura zilei şi am închis ochii, în timp ce buzele lui coborau pe gât, pe sâni, şi îi înlănțuiam trupul cu brațele şi picioarele.

M-am trezit după o vreme scuturată de o pală rece de vânt. Mi-am dat seama că nisipul pe care eram întinsă era rece, ca şi înghețat. Am început să tremur de frig, dar încă n-am deschis ochii. Auzeam doar mugetul sinistru al valurilor, diferit de fâşâitul calm al mării, pe care-l auzisem înainte de a adormi. Am deschis ochii şi m-am ridicat într-un cot. Hamun plecase de lângă mine, se îmbrăcase şi stătea îngenunchiat, pierdut în rugăciune

sau extaz, puțin mai departe. M-am uitat la cerul pe care nu era nici o stea, doar o lună stranie şi roşie, mai mare decât luna noastră cobora greoi spre apus. Marea se întindea la nesfârşit, învolburată şi tulbure, iar culoarea apei era maronie, aproape neagră. Mi-am dat seama că nu mă mai aflam pe plaja pustie de lângă oraşul meu, ci în altă lume, creată de mintea lui Hamun, în timp ce acesta dormea, sau începuse să se roage. M-am gândit cu strângere de inimă că locul ăsta semăna cu ţărmul mării subterane Ashtoth, aflată în împărăția marelui dragon din legendele îndrăgite de tata. Dar cum existența locuitorilor din Herat nu era o legendă, atunci poate că şi locul ăsta exista cu adevărat. M-am târât cu băgare de seamă până lângă Hamun. Nu părea să mă vadă şi murmura cuvinte fără şir într-o limbă pe care n-o înțelegeam. Lumina lunii roşii îi cădea pe față, şi am văzut uimită cum iubitul meu se chinuia cumplit, iar din ochi, parcă fără voie, îi curgeau lacrimi. Locul în care mă trezisem mă înfricoşa, dar starea lui Hamun mă îngrozea mai tare. L-am atins, dar n-am reuşit să-l smulg din starea de transă în care era. L-am prins de umăr şi l-am scuturat mai tare.

— Unde suntem? l-am întrebat. E frig şi urât aici. Fă să ne întoarcem înapoi.

Nu îmi răspunse şi îşi continuă litania îngrozitoare. De undeva din mare, la câțiva metri de noi se auzi un urlet ca un plâns de femeie şi nişte gemete, ca şi cum sufletele osândiților s-ar fi trezit la viață şi ar fi început să-şi jelească suferința. Hamun păru să audă țipătul şi se dezmetici din transă. Mă văzu pe mine şi mă privi speriat, ca şi cum n-ar fi vrut ca eu să mă fi trezit şi să fi văzut locul acela, apoi făcu un semn din mână şi peisajul sumbru dispăru, iar noi ne aflam iarăşi pe plaja pustie unde făcusem dragoste şi unde adormisem.

M-am îndepărtat de el şi mi-am căutat rochia, după care, încă tremurând, nu din pricina frigului pe care-l simțisem mai înainte, ci de groază, m-am îmbrăcat.

— Ce s-a întâmplat şi ce era locul ăla? am întrebat eu încă o dată.

Hamun veni spre mine şi mă luă în brațe, apoi, ținându-mi fața între mâini şi privindu-mă în ochi îmi spuse:

— Sunt lucruri pe care nu ți le pot spune acum, dar trebuie să ai încredere în mine.

Ne-am întors acasă, mergând în tăcere, iar eu m-am dus în camera mea, m-am întins în pat şi, după mult zbucium, am căzut într-un somn agitat, bântuit de imaginea țărmului necunoscut şi a lui Hamun rugându-se şi implorând înțelegerea cuiva nevăzut.

A doua zi, după ce m-am trezit şi m-am dus în bucătărie să mănânc ceva, tata îmi spuse că Hamun plecase în oraş de dimineață, fără să-i spună unde se duce. Acum, când mă trezisem din visul în care plutisem de o lună încoace, am observat că tata era tras la față şi avea cearcăne la ochi. Se aşeză pe scaunul din fața mea şi îşi turnă o ceaşcă de cafea din ibricul aburind care răspândea o aromă plăcută în toată bucătăria.

— Pari cam obosit, i-am spus privindu-l puțin îngrijorată.

— Nu prea dorm bine de câtva timp, îmi răspunse el, şi în fiecare noapte am coşmaruri. Dar şi asta a folosit la ceva, pentru că visele m-au inspirat şi am reuşit ieri să termin statuia, mai ales că tânărul nostru prieten n-a mai fost aşa interesat de sculptură în ultima lună.

Zâmbi şi îmi făcu cu ochiul.

— Cred că îl iubesc, am spus eu nesigură. Trebuie să-ți povestesc ceva.

I-am povestit tatei ce se petrecuse seara trecută şi mai ales ceea ce se întâmplase după ce m-am trezit în locul acela străin.

— Crezi, am spus în încheiere, că am făcut o greşeală? Cei din Herat se conduc după legi mult mai stricte şi fetele se mărită fecioare, cel puțin aşa se ştie. Crezi că o să mă disprețuiască? Cui se ruga şi de ce?

— Dacă te disprețuieşte e un prost pentru care n-are rost să-ți bați capul, spuse tata privind gânditor în ceaşca de cafea. Nu cred că se ruga pentru că îşi zicea că păcătuise şi voia iertare. Deşi, poate fi şi asta... Locul în care te-a dus sau pe care l-a creat mă îngrijorează.

— Oare să fi fost marea Ashtoth? Am întrebat.

— Poate, cine ştie, răspunse tata. Se poate să fi fost doar un loc creat de mintea lui care seamănă cu marea Ashtoth... Dar în ambele cazuri, asta mă face să mă gândesc la marele Sadbaal, şi la faptul că băiatul ar avea legături cu el.

— Nu se poate, am spus, scuturând din cap. Cei din Herat îl urăsc pe dragon, aşa cum ar trebui să îl urască şi să se ferească de el orice ființă cu mintea întreagă.

— Asta dacă ne-a spus adevărul, răspunse tata, şi dacă nu cumva vine din altă parte decât Heratul. Dar hai să-ți arăt ce am sculptat, inspirat de coşmarurile mele... Cred că ar fi trebuit să le iau ca pe un semn şi să îmi dea de gândit mai mult...

L-am urmat pe tata în atelier, unde, pe masă, trona o statuetă din ipsos, reprezentând o ființă cu fața de înger, împietrită într-o expresie de ironie întunecată şi cruzime. Pe umeri avea aripi, dar de la piept în jos, trupul îi era diform şi o mulțime de tentacule, care semănau cu nişte şerpi, se întindeau în afară. Nu avea picioare, trunchiul cu tentacule se termina într-o coadă ca de şarpe.

— Cea mai plăcută formă a dragonului, spuse tata. Poate lua forme mult mai îngrozitoare decât asta.

— Asta ai visat? Am întrebat eu, privind fascinată statueta.

— Da... Îți place?

— Asta e originală, am spus eu. E îngrozitor, dar are ceva care atrage privirea, care te subjugă. E reuşit...

— Mulțumesc, răspunse tata zâmbind. Când am început să visez, m-am bucurat că am un subiect din care să mă inspir, dar acum nu mai ştiu. Poate că ar trebui să vorbim cu Hamun când o să se întoarcă.

Hamun se întoarse după-amiază, dar era posomorât şi abătut şi se retrase în camera lui, fără să vrea să ne răspundă la întrebări. Mi-am petrecut ziua încercând să citesc, dar, după întoarcerea iubitului meu, n-am mai putut să fac nimic. Am pregătit cina şi mâncarea pe a doua zi şi după aceea m-am retras în camera mea.

Am mâncat toți trei cina în tăcere, într-o stare de apăsare posomorâtă. După cină, tata se duse în atelier, iar eu am rămas singură cu Hamun.

— Aş vrea să-ți arăt un loc, îmi spuse el. Nu e prea departe de aici. Trebuie să cunoşti pe cineva, şi pe urmă o să-ți dezvălui tot ceea ce vrei să ştii.

M-am îmbrăcat în grabă într-o rochie de oraş albastră şi l-am urmat în coridor, apoi în stradă.

Am mers pe străzi, până când mi-am dat seama că am părăsit cartierul Ramad şi că o coteam pe nişte străzi înguste şi întunecoase care coborau spre port, spre cartierul Faham, unde locuiau marinarii săraci, curvele şi cerşetorii oraşului.

— E primejdios să umbli noaptea pe aici, i-am spus înciudată.

Mă înfuria tăcerea lui, purtarea lui distantă ca şi cum, după ceea ce se petrecuse ieri, sau tocmai de asta, rămăseserăm străini.

Am ajuns la un maidan pustiu, plin de gunoaie, unde câțiva câini prăpădiți se hârjoneau. Era linişte şi întuneric, iar la răsărit se ridica o lună plină şi roşie, care îmi păru sinistră.

— De ce am venit aici? l-am întrebat încă o dată. Chiar vrei să fim jefuiți sau înjunghiați?

Hamun îmi făcu semn să tac şi, ridicându-şi mâinile, făcu nişte semne stranii. Iar făcea magie, şi eu, în ciuda fascinației pe care mi-o trezeau lucrurile astea, începusem să mă plictisesc de ele şi să le urăsc, şi mi se părea că magia pe care iubitul meu o stăpânea atât de bine, punea un zid între noi. Acum, în urma semnelor pe care le făcuse, pe maidan, înaintea noastră apăru o clădire scundă, din marmură neagră, cu ferestrele luminate.

— De ce ai creat asta? L-am întrebat. Ce e? Un templu?

— Să intrăm, spuse el într-o şoaptă răguşită.

L-am urmat înăuntru cu o strângere de inimă. Era într-adevăr un templu, iar în față se afla un altar înalt făcut din aceeaşi marmură neagră ca şi clădirea care apăruse din nimic, doar prin concentrarea voinței lui Hamun. Pe altar ardeau câteva lumânări care răspândeau o lumină neobişnuită, mult mai puternică decât cea a unor lumânări de ceară. M-am uitat în jur, încercând să-mi dau seama cărui zeu îi aparținea templul magic, dar nici pe altar, nici pe pereți nu era gravată nici o imagine, totul era făcut din acea marmură neagră, care reflecta straniu lumina lumânărilor. M-am gândit ce zeu era acela care nu avea nevoie de nici un semn sau imagine şi inima începu să-mi bată mai puternic, iar stomacul mi se strânse într-un ghem dureros.

— În cinstea cui ai creat templul? E frumos, dar sumbru, am spus, încercând să par calmă şi liniştită, dar nereuşind să-mi controlez tremurul vocii.

Se auziră zgomote de voci afară, şi, îndată după aceea, intrară înăuntru câțiva oameni. În lumina tulbure l-am recunoscut pe primarul oraşului, pe doi dintre negustorii din consiliu, pe un preot de la templul zeilor cerului, iar în afară de ei mai erau câțiva oameni pe care nu îi ştiam. Mă întrebam ce căutau toți aceştia aici, când, uitându-mă mai bine la chipul primarului, am observat privirea sticloasă şi lumina care se reflecta ciudat în ochii goi, lipsiți de minte. M-am uitat şi la ceilalți, care aveau aceeaşi expresie şi, cu un fior de groază, am început să înțeleg.

— Par că dorm, sau sunt în transă, i-am spus lui Hamun, privindu-l rugător, ca şi cum l-aş fi implorat să nu facă ceea ce voia să facă, sau să îşi arate încă adevărata față.

— Sunt primii pe care i-am atras de partea tatălui meu, îmi răspunse Hamun, privind în altă parte. El vrea oraşul ăsta... Îi vrea pe toți...

— Cine e tatăl tău? l-am întrebat, deşi ştiam care va fi răspunsul.

— Marele Sadbaal, el m-a primit când am fost mic şi mama mea m-a lepădat, pentru că eram un hibrid, îmi spuse el. Iartă-mă Eder, am fi putut rămâne împreună şi, chiar dacă nu mă crezi, te iubesc, dar trebuie să fac asta...

Le făcu un semn celor care ne ascultau fără să ne audă, iar doi dintre necunoscuți se îndreptară spre mine, mă prinseră de mâini şi de picioare şi mă târâră spre altar. M-am zbătut cu toată forța de care eram în stare, dar strânsoarea lor era ca o menghină. Am încetat să mă mai zbat, crezând la început că aveau de gând doar să mă forțeze să îl ador pe dragon şi să îi jur credință, ceea ce, poate că aş fi făcut şi nesilită, doar pentru a putea

să rămân cu Hamun, chiar dacă ştiam că era un monstru crescut de dragon şi care îşi dusese zilele undeva, în lumea de dedesubt. Însă, când cei doi mă duseră în faţa altarului, am văzut că Hamun scosese de sub altar un cuţit mare de măcelar, pătat de sânge.

— Ce faci cu cuţitul acela? l-am întrebat pe iubitul meu, care era singura persoană trează de acolo în afară de mine. Fă-i să-mi dea drumul.

— Îmi pare rău, Eder, îmi răspunse, şi am văzut că ochii îi erau umezi. Eu aş fi vrut să te iau cu mine, chiar dacă ţinuturile de jos nu ţi-ar fi plăcut, dar... Tatăl meu nu îmi dă voie. Îmi spune că nu trebuie să iubesc pe nimeni în afara lui, iar tu trebuie să mori pentru că eşti un pericol pentru noi.

— Un pericol? am spus eu, izbucnind într-un râs de om nebun. Cu ce l-aş putea ameninţa pe marele Sadbaal? Nu-l asculta, lasă-mă în viaţă şi, dacă vrei, o să trec la religia lui.

— Nu, spuse Hamun posomorât. Trebuie să mori ca jertfă pentru el.

— Marele dragon se teme că iubirea pentru mine te-ar putea elibera, am spus eu, izbucnind în plâns. Atunci, cu adevărat e rău şi crud, o plagă pe faţa pământului.

— Destul, spuse Hamun.

Le făcu semn celor ce mă ţineau să mă aşeze pe altar pe spate, cu faţa în sus. El însuşi mă lovi în cap, să nu mă mai zbat. Lovitura mă ameţi şi făcu ca lumea din jurul meu să pară că se învârteşte într-un dans nebun. Ca prin ceaţă l-am văzut pe Hamum ridicând cuţitul, şi am închis ochii, încercând să spun în gând o rugăciune către zeii cerurilor.

Se auzi un zgomot de sticlă spartă şi o pală de vânt năvăli în încăpere. Am deschis ochii şi am văzut că o femeie înaltă şi palidă, îmbrăcată într-o mantie neagră, spărsese unul din geamurile de pe peretele opus altarului şi venea plutind aproape de tavan către mine. Am crezut că murisem şi femeia palidă era un demon trimis de Sadbaal ca să îmi ia sufletul, până când am văzut cum din mâinile ei ţâşniră raze albe, ca lumina fulgerelor, care stinseră lumânările de pe altar. Am simţit cum mă ridic în aer, iar după câteva clipe femeia palidă mă prinse în braţe.

Mi-am dat seama că nu murisem şi că de fapt eram salvată, când am văzut furia şi groaza de pe chipul lui Hamun, care începuse să murmure blesteme într-o limbă necunoscută.

— Ţine-te de mine, îmi spuse femeia străină, care, nepăsătoare la blestemele lui Hamun, pluti spre geamul spart, afară, în noaptea cu lună plină.

Se înălţă deasupra maidanului şi a templului care începea să cadă în ruină şi zbură lin deasupra cartierului de coşmelii sărăcăcioase, îndreptându-se spre Ramad şi spre casa mea.

— Cine eşti? am întrebat-o, dezmeticindu-mă încet din starea de groază şi disperare în care căzusem.

— Sunt Amira, prinţesa din Cetatea norilor şi mama lui Hamun, răspunse ea.

— De ce m-ai salvat?

— E o poveste pe care n-am timp să ţi-o spun aici şi acum, răspunse ea. Trebuie să mergem la tine acasă şi să-l luăm pe tatăl tău cu noi. Cred că-ţi dai seama că nu poţi să mai rămâi în oraşul ăsta. Dragonul te vrea moartă şi, în curând, marele port o să ajungă un oraş al stafiilor. O să vă duc în Cetatea norilor, unde o să fiţi în siguranţă.

— Dar locuitorii nu pot fi avertizaţi? am întrebat.

— Nu vrem război deschis cu cei din ținuturile de sub pământ, îmi spuse ea. Balanța forțelor o să se echilibreze, iar influența lui Sadbaal o să scadă şi o să fie nevoit să se retragă în întunericul lui. Păcatul nostru şi naşterea fiului meu i-au dat putere şi acum vrea tot mai mult... Dar l-am urmărit în toți anii ăştia şi avem şi noi planurile noastre.

Între timp ajunsesem deasupra casei noastre iar vrăjitoarea din Cetatea norilor începu să reducă din înălțime. Noroc că strada era pustie la acea oră, altfel eu şi străina am fi devenit senzația târgului. Prințesa mă depuse pe caldarâm, în fața uşii şi începu să tragă cu furie de sfoara clopoțelului de la intrare. După câteva clipe, paşii tatălui meu se auziră pe scară, după care uşa se deschise şi el apăru în prag. Era în papuci şi halat de noapte, dar ,după cum arătau ochii lui înroşiți de oboseală, se vedea că nu dormise.

— Când ați plecat aşa în grabă, m-am îngrijorat, spuse tata. V-am aşteptat, dar văzând că nu vă mai întoarceți, am început să am gânduri negre şi presimțiri. Dar de ce tremuri aşa? Hamun unde e?

— O să vină după noi curând, aşa că n-are rost să mai zăbovim, spuse prințesa Amira. Mă luați fiecare de câte un braț şi o să ne continuăm zborul. Nu vă luați nici haine, nici altceva, pentru că acolo unde mergem n-o să aveți nevoie. Când ajungem în cetate, o să aveți haine şi orice vă doriți.

— Nu pricep nimic, spuse tata privind-o pe străină ca şi cum ar fi fost ieşită din minți. În casă am bani şi statuile mele... Şi, de ce trebuie să fugim de Hamun?

— Pentru că, printre altele, e fiul adoptiv al lui Sadbaal şi a vrut mai înainte să-ți omoare fiica, spuse prințesa. Dar o să fac nişte vrăji asupra casei, aşa încât cei care o să intre aici cu gândul să te jefuiască să nu poată vedea nici statuile, nici lucrurile mai de preț, aşa că o să le găseşti tot unde le-ai lăsat când o să te întorci şi oraşul vostru va fi scăpat de puterea dragonului.

Tata clătină din cap şi nu mai zise nimic. Prințesa făcu nişte semne grăbite cu mâinile, după care, luându-ne pe fiecare de câte un braț se înălță în zbor deasupra străzii şi se îndepărtă cu repeziciune de fosta noastră locuință.

După ce am luat înălțime, şi oraşul de dedesubt nu se mai văzu, când eram doar noi trei, plutind lin în văzduhul luminat de razele lunii, prințesa Amira ne destăinui povestea naşterii lui Hamun, cum ea şi vrăjitoarea Rabah, soția lui Mahmat deprinseseră tainele întunecate ale magiei negre şi îl urmăriseră pe dragon şi pe copilul care creştea în împărăția umbrelor. Când Hamun împlinise douăzeci şi cinci de ani, tatăl său îl trimisese în oraşul Ongal pentru a încerca să pună stăpânire pe marele port.

— Trist, am spus, plină de amărăciune, dar simțind cum mintea mea începea să se limpezească. În timp ce eu îl credeam îndrăgostit de mine şi compuneam poezii de dragoste, el ne urzea pieirea.

— Ai dreptate în felul tău, răspunse prințesa. Am crezut şi eu că dragonul a reuşit să facă din fiul meu o bestie fără simțire, dar l-am urmărit, folosindu-mă de magie, şi am văzut chinurile lui sufleteşti, în nopțile în care nu putea să doarmă din pricina vinei care îl apăsa, am intrat în mintea lui şi ştiu că te iubeşte, chiar dacă l-a ascultat pe stăpânul țării de sub pământ şi a vrut să te omoare.

— De ce nu i s-a împotrivit? am întrebat neîncrezătoare.

— E greu să i te împotriveşti dragonului, mai ales când ți-a ținut loc de părinte, spuse tata, trezindu-se din reveria în care-l cufundase zborul.

— Poate, am spus eu. Până la urmă toate astea au avut şi o parte bună. Dacă tot ți-ai dorit să vezi podişul Herat în tinerețea ta şi te-ai inspirat din poveştile care se țes acolo, acum ai ajuns să fii şi tu parte din poveste.

Tata zâmbi şi îmi făcu cu ochiul şi, pentru câteva clipe, umbrele din jurul nostru părură să se risipească şi eu am ştiut că o să pot trece peste amintirea durerii din noaptea aceea, peste pierderea iubitului meu şi trădarea lui şi că lucrurile s-ar fi putut îndrepta până la urmă.

Peste câteva ceasuri, când orizontul începu să se înroşească la răsărit, vestind zorile, am văzut în depărtare, plutind în văzduh, asemenea unei corăbii minunate a îngerilor, Cetatea norilor.

Capitolul doi
Lumea de dedesubt

Am rămas trei ani în cetatea norilor, unde am învățat anumite lucruri despre magie. Acolo l-am cunoscut pe prințul Semaia, cel care conducea oraşul zburător, pe vrăjitoarea Rabah, pe regele oamenilor nopții şi pe soția lui Asrah, la casa cărora mergeam din când în când, precum şi pe alți câțiva locuitori ai cetății.

Tata îşi amenajă un atelier la etajul al treilea al palatului prințului Semaia, într-o cameră a cărei fereastră oferea o privelişte panoramică asupra oraşului, şi făuri câteva statui care îi plăcură prințului şi pe care le amplasă în diferite puncte ale oraşului.

— Magia nu e de mine, spunea tata adeseori. Nu ştiu cum te descurci tu cu asta, dar, fie vorba între noi, mă bucur că am ajuns să locuiesc aici şi să trăiesc printre oamenii ăştia.

Tata uitase oroarea din noaptea aceea de început de vară şi pentru el întâmplarea cu pricina se dovedi a fi fost aproape norocoasă, iar de oraşul nostru şi de vechile lui cunoştințe şi prieteni nu mai pomenea deloc. Eu însă nu puteam să uit acea noapte, iar visele îmi erau bântuite de coşmaruri în care imaginea templului din marmură neagră, a dragonului şi a lui Hamun apăreau, se suprapuneau şi se amestecau grotesc, iar eu mă trezeam tremurând de groază. Alteori îl visam pe Hamun că se întorsese la mine şi făceam dragoste pe plaja pustie, sau pe țărmul mării subterane, iar atunci mă deştepta durerea gândului că îl pierdusem poate pentru totdeauna.

Între timp, umbra cuprinsese ținuturile de la țărmul mării, iar despre marele port Ongal se spunea că era pustiu în timpul zilei, iar locuitorii se trezeau la viață abia noaptea. Unii nu aveau voință proprie, semănând pesemne cu cei pe care-i văzusem în templu, iar cei ce i se supuseseră lui Sadbaal de bună-voie erau încă liberi, dar se ticăloşeau pe măsură ce timpul trecea, iar ei vedeau că sunt singuri şi părăsiți în mâinile acelei forțe noi pentru ei şi atât de cumplite. Se adeverea astfel

ceea ce spusese prințesa Amira în noaptea în care mă salvase şi, cât timp îl avea cu el pe Hamun, puterea dragonului avea să crească.

Lucrurile păreau să se fi liniştit, iar eu mă împăcasem cu noua mea viață. Prințesa îmi spusese că avea un plan, dar că nu era încă sigură cum să acționeze.

Astfel, pe la sfârşitul toamnei celui de-al treilea an, eu, prințesa Amira şi Rabah am mers într-o vizită de câteva zile la Asrah, în oraşul oamenilor nopții. Pentru că trebuia să ne supunem obiceiurilor casei, dormeam ziua, când casele se scufundau în noroi şi ne trezeam noaptea, când oraşul se ridica la suprafața smârcurilor. Poate din cauza asta am avut coşmarul acela, care o făcu pe prințesă să grăbească lucrurile.

Se făcea că stăteam pe terasa casei lui Asrah şi era noapte. Luna tocmai răsărise, iar eu, prințesa Rabah şi stăpâna casei ne beam ceaiul. Apoi, ca la un semn, terasa se desprinse de restul casei şi începu să zboare prin văzduh. O liniște nefirească stăpânea totul, iar prietenele mele se speriară şi încercară să aducă terasa la locul ei. Dar bucata de clădire asculta de alte legi şi începu să zboare într-o direcție necunoscută.

Am ieşit din mlaştini şi am zburat pe deasupra unor sate devastate, pe ulițele cărora zăceau cadavre răsucite în poziții groteşti.

— Nu sunt morți, îmi spuse prințesa, văzând groaza de pe chipul meu. Aceştia sunt sclavii lui.

Am mai mers puțin, până ce am ajuns la o câmpie altă dată verde, dar acum arsă şi uscată, unde l-am văzut pe dragon. Era întins pe multe mile, iar din trupul ca de şarpe se întindeau tentacule în toate direcțiile. Nu îl mai visasem într-o formă aşa de îngrozitoare, iar vederea lui mă făcu să plâng în vis, şi să-mi doresc să mă trezesc.

Pentru câteva clipe am reuşit ş,i în locul câmpiei pustiite, am văzut camera mea, dar am alunecat iar în somn şi am revenit pe terasa care se apropiase periculos de mult de pământ şi de făptura aceea îngrozitoare. Dragonul ridică un cap hâd, cu ochi galbeni, de şarpe, şi mă zări.

— Eder Alhadad, spuse el într-o şoaptă joasă, hipnotică. Eder Alhadad, apropie-te! Priveşte-mă!

Fără să vreau, l-am ascultat, şi am privit în ochii galbeni, bătrâni cât lumea şi plini de o răutate fără vârstă.

M-am trezit țipând şi mi-am dat seama că era noapte, iar oraşul oamenilor nopții se ridicase la suprafață. Gâtul îmi era uscat, iar fruntea îmi ardea ca de febră.

Le-am găsit pe cele trei vrăjitoare pe terasă, bându-şi ceaiul, ca în vis. M-am aşezat şi eu pe un scaun, la măsuța rotundă pe care era tava cu cănile de ceai şi ibricul, şi le-am spus dintr-o răsuflare ceea ce visasem.

— Nu ştiu de ce m-am speriat aşa, am încheiat, simțindu-mă mai calmă. Cred că o să beau o cană de ceai şi o să uit coşmarul ăsta. Până la urmă e a mia oară când îl visez pe dragon.

— Da, dar niciodată nu te-a privit, nici nu ți-a vorbit, nu e aşa? întrebă Rabah.

— Nu, cred că asta m-a speriat... Ochii ăia aşa de cumpliți, am spus. Ai dreptate, niciodată nu m-a privit, nici nu m-a chemat.

— Asta înseamnă că marele dragon şi-a amintit că în noaptea aia de pomină i-ai scăpat printre degete, spuse prințesa. Acum, dacă vede că n-ai murit, se gândeşte să te atragă de partea lui. Visul ăsta n-a fost unul oarecare, ci o vedenie trimisă de el.

Prințesa vorbi multă vreme, destăinuindu-mi, planul pe care şi-l făcuse încă de acum trei ani, dar la îndeplinirea căruia şovăise să pornească.

— Ai putea să îl chemi şi să-i spui că-l vrei pe iubitul tău înapoi, spuse Asrah. Ar fi simplu.

— Simplu, dar periculos, spuse prințesa. Dacă ar recunoaşte-o, dragonul ar putea s-o omoare şi să nu rişte ca fiul său adoptiv s-o iubească din nou. Nu... Eu m-am gândit la o înşelăciune...

— La ce anume? Cum îl putem păcăli? am întrebat.

— Folosindu-ne de o mască magică, răspunse prințesa. E greu de făcut, dar se poate... E făcută din piele de broască şi, ca să funcționeze, trebuie să faci asupra ei anumite semne vechi şi o vrajă grea... Dar dacă îți pui pe chip masca aceea, poți să pari orice alt om pentru cei ce te privesc...

— Chiar şi pentru dragon?

— Chiar şi el poate fi înşelat, spuse prințesa.

La două săptămâni după aceea, într-o noapte noroasă, mă aflam la marginea unui crâng de sălcii, pe malul fluviului Cnatol, undeva la hotarul ținutului meu natal. Aveam pe față masca dezgustătoare din piele de broască şi, când mă privisem mai devreme, în lumina amurgului, în apa fluviului, păream când o copilă de cincisprezece ani, când o femeie matură, imaginea mea schimbându-se pe măsură ce îmi închipuiam în minte o altă figură. Până la urmă m-am oprit asupra unui chip frumos şi fraged de copilă de şaisprezece ani şi am început să aştept miezul nopții.

Când sosi timpul, am rostit cuvintele pe care le învățasem şi am făcut în silă înaintea mea semnul dragonului.

O ceață lăptoasă se ridică de pe râu, din care începu să se închege o formă. Ființa veni plutind spre mine şi, în lumina palidă a lumânării pe care o aprinsesem şi pe care o țineam în mâna care începuse să-mi tremure, am văzut că dragonul alesese, pentru a apărea, cea mai plăcută dintre formele pe care le putea lua. Capul îi era aproape uman, iar chipul de o frumusețe angelică părea aproape înțelept. Aripile negre şi trupul diform de mai jos îi erau acoperit de o masă de păr negru, care îl învăluia până aproape de călcâie. Nu mai aminteau de tiranul din lumea de dedesubt decât ochii, galbeni şi scrutători, reci şi nemiloşi, care mă priveau țintă.

— Mărite dragon, stăpân al lumii de dedesubt, am început eu, încercând să-mi stăpânesc sila şi teroarea. Mă numesc Dena Elbas şi sunt fiica negustorului Musa, din oraşul Ongal.

— Ştiu părinții tăi. Ce faci aici, copila mea? întrebă dragonul cu un zâmbet aproape disprețuitor.

— Tatăl meu e robit, i-am răspuns eu. Alții îi conduc mintea şi eu nu vreau să am aceeaşi soartă. De asta te-am chemat. Aş vrea să fac jurământul.

În timp ce repetam după dragon cuvintele groaznicului jurământ, mă rugam în gând zeilor cerului să mă ajute să am puterea să-mi păstrez mintea întreagă în timpul cât aveam să fiu sub stăpânirea lui şi ca, în cele din urmă, eu şi Hamun să putem scăpa din bezne şi să ajungem la bolțile din subteranele oraşului morților de unde am putea evada în altă lume, astfel încât puterea dragonului în lumea aceasta, fără ajutorul vrăjitorului hibrid, ar scădea simțitor. Însă pentru aceasta era nevoie de acordul şi încuviințarea lui Hamun şi, în timp ce buzele mele rosteau cuvintele îngrozitoare, în inima mea mă rugam să-l pot convinge să mi se alăture.

Înainte ca marele Sadbaal să plece, i-am spus:

— Arată-mi semnul prin care pot să deschid o poartă spre lumea de sub pământ. Am auzit că sunt acolo frumuseți nebănuite.

— Ai auzit prostii, răspunse dragonul izbucnind în râs. Lumea de jos nu e un loc în care ar putea să locuiască un om viu.

— Dar am auzit că nişte oameni care-ți slujesc locuiesc în oraşul morților, nu m-am lăsat eu intimidată.

— Dacă vrei asta cu tot dinadinsul, o să-ți arăt semnul, spuse dragonul. Dar trebuie să ai grijă. În oraşul morților nu te pândesc pericole, dar în afara lui nu poți merge neînsoțită. Oricum, dacă va fi nevoie să călătoreşti mai departe în ținuturile mele, vor fi soldați care să te însoțească.

Dragonul îmi arătă semnul magic, după care plecă, lăsându-mă singură în noaptea vântoasă.

Am rămas acolo o jumătate de ceas, încercând să-mi limpezesc mintea, după care, adunându-mi tot curajul pe care-l mai aveam, am trasat pe pământ semnul pe care mi-l arătase dragonul. În fața mea se formă un dreptunghi străveziu, după care apăru o poartă spre adânc. Am păşit în golul întunecat şi m-am lăsat să cad, strângându-mi pleoapele cu îndărătnicie, să nu văd măcar un timp ororile din acea țară blestemată.

Când am avut curajul să deschid ochii, mă aflam pe o câmpie stearpă, care mărginea albia secată a unui fost râu. Din câte îmi spusese prințesa Amira, am dedus că eram în valea Amoth, nu departe de oraşul morților. Uitându-mă în jur, am văzut că nu eram singură. Un soldat al umbrei, îmbrăcat în zale şi platoşă mă aştepta ca să mă însoțească în oraş.

Aş vrea să uit cei doi ani care au urmat şi pe care i-am petrecut în lumea de jos, unde am învățat tainele umbrei. Am stat mare parte a timpului în oraşul

morților, unde am luat parte la petrecerile înfiorătoare ale slujitorilor dragonului şi am mâncat din mâncarea lui, care semăna la gust şi la felul în care arăta cu carnea putredă, dar care îmi dădu puteri magice pe care doar cei din umbră le stăpâneau. Am văzut şi marea Ashtoth, ținutul Rash, unde locuiau vampiri, țara duhurilor Akala, care arătau asemenea unor schelete cu aripi, precum şi pădurea femeilor-demon, care se întindea departe, la sud de oraşul morților. Țara de jos mai avea şi alte ținuturi, prea îngrozitoare şi de neînchipuit pentru orice minte omenească, iar cei din oraş mă avertizaseră să nu mă aventurez acolo.

În oraş mai locuiau, alături de duhuri şi soldații umbrei, şi oameni, majoritatea din ținutul meu natal, care preferaseră robiei inconştiente a celor care nu voiseră să se supună noii puteri, o robie mai blândă, în care cel puțin li se lăsase deocamdată judecata.

În cei doi ani pe care i-am petrecut departe de lumina soarelui, l-am văzut adeseori pe Hamun, care era respectat de către toți locuitorii beznelor, dar n-am avut ocazia să schimb măcar câteva vorbe cu el. În cele din urmă, plictisindu-mă de viața sumbră şi monotonă pe care o trăiam şi gândindu-mă că am învățat tot ceea ce se putea învăța despre ținuturile acelea şi despre stăpânul lor şi, ce era mai important, ştiind cum se putea ajunge în palatul dragonului şi în subteranele acestuia, sub bolțile cărora erau ieşirile spre alte lumi, m-am hotărât că nu mai avea rost să aştept.

M-am împrietenit cu unul din ofițerii din garda care-l însoțea pe Hamun şi l-am plătit pentru a-mi putea mijloci o convorbire cât de scurtă cu marele vrăjitor.

Astfel, într-una din zile, pe când Hamun se plimba pe strada principală a oraşului, ofițerul îi spuse că cineva dorea mult să schimbe câteva cuvinte cu el. M-am apropiat de el, făcându-mi cu greu loc prin mulțime, şi simțind cum inima mi se strânge de durere şi teamă. Riscam mult, dar prințesa Amira mă asigurase că Hamun mă iubea şi că nu i-ar mai fi dezvăluit dragonului taina prezenței mele acolo, acum, după ce văzuse cât de crud era acesta.

— Să trăieşti întru mulți ani, mărite Hamun, i-am spus privindu-l cu admirație.

— Mulțumesc, fetițo, răspunse el, fără să-mi dea prea multă atenție.

I-am luat mâna într-ale mele şi, cu băgare de seamă să nu observe soldații, i-am strecurat în palmă un bilet împăturit.

Pe bilet scrisesem: „Vino la noapte în grădina casei vrăjitoarei Elma. E ceva important, deci nu aduce nici un soldat cu tine. Cineva pe care-l cunoşti”.

În noaptea următoare, după ce Elma, femeia din neamul umbrei cu care împărțeam locuința, se culcă, m-am dus în grădina casei şi am început să aştept. Fără îndoială că Hamun ar fi venit singur, dar cum avea să primească ştirea că micuța străină era chiar Eder? Dacă prințesa se înşelase? Atunci însemna că îmi trăiam ultimele clipe. Însă gândul morții, în loc să mă înfricoşeze, mă calmă şi îmi

dădu putere. Cel puțin ştiam că încercasem să lupt împotriva răului şi să-l scap pe cel pe care-l iubeam din acea lume îngrozitoare.

După un ceas de aşteptare, o umbră sări gardul în grădină şi se apropie de mine printre straturile de flori albe şi firave, care n-ar fi suportat lumina zilei, dar care răspândeau un parfum îmbătător.

— Ce voiai să-mi spui? întrebă Hamun când ajunse în fața mea.

— În oraşul Ongal acum câtva timp ai cunoscut o fată, am răspuns eu, văzând, în ciuda întunericului, cum expresia de pe chipul lui se schimbă şi cum păleşte. Eu am a-ți spune un cuvânt din partea ei, dar asta numai dacă juri că n-o să mă dai pe mâna soldaților.

— Îți jur, spuse el fără să şovăie, nimeni nu va afla nimic.

Atunci, cu mâinile tremurându-mi puțin din pricina emoției, mi-am luat de pe față masca magică.

Hamun scoase o exclamație de uimire şi mă privi aproape rugător, cu un amestec de regret şi groază, ca şi cum aş fi fost întruparea unui spectru care s-ar fi întors să-l bântuie, din pricina nelegiuirii sale.

— Cum ai ajuns aici? întrebă el. Eşti vie? Aş vrea să-ți spun că-mi pare rău, dar pe vremea aceea credeam că stăpânul şi părintele meu avea dreptate şi trebuia să-l ascult.

— Îl poți chema şi acum, i-am spus eu, neputându-mi stăpâni disprețul din voce şi privire. De aici n-are cine să mă mai scape.

Hamun scutură cu putere din cap.

— În anii care au trecut m-am gândit mult la ceea ce a fost în noaptea aia. Conştiința a ceea ce am făcut nu mă lăsa să dorm şi la urmă mi-am dat seama că sunt singur, că nimeni nu mă iubeşte şi că tatăl meu adoptiv mă foloseşte pentru a-şi spori puterea asupra lumii de la suprafață, deşi nu îți ascund că, în ciuda cruzimii lui, îl mai iubesc. El m-a primit când mama, care acum îmi vrea binele, s-a lepădat de mine... Ştiu că mă crezi un monstru, că ne urăşti pe toți cei de aici, dar mulți dintre noi mai au ceva bun în ei, ceva care n-a murit încă.

— Am venit aici trimisă de mama ta, am spus eu pe un ton aspru şi distant. Iată ce m-a învățat ea să fac...

I-am spus ceea ce aveam de gând şi motivul pentru care coborâsem în lumea de sub pământ şi am încheiat astfel:

— Ea crede că în altă lume nu vei mai avea aceleaşi puteri magice ca aici şi poate după legile acelei lumi nu vei mai fi un hibrid, un fiu al păcatului.

— În altă lume îmi pot începe viața din nou, spuse Hamun visător. Pot uita de moarte, de beznă şi de vinovăție şi pot iubi... Dacă o să fim împreună...

Se apropie de mine şi vru să mă îmbrățişeze, dar l-am respins, dându-mă câțiva paşi înapoi, şi aducându-mi aminte că cu aceleaşi brațe mă târâse acum doi ani spre altarul negru.

— Mama ta m-a rugat să te ajut, i-am spus. Nu ştiu dacă o să pot uita vreodată... Ar fi mai bine să stabilim un plan şi ziua în care ar trebui să plecăm.

Ne-am hotărât să fugim în ziua sabatului care marca sfârşitul toamnei şi când locuitorii ținuturilor de jos s-ar fi destrăbălat la banchetele lor monstruoase. Hamun cunoştea întrucâtva subteranele palatului dragonului şi speram să ajungem neobservați la una din ieşirile care ar fi dat în alte lumi.

După ce am terminat de vorbit, Hamun plecă, nu înainte de-a ne da întâlnire în acelaşi loc în ajunul sabatului.

Timpul trecu greu pentru mine în următoarele zile, în care mă chinuiam, prinsă între speranța că totul va reuşi, că o să începem o altă viață într-o altă lume, şi teama că Hamun mă va trăda a doua oară, că nu va fi destul de puternic să-şi părăsească tatăl adoptiv şi că, dintr-o clipă într-alta soldații umbrei mă vor înşfăca. Însă zilele trecură fără ca nimic deosebit să se întâmple, iar în noaptea dinaintea sabatului, Hamun veni la întâlnirea stabilită şi îmi spuse că totul părea să fie în ordine şi că puteam să ne punem în aplicare planul a doua zi.

În ziua următoare, pe când cei doi aştri stinşi, care semănau cu două luni şi care țineau loc de luminători în ținuturile de jos, răsăreau, transformând bezna în crepuscul, flautele începură să cânte şi tobele să bată într-un ritm nebun şi asurzitor în piața oraşului, iar locuitorii începură să se adune acolo în număr tot mai mare. M-am dus şi eu în piață împreună cu gazda mea, m-am amestecat în mulțimea pestriță şi am început să aştept. La început sărbătoarea nu avea nimic neobişnuit, doar muzica absurdă, întunecată, îți dădea fiori. Însă pe măsură ce ziua înainta, oamenii se îmbătau, unii cădeau lați prin şanțuri şi pe trotuare, alții se lăsau târâți în împreunări la întâmplare. Duhurile dansau dansul lor macabru, iar mai târziu aveau să-şi facă apariția la banchet ororile fără nume ale lumii subterane. În mod curios pentru mine, toți acei monştri nu se atingeau de oameni, nu îi omorau, nici nu le pricinuiau vreo altă suferință. Când întrebasem despre asta, mi se răspunsese că dragonul poruncise să fie ucis oricine s-ar atinge de locuitorii umani ai oraşului morților. La început m-am gândit că e un act de milă al stăpânului ținuturilor subterane, că mai avea ceva divin în el, pentru că se spunea că odată fusese înger, dar mi-am dat seama că dragonul îi apăra pe oameni pentru a le devora sufletele, pentru a-i perverti şi omorî într-un fel mult mai crud decât ar fi făcut-o ceilalți monştri care le-ar fi mâncat numai trupurile.

Către sfârşitul petrecerii m-am întâlnit cu Hamun, ca din întâmplare.

— Unde e dragonul? l-am întrebat în şoaptă, sperând că în zarva şi zăpăceala aceea nimeni n-avea să observe nimic.

— Petrece sabatul în palatul lui, răspunse Hamun. Nu mai e mult timp, aşa că trebuie să ne grăbim.

Am încuviințat şi l-am urmat, fericită că aveam să scap din lumea aceea a groazei. Dar dacă, trecând printr-una din ieşirile spre alte lumi din subteranele dragonului am fi ajuns într-o lume mai urâtă, căzută pe de-a întregul sub

stăpânirea dragonului, sau a altei făpturi încă şi mai rele ca acesta? Nu voiam să mă gândesc la asta, aşa că mi-am alungat din minte ideea cu pricina.

Am intrat în palat, iar Hamun vorbi ceva cu străjile, care, crezând că eram o târfă, culeasă de pe stradă pentru a-i satisface plăcerile favoritului stăpânului lor, îmi aruncară o privire fugară şi lipsită de interes. Dinspre sala de banchete se auzea muzică şi râsete, însă noi ne-am îndreptat în direcţia opusă şi am coborât o scară întunecoasă, care ducea la subsolul clădirii, unde se aflau porţile ce dădeau în temniţele şi subteranele palatului.

Soldaţii care păzeau porţile le deschiseră la porunca lui Hamun, iar noi am coborât jos, tot mai jos, pe nişte coridoare întortocheate, luminate de lămpi chioare şi mărginite de celule, întunecoase, de unde în răstimpuri răsunau gemete şi plânsete.

Coridorul se sfârşea într-o sală uriaşă, boltită, care la rândul ei dădea într-o sală şi mai mare, slab luminată de nişte lămpi suspendate de tavan. În cea de-a doua sală, vreo douăzeci, treizeci de fiinţe, care semănau cu nişte cadavre în putrefacţie, însufleţite din porunca unui înger nebun, se mişcau încet, într-un dans hâd.

Hamun îmi făcu semn să mă opresc în umbră, la intrarea sălii.

— În sălile următoare o să fie şi mai multe, îmi spuse el, dar dacă o să avem grijă să nu-i trezim din transă, putem ajunge la una dintre ieşiri.

— Şi cum o să facem asta? am întrebat.

— Ai mâncat din mâncarea dragonului? Mă întrebă el în loc de răspuns.

Am încuviinţat.

— Atunci, continuă el, ai şi tu puterile magice ale celor din podişul Herat, care în vremurile de demult l-au slujit şi ei pe dragon, ca şi oamenii nopţii din mlaştini. Dacă ai dobândit asemenea puteri, înseamnă că poţi să zbori. Dacă nu poţi, o să te duc în braţe, aşa cum a făcut mama când te-a salvat...

— N-am încercat niciodată să zbor singură, i-am răspuns cu un zâmbet amar, amintindu-mi de noaptea aceea.

De altfel, mă întrebam cum de avusese curajul să-l înfrunte pe dragon şi aproape că mă aşteptam ca la ieşirea către o altă lume să fim întâmpinaţi de însuşi Sadbaal, care, cu un rânjet disprețuitor pe chip, m-ar fi sugrumat într-o clipă.

Dar mi-am stăpânit temerile şi îndoielile, şi, închizând ochii, m-am concentrat la gândul de-a zbura, după care am simţit cum mă ridic uşor de la pământ şi plutesc deasupra pardoselii, înălţându-mă spre tavanul boltit.

Am trecut pe deasupra morţilor vii, încercând să ocolim lămpile şi ţinându-ne ascunşi în umbră. Sala următoare era şi mai mare şi aici erau în jur de o sută de cadavre vii.

A treia sală era mai puternic luminată şi asta nu din pricina lămpilor mai numeroase, ci din cauza unui dreptunghi dintr-un colţ pe unde se strecurau razele unui soare necunoscut.

— Pare a fi una dintre lumile bune, spuse Hamun. Dacă ar fi o lume subpământeană, n-am vedea soarele, ci un alt fel de lumină mai mohorâtă. De asta eu zic să nu mai căutăm...

N-am răspuns nimic şi l-am urmat către ieşirea spre lumină, dar pe la mijlocul distanței, din cauza luminii mai puternice din sală, sau din alte pricini necunoscute, câțiva morți se treziră din transa lor şi, văzând că vrem să ne apropiem de lumină, începură să tragă în noi cu raze de foc, care le țâşneau din mâini.

Am mărit viteza zborului şi ne-am avântat împreună prin dreptunghiul de lumină.

Am ieşit din lumea subterană pe malul înverzit al unui fluviu, într-o după-amiază de primăvară târzie, sau vară timpurie. Hamun se clătina pe picioare iar ochii îi erau împăienjeniți. Abia atunci am observat că brațul stâng îi atârna moale, iar umărul îi sângera, țesătura cămăşii şi carnea din jurul rănii îi erau arse.

M-am apropiat de el şi l-am sprijinit, simțind, pentru prima oară după atâta timp, cum dragostea veche reînvie, şi văzându-i suferința, m-am înduioşat de el, şi aproape că am simțit că-l pot ierta într-un viitor apropiat.

Însă un zgomot din spatele meu mă smulse din visare şi, întorcându-mi capul, am văzut cum câteva forme hâde ieşeau din umbrele subteranei în lumina soarelui şi se îndreptau spre noi. Pentru prima dată de când coborâsem în lumea subpământeană mă cuprinse o groază vecină cu nebunia, amestecată cu disperare şi ură, care-mi întunecă judecata. Eram atât de aproape de izbândă şi acum aceasta îmi era smulsă de unii dintre cei mai nevolnici slujitori ai dragonului.

— Aruncați-vă în apă şi scufundați-vă în fluviu, am auzit o voce profundă, vorbind de undeva dintre trestii.

Am râs, gândindu-mă că mi se oferea totuşi o moarte blândă, preferabilă celei ce mă aştepta.

— Repede... spuse iar vocea.

M-am apropiat de apă, târându-l după mine pe Hamun, care-şi pierduse cunoştința.

— Eşti dragonul? Am întrebat intrând în apa fluviului, şi auzind în spatele meu paşii urmăritorilor.

— Nu, ai încredere în mine... răspunse vocea. Înoată spre mijloc şi lasă-te la fund...

Am ascultat îndemnul vocii şi am înotat cât puteam de repede spre mijlocul râului, ținându-l cu un braț de după mijloc pe Hamun, care simțind răcoarea undelor şi fiind năpădit de durerea pe care i-o provoca contactul apei cu rana deschisă, se trezi.

— Ce faci? întrebă el. Ți-ai pierdut mințile?

— Posibil, i-am răspuns, scufundându-mă cu capul în apă şi oprindu-mă din înotat.

Spre uimirea mea, mi-am dat seama că puteam respira sub apă, iar Hamun părea că se simte tot mai bine.

— Ce lume miraculoasă o fi asta? întrebă el.

Între timp, de noi se apropie pe sub apă un bătrân înalt, cu părul alb, care ne făcu semn să-l urmăm.

— N-o să reziste mult în lumina soarelui şi nevoia o să-i silească să se întoarcă în vizuina lor, spuse bătrânul. Voi veniți cu mine la casa mea de pe fundul fluviului. Am leacuri cu care îl pot vindeca pe tânărul prinț.

Nu după mult timp, am ajuns la o colibă acoperită cu papură şi stuf, construită în mâlul de pe fundul apei.

În patul dinăuntru l-am întins pe Hamun, iar bătrânul, care era un duh al râului, şi care se pricepea la ierburile trebuitoare tămăduirii rănilor, îi legă lui Hamun rana de la umăr, după ce presărase peste ea un praf ciudat şi puternic mirositor.

Hamun păru să se simtă mai bine şi, nu după mult timp, căzu într-un somn adânc. Eu m-am prăbuşit pe jos, la picioarele patului şi le-am mulțumit cu lacrimi în ochi cerurilor pentru că reuşisem să scap din puterea dragonului şi să-l eliberez şi pe iubitul meu, făcând astfel ca puterea lui Sadbaal să scadă în lumea mea natală.

Cât timp dormi Hamun, i-am spus bătrânului povestea noastră, după care, extenuată de încercarea prin care trecusem, am adormit şi eu ghemuită lângă pat.

Am rămas în casa de sub ape a bătrânului, până ce Hamun se vindecă, după care gazda noastră ne ajută să facem o plută uşoară, care ne purtă în josul fluviului, până aproape de gurile de vărsare în mare, departe de ieşirea din adâncuri prin care scăpasem.

Lumea aceea minunată era populată de zâne şi duhuri ale apei, aerului şi focului, iar noi eram primii oameni care aveau să locuiască acolo.

Ne-am construit o căsuță cu acoperiş de stuf pe malul fluviului, aproape de țărmul mării, unde, cu timpul, am ajuns să-l iert pe Hamun şi să-l iubesc din nou, iar el reuşi să se vindece sufleteşte de otrava pe care dragonul i-o strecurase în minte şi în inimă atâția ani.

Asta e povestea mea, visătoare necunoscută, şi iată că, chiar şi în împărăția nopților cu lună plină sunt şi poveşti care se termină cu bine.

POVESTEA PRINŢULUI ELDAGAR

Capitolul unu
Osânda

Oare cum să-mi încep povestea? Mă tem c-o să te sperii puțin, visătoare care transcrii toate astea, pentru că eu sunt un locuitor al țării viselor care a evadat în propria ta lume. De fapt, în după-amiaza asta de vară stau pe o bancă într-un parc din oraşul tău, sau poate într-un alt oraş din această țară din Europa de est, în acest început de secol al XXI-lea. Sau poate că şi lumea în care am evadat eu nu e decât o copie a lumii reale, care se află tot în țara viselor, nu ştiu şi nici n-are importanță. Voiam să explic atitudinea mea ironică şi limbajul prea modern pentru a aparține unui locuitor oarecare al acelei lumi crepusculare.

Acum mă încălzesc la soare şi țin pe genunchi un caiet banal în care transcriu aceste gânduri, dar povestea mea începe mult mai sumbru.

Sunt prințul Eldagar şi demult de tot, domneam într-un oraş de la malul mării de apus care se numea Zeda. Oraşul meu domina regiunea şi țărmurile mării, iar puterea noastră sporea de la an la an.

Când a venit dezastrul aveam treizeci de ani. Pe lângă treburile domniei, începusem să mă îndeletnicesc cu magia neagră, iar prietenul meu, bătrânul înțelept Eloth se închina zeului întunecat fără nume, care stăpânea peste cei morți. În vara anului aceluia, într-o zi obişnuită, ca oricare alta a fost marele cutremur, ce a făcut ca oraşul nostru să fie acoperit de valuri uriaşe, care l-au măturat din temelii. Cea mai mare parte a locuitorilor au murit în timpul cutremurului, iar cei ce scăpaseră cu viață s-au înecat când marea s-a revărsat peste țărmuri. Cu câteva clipe înainte de-a mă sufoca sub ruinele palatului meu, înecat de apa care le inunda, m-am gândit că asta era pedeapsa cerului, care ne lovise pe negândite pentru răul pe care-l făcusem eu şi supuşii mei.

M-am trezit în beznă întins pe o plajă pustie, de care se spărgeau valurile unei mări necunoscute. Lângă mine am văzut o făptură cu chip frumos şi trup diform care aştepta pesemne să mă trezesc.

— Sunt cel pe care l-ai venerat înainte de-a muri, îmi spuse el, îndată ce am deschis ochii. În lumea asta mi se spune marele Sadbaal, sau mai simplu, dragonul.

Ceea ce mă îngrozea la acea vedenie nu era atât diformitatea trupului, cât cruzimea şi răutatea privirii pe care o îndrepta spre mine ca şi cum eu nu eram altceva decât un gândac bun de strivit. Abia în acele clipe, văzându-l pe cel căruia îi slujisem înainte de moarte, mă cuprinse cu adevărat ruşinea şi remuşcarea.

— Oraşul tău e jos, sub mare, îmi spuse dragonul, arătându-mi cu unul dintre brațele sale tentaculare nişte puncte luminoase departe, în fundul mării. Eu îți dăruiesc stăpânirea peste el şi peste sufletele pierdute care se chinuiesc acolo jos. Marea Ashtoth e a ta şi vei rămâne în umbră până când îți vei ispăşi pedeapsa.

Aşa a început osânda mea. Au trecut veacurile, iar eu am văzut în lumea aceea de coşmar orori ce nu se pot povesti. Eram unul dintre conducătorii ținuturilor de jos şi de asta făceam parte din consiliul dragonului, alături de conducătorii ținuturilor Rash şi Akala, sau de prințesele pădurii femeilor-demon, de pe țărmul sudic al mării Ashtoth şi de alții asemenea nouă care, înainte de-a muri, făptuiseră lucruri pentru care acum trebuiau să plătească un preț mai mare decât al păcătoşilor de rând.

Am suportat un timp pedeapsa, dar de la o vreme, simțind că nu mai pot îndura starea mea şi fiind aproape de nebunie, am început să mă rog cerului pe ascuns, jos, în încăperile mele de sub mare, când atenția dragonului nu era îndreptată asupra ținuturilor noastre.

Astfel, pe când pierdusem orice speranță, am avut într-o noapte un vis în care o voce îmi spunea că voi avea în curând şansa de-a îmi răscumpăra greşelile trecute. Aşa se face că, într-o zi, un soldat al umbrei îmi aduse o oglindă veche şi prăfuită, spunându-mi că un oarecare om din lumea de deasupra îl plătise să mi-o dea, iar el, nevăzând nici un pericol în asta, se supusese. Oglinda era una magică şi cu ajutorul ei am putut să intru în legătură cu prințul Semaia, conducătorul cetății norilor şi unul dintre cei ce apărau lumea de la suprafață de puterea răufăcătoare a celor din lumea de jos.

Am devenit un fel de spion al prințului Semaia în lumea de jos, iar datorită mie şi a informațiilor pe care le transmiteam prin acea oglindă aparent nevinovată, multe vieți fură salvate şi ținuturi întregi scăpară de dominația lui Sadbaal.

Asta dură până când se născu Hamun, fiul prințesei Amira, care fu dat dragonului, aşa cum o cerea legea nescrisă. Aici o să îmi întrerup povestea şi o să-ți povestesc, ție, care transcrii aceste vise, şi cititorilor tăi, o versiune mai sceptică şi mai puțin roz a poveştii anterioare.

Hamun crescu şi deveni un servitor adevărat al marelui dragon. Tânărul nu era iubit în lumea de jos şi pentru faptul că, din prostie sau naivitate, îl iubea pe îngerul căzut, ca şi cum i-ar fi fost adevăratul părinte şi, dacă noi ceilalți îl slujeam din teamă şi pentru a nu ne atrage asupra noastră o pedeapsă mai mare decât cea primită atunci când muriserăm, micul vrăjitor comitea toate acele atrocități din iubire pentru tatăl său.

Aşa se făcu că, atunci când fu trimis în marele port Ongal, Hamun vru să-şi sacrifice iubita pe altarul tatălui său, deşi acesta nu i-o ceruse, ajungând de râsul şi batjocura duhurilor umbrei care aveau destulă minte să gândească liber şi care nu erau robite de tot dragonului. Mai târziu am auzit că fata fusese salvată de prințesa Amira şi că trăia la adăpost în Cetatea norilor.

Dar, datorită puterilor lui Hamun, stăpânirea lui Sadbaal se întindea ca o plagă în lumea de deasupra, cuprinzând cu încetul marele oraş Ongal şi locurile învecinate. Când am văzut că tot mai mulți oameni vii şi aparent întregi la minte coboară şi locuiesc în oraşul morților, m-am temut pentru mine şi pentru acea

lume, simțind cum sfârşitul era aproape. Dacă dragonul avea să stăpânească acea lume în întregime, atunci în scurt timp ea avea să îşi înceteze existența, iar eu şi alții asemenea mie, care mai nădăjduiau în secret că într-o zi se vor elibera din acel coşmar şi vor începe o nouă viață, mai bună, ne vedeam visele spulberate.

M-am bucurat mult când prințul Semaia îmi dezvălui planul surorii sale de-a o trimite pe poeta Eder Alhadad în lumea de jos, pentru a-l convinge pe Hamun să evadeze în altă lume, astfel luându-i dragonului mare parte din puterea nouă pe care existența acelui tânăr hibrid i-o dăduse.

Am hotărât s-o ajut pe iubita lui Hamun cu orice mi-ar fi stat în putere, dacă ea ar fi apelat la mine. Dar conducându-se după ceea ce îi spunea inima, după ce aşteptă un timp şi învăță tainele lumii de jos, îi mărturisi lui Hamun secretul identității sale şi îi ceru acestuia s-o însoțească în evadarea ei şi astfel să-şi trădeze tatăl.

Dacă m-ar fi întrebat pe mine, i-aş fi spus că ar fi trebuit să-l ducă pe tânăr cu forța afară din lumea noastră şi să nu-şi facă iluzii că acesta ar iubi-o mai mult pe ea decât pe tatăl său. Dar Eder făcu prostia să aibă încredere în iubitul ei, deşi aproape că o târâse la moarte cu câțiva ani în urmă.

Astfel, cu vreo trei zile înaintea sabatului de toamnă, pe când eu şi alți câțiva consilieri stăteam de vorbă cu marele dragon, micul vrăjitor dădu buzna în sala tronului şi ne istorisi pe nerăsuflate că iubita lui se afla incognito aici, că îi propusese să-l părăsească pe tatăl său, şi alte lucruri de acest fel.

— Aş vrea, tată, spuse Hamun, aş vrea ca ea să nu moară... Eu n-am să te părăsesc, iar puterea ta o să se întindă peste tot pământul... Cât despre ea, după ce o pedepsim, o s-o aruncăm afară din lumea umbrei.

— Frumoase planuri, spuse dragonul, privindu-şi fiul în stilul său caracteristic, cu un amestec de ironie şi dispreț tăios. Mă tem că n-o să se poată îndeplini.

— Te rog, n-aş vrea să moară, bâigui Hamun.

— Ți-am cerut eu să moară prima oară? întrebă dragonul izbucnind în râs. Şi pe urmă află că am recunoscut-o sub masca magică, în noaptea în care m-a invocat.

— Şi i-ai dat voie să vină? întrebă tânărul surprins.

— Fireşte, răspunse dragonul. Ştii, Hamun, mi-ar plăcea ca puterea mea să se întindă asupra întregii lumi de la lumina zilei, de la podişul Herat până la marea de apus, dar vezi, n-a venit încă timpul lumii acesteia să moară.

— Nu înțeleg, spuse Hamun, holbându-se uimit la tatăl său şi apoi la noi ceilalți, care-l priveam cu duşmănie nedisimulată.

— Mi s-a poruncit, de către forțe mai presus de mine, să mă retrag în lumea de jos, spuse dragonul. Şi de asta, propunerea poetei Eder a sosit tocmai la țanc.

— Tată, spuse tânărul, în ochii căruia se citea suferința. Nu vreau să plec.

— Dacă nu pleci, o să te omor, spuse Sadbaal, pe un ton banal, ca şi cum ar fi spus că o să mănânce la prânz cutare sau cutare fel de mâncare.

Ochii tânărului se umplură de lacrimi.

— Chiar nu mă iubeşti deloc? Nu îți pasă de mine? întrebă el cu vocea tremurătoare. N-am fost pentru tine decât un pion într-o afurisită de partidă de şah? Atunci Eder avea dreptate...

— Mă plictiseşti, Hamun, spuse dragonul izbucnind în râs. Nu-ți intră în capul ăla al tău ideea că echilibrul forțelor trebuie restabilit şi că tu eşti un factor al dezordinii care trebuie să dispară, chiar dacă mie personal mi-ar plăcea să văd lumea asta aruncată în haos. De asta, poți să alegi cum să dispari. Fie pleci în altă lume, fie mori.

Aş fi vrut să-i spun micului bastard să învețe să îşi dăruiască iubirea şi afecțiunea celor ce le meritau cu adevărat, dar n-am mai avut prilejul să-l întâlnesc între patru ochi. Totuşi suferința lui mă mişcă şi poate de aceea, în ziua sabatului, când cei doi trebuiau să fugă, m-am pitit printre monştrii fără minte care apărau bolțile din subterana palatului şi ieşirile spre celelalte lumi.

Când cei doi trecură în zbor razant pe lângă tavanul bolții, am trezit monştrii care dormeau şi, dacă ceilalți trăgeau în fugari fără să-i nimerească, eu nu mi-am greşit ținta şi l-am lovit în umăr. Tânărul îşi întoarse capul şi mă văzu. Am văzut în ochii lui ceea ce speram să văd, ura cumplită şi disperarea, pentru că îşi imagina pesemne că tatăl său dăduse ordin să fie ucis, dar că greşisem când trăsesem în el. Poate că şi-a dat seama de ce îl lovisem şi mă ura pentru asta, nu ştiu. De ce am făcut-o? Când îl văzusem că plânge din pricina cruzimii dragonului, m-am gândit să-i dau o lecție, să-i arăt că n-avea rost să iubească umbra şi că doar lumina şi iubirea l-ar fi putut salva. M-am gândit că, ieşind rănit din tenebre, nu va mai dori să-l cheme pe Sadbaal în lumea în care tocmai intra, ca şi cum s-ar fi născut din nou. Şi poate că în timp, dragostea pentru cea care ar fi fost gata să-şi jertfească viața pentru el, va şterge afecțiunea bolnavă pentru Sadbaal, care se folosise de el şi de puterile lui şi îl devorase pe dinăuntru.

Sper ca, în ciuda acestor umbre aruncate peste sfârşitul poveştii lui Eder Alhadad, Hamun să se vindece sufleteşte în lumea feerică în care a ajuns şi că cei doi vor fi, până la urmă fericiți. De asta, iartă-mă, cititorule, şi tu, visătoare care transcrii poveştile astea pentru că am spulberat iluzia finalului celei de-a doua poveşti, dar şi în lumea viselor se întâmplă câteodată ca şi în realitate, cel puțin în privința asta planurile se aseamănă, se întâmplă, zic, ca sub fațada feerică, dincolo de happy end, să apară un ceva amar, o notă discordantă.

Ce limbaj folosesc... Te întrebi desigur de ce un personaj din împărăția lunii pline vorbeşte aşa modern? Cred că am mai spus la începutul poveştii mele că sunt un fel de struțo-cămilă, un hibrid, care acum trăieşte în lumea ta şi care, de când am ajuns aici, am citit mult, aşa că de asta mă compar cu struțo-cămila, chiar dacă asemănarea asta nu îşi are locul în contextul de față.

O să mă întorc acum la zilele de odinioară când eram, asemenea personajului care întruchipa moartea din poezia „City in the sea” a lui Edgar Poe, regele unui oraş scufundat şi al unei mări blestemate.

Capitolul doi
Aurora

După fuga celor doi îndrăgostiți din ținuturile de jos, a început să urce în mine cu tot mai multă insistență dorința de-a scăpa şi eu din iadul acela, de-a putea să mai văd lumina soarelui, să mai simt că sunt viu din nou. Ştiam că pentru mine totul se sfârşise, că murisem cu mult timp în urmă şi că acum trăiam o viață împotriva firii pe care mi-o insuflase dragonul, dar cu atât mai mult îmi doream libertatea, cu cât ştiam că nu sunt nici pe departe atât de ticălos ca micul VRĂJITOR care totuşi avusese parte de milă, că în timpul vieții nu făcusem practic rău nimănui, iar religia zeului întunecat mă atrăsese mai degrabă pentru misterul în care era învăluită, decât dintr-o reală pornire malefică.

După ce m-am trezit prințul mării Ashtoth şi al ținuturilor înconjurătoare, l-am întrebat pe dragon dacă mai aveam vreo cale de ieşire, iar acesta negase cu vehemență uşor ironică şi adăugase:

— Dacă o să mai fii viu din nou şi dacă vei mai iubi ceva vreodată cu adevărat, poate că vei ieşi de aici.

Aşa trecu ceva timp între evadarea poetei Eder şi a lui Hamun şi ceea ce vreau să îți povestesc. Puterea lui Sadbaal scăzu, oraşul Ongal începu să renască şi să se populeze cu oamenii care se eliberau de sub vraja rea şi lumea noastră cunoscu o nouă perioadă de pace şi acalmie. Eu îmi continuam rolul meu de spion pentru prințul Semaia şi contribuiam din plin la restabilirea echilibrului lumii de la suprafață, chiar dacă pentru mine nu prea mai era nimic de făcut, iar în unele momente mă cuprindea disperarea la gândul eternității pe care trebuia s-o petrec condamnat să zac în lumea umbrelor. Despre frământările mele şi despre activitatea mea dublă dragonul nu ştia nimic, sau se prefăcea că nu ştie, oricum, mă bucuram să văd că regele lumii de jos şi temnicerul nostru intrase într-o perioadă pasivă, în care părea că nu-l prea interesa ce se petrecea în jurul lui.

Aşa stând lucrurile, noi ceilalți ne bucuram de o oarecare libertate, iar în temniță părea că pătrunsese o boare de aer proaspăt. Eu personal speram ca depresia marelui dragon să dureze pe puțin câteva sute de ani, aşa încât să îmi văd liniştit de activitățile mele subversive şi să-i atrag de partea mea pe cât mai mulți conducători ai ținuturilor subpământene.

Mă împrietenisem cu Teser, prințul ținutului Rash, locuit de vampiri, care împărtăşea multe din ideile mele şi care visa şi el să ajungă odată şi odată să vadă iarăşi lumina soarelui. De fapt, beam împreună cu Teser în sălile palatului meu

scufundat la lumina candelabrelor de cristal şi bârfeam de una şi de alta când începu totul. Uşa se deschise, iar înăuntru năvăli prietenul meu Aziz, arătând răvăşit şi surescitat.

— Ce e Aziz? l-am întrebat cu o umbră de îngrijorare în suflet, dar prefăcându-mă cât se poate de calm.

— Nu e nimic grav, prințe, răspunse Aziz încercând să zâmbească. Nu e ceea ce te gândeşti tu... Doar că... Au mai prins încă pe cineva.

— Unde? Am întrebat. E cineva nou?

— Da, şi dragonul nu ştie, spuse Aziz. A ajuns aici pentru că în lumea de unde vine i s-a întâmplat ceva grav, dar încă n-a murit. Am văzut firul străveziu care o leagă de corpul ei care a rămas undeva acolo...

— Aha, deci mai poate fi salvată de aici şi e o femeie, spuse Teser, care-şi goli în grabă paharul.

— Devii şi tu interesat de salvarea prizonierilor? i-am spus puțin ironic, dar de fapt mă bucuram văzând roadele strădaniilor mele şi noile idei care prindeau rădăcină până şi în străfundurile acelea.

— Se vede că da, îmi răspunse Teser, făcându-mi cu ochiul.

— Dar unde? am repetat eu întrebarea.

— În pădurea femeilor-demon, la sud de marea noastră, spuse Aziz. Nu e departe, dar trebuie să vă grăbiți, că deja s-au adunat în jurul ei.

— Asta e bine, prințesele ne cunosc şi n-o să ne facă greutăți, am spus, golind şi eu paharul de băutură şi ridicându-mă de pe scaun.

Am ieşit toți trei din sală, apoi din palat şi ne-am ridicat la suprafața mării, apoi în văzduh, plutind deasupra valurilor, sub un cer noptatic, luminat sumbru de cele două luni.

Ne-am îndreptat spre sud, şi după vreun sfert de ceas am ajuns pe malul jos şi mlăştinos, nu departe de care se afla pădurea femeilor-demon.

Pădurea era întinsă şi întunecoasă, cu copaci cu frunze mari, palmate, care se ridicau direct din solul mlăştinos. Aziz ne conduse spre primul luminiş aflat puțin în interiorul pădurii, unde mai multe fete, de o frumusețe nepământeană, dar cu privirile rătăcite şi cu fețele schimonosite, stăteau şi priveau la una dintre surorile lor care, întinsă peste o altă femeie cu fața acoperită de părul blond, o mângâia, vrând s-o aducă mai întâi la o plăcere greu de suportat, ca în cele din urmă s-o secătuiască de puteri şi s-o ucidă. Odată ucisă aici, femeia ar fi murit şi în lumea ei, iar după trezire ar fi devenit una dintre locuitoarele pădurii.

Ne-am apropiat de grupul care privea în tăcere, apoi Teser, nemaiputându-se stăpâni, îi spuse femeii-demon care se ocupa de străină .

— Cred că ți-ar trebui mai degrabă un bărbat, draga mea, aşa că fă bine şi dă-te jos de pe ea...

— De ce vă amestecați voi în asta? mârâi o altă femeie din grupul de mai încolo.

— Cred că ştiți cine suntem, i-am răspuns începând să mă enervez.

M-am aplecat asupra celor două şi, înfigându-mi o mână în părul locuitoarei pădurii, am tras-o de pe victima pe jumătate despuiată, care zăcea pe pământ, părând să fie cufundată în transă.

— Prințesele o să afle despre asta, spuse femeia pe care o târâsem cu forța câțiva metri mai încolo. O să fie război între ținuturile noastre.

Fără s-o iau în seamă nici pe ea, nici pe celelalte, care ne priveau cu duşmănie, dar care nu îndrăzneau să ne atace, eu şi Teser am ridicat-o pe străină pe brațe, şi, însoțiți de Aziz, care privise amuzat toată scena, ne-am ridicat în zbor deasupra copacilor şi ne-am întors în marea Ashtoth.

Fireşte că n-a fost până la urmă nici un război, pentru că, la câteva ore după ce-o salvasem pe femeia blondă, una dintre prințesele pădurii de la sud veni să mă vadă şi să-mi ceară explicații. I-am spus, minținд fără să clipesc, că Aziz, văzând femeia, se gândise că mi-ar putea fi ibovnică aici, în oraşul de sub mare, şi că mă adusese s-o văd, iar eu, plăcându-mi felul în care arăta, m-am gândit s-o iau la mine.

Prințesa fu mulțumită de ceea ce-i spusesem, ba chiar îmi ură cât mai mult succes la femei, că tot mă ştia a fi un singuratic, şi plecă.

Între timp, străina, pe care-o culcasem într-unul din dormitoarele palatului şi de care avea grijă o servitoare bătrână, se trezise.

Aurora, cum aveam să aflu c-o chema, deschise ochii într-o lume stranie. Se trezi pe jumătate dezbrăcată, întinsă într-un pat îmbrăcat în atlaz albastru. În cameră era întuneric, doar o luminiscență slabă venea dinspre geam.

Se ridică şi se uită afară, unde văzu apa întunecată, străzile şi clădirile scufundate ale oraşului Zeda, peştii ciudați şi groteşti care mişunau peste tot şi care răspândeau luminiscența fosforescentă pe care o văzuseră şi oamenii sumbri care treceau din când în când pe stradă, pe jumătate umblând, pe jumătate înotând.

Atunci, femeia care avea grijă de ea intră în cameră, văzu că se trezise, după care ieşi tiptil şi veni să-mi spună.

Când am intrat, era încă întoarsă cu spatele spre interior, privind pe geam cu o expresie rătăcită pe chip. Nu cred că o speria prea mult ceea ce vedea, privirea confuză părând să reflecte zbuciumul sufletesc, pe care-l simțea dintr-o pricină doar de ea ştiută.

Am studiat-o cu atenție şi atunci, în primele zile, nu mi se păru frumoasă. Nu era prea înaltă, şi era prea slabă pentru gusturile mele. Avea părul lung şi bogat, care-i ajungea până la mijlocul spatelui, fruntea înaltă şi ochi albaştri, dar fața îi era prea suptă, tenul cam palid şi nesănătos.

M-am dus lângă ea şi am atins-o pe umăr. Fata tresări şi se răsuci pe călcâie. Privirea pe care mi-o aruncă aproape că mă sperie. Parcă era şi ea locuitoare a lumii noastre, deşi venise aici, probabil dintr-o lume mai bună. Părea, în orice caz, că nu mai are mult până să înnebunească.

— Deci ăsta e iadul, spuse ea, izbucnind în râs, nici nu arată prea rău.

— Nu e tocmai iadul, i-am răspuns eu, dar să ştii că eşti tare aproape de el. Până una-alta, încă n-ai murit în lumea din care vii.

— Păcat, spuse ea. Am vrut să mor. De fapt acum încep să-mi amintesc... Am luat medicamentele alea, dar probabil că acum sunt în comă.. Uite şi firul care mă leagă de corpul meu...

— Ai vrut să-ți iei viața? am întrebat-o.

Ea aprobă din cap, după care se aşează pe pat obosită. M-am aşezat lângă ea şi am încercat s-o consolez şi s-o fac să-mi povestească totul.

Fără prea multe rețineri, îmi spuse că se îndrăgostise de un bărbat cu care spera ca, în cele din urmă să se căsătorească, dar că acela o părăsise după un timp şi îşi găsise o iubită mult inferioară ei, dar pe care o preferase din cauza lipsei oricărui angajament mai serios.

După ce termină de povestit, mă întrebă unde se afla. I-am spus, pe cât mă pricepeam mai bine şi i-am promis că, îndată ce se va ivi ocazia şi dragonul nu va sta de veghe, o s-o scot din lumea asta printr-una dintre ieşirile de sub bolțile palatului din oraşul morților. Probabil că vor trece câteva luni, dar cum în lumea ei timpul curgea altfel, într-o singură noapte, sau cel mult o zi, ea se va trezi din coma provocată de somnifere şi va uita visul de aici.

În zilele care urmară, i-am arătat oraşul meu, marea Ashtoth şi împrejurimile ei, precum şi locurile cât de cât acceptabile ale lumii de jos, ferindu-mă s-o duc, totuşi, în oraşul morților, unde dragonul putea să fie prin preajmă.

— E aproape frumos la voi, spuse ea într-una din zile, când şedeam amândoi pe o plajă pustie, pe țărmul nordic al mării Ashtoth şi priveam una dintre cele două luni, care se pregătea să apună în valurile învolburate.

— N-ai fost aici când dragonul avea putere mai mare, i-am răspuns eu. Acum locurile astea sunt aproape suportabile, dar atunci ai fi văzut orori de neimaginat, şi majoritatea celor de aici s-ar fi zbătut în chinuri, iar ceilalți dintre noi a căror osândă nu era atât de mare, trebuia să ne supunem voinței temnicerului nostru.

— Şi în lumea de unde vin se întâmplă multe lucruri rele, sunt mulți oameni fără inimă, e multă suferință şi acolo, răspunse ea.

— Da, dar mai e speranță, i-am răspuns eu. Aici nu e... Suntem condamnați... Puțini dintre noi au reuşit să scape.

— Poate că mai e speranță şi aici, îmi răspunse ea.

M-am bucurat auzind că fosta sinucigaşă spera din nou şi m-am bucurat şi mai mult când, scrutându-i chipul cu atenție, am observat că privirea rătăcită, de om pierdut, aproape dispăruse. Poate că prezența mea, faptul că n-o lăsasem singură în acest timp, o ajutase, dar observând pe ascuns cum mă privea, am tras o altă concluzie. Aurora se îndrăgostise iarăşi, iar iubirea aceasta nouă părea să-i vindece sufletul. Din nefericire, se îndrăgostise de un damnat, un locuitor al umbrei. Cu toate că mă ataşasem şi eu de ea, nu puteam spune că o iubeam. Eu voiam mai

degrabă s-o văd scăpată de puterea dragonului, s-o ştiu în siguranță în lumea ei, unde ar fi putut să-şi găsească un bărbat bun, care ar fi făcut-o fericită. Cât despre mine, murisem cu destul timp în urmă şi aveam să-mi petrec veşnicia ca rob al dragonului, prinț al ținutului Ashtoth şi spion al lui Semaia, sperând că astfel o să-mi plătesc păcatele trecute, dar mai ales, aveam să rămân cu desăvârşire singur.

La vreo lună după scena de pe țărmul mării, dragonul ne convocă la un consiliu neaşteptat. Părea să fie într-o formă bună, ceea ce-mi dădu fiori şi mă făcu să mă gândesc că perioada de relativă libertate luase sfârşit şi că trebuia să mă grăbesc s-o expediez pe Aurora, indiferent cât de rău mi-ar părea după tovărăşia ei pierdută.

Dragonul ne spuse că avea să plece pentru un timp într-o altă lume şi că, pentru câteva zile, guvernarea lumii acesteia ne aparținea, de altfel ticălosul se arătă destul de mulțumit de felul în care ne purtam. Nu ştiu dacă fusese sau nu ironic, dacă avea de gând să ne pedepsească după întoarcerea lui şi nici nu-mi păsa. Mă gândeam doar că aveam acum cel mai bun prilej s-o eliberez pe ea.

La o zi după plecarea dragonului, i-am spus Aurorei că trebuia să se întoarcă în lumea ei.

— Dragonul prinde iar putere şi n-o să mai poți rămâne prea mult timp ascunsă de el, i-am spus.

— Să fie sănătos dragonul, îmi răspunse ironic, eu nu plec.

— Cum adică nu pleci? am întrebat-o puțin şocat. Nu ți-am povestit ce se întâmplă aici când se trezeşte?

— Nu-mi pasă, răspunse ea, privindu-mă acum rugător. Nu plec.

Deşi îi înțelegeam perfect motivul, am încercat s-o conving că rămânerea ei aici era un act mai iresponsabil decât încercarea ratată de sinucidere.

— Nu plec pentru că vreau să rămân cu tine, exclamă ea în cele din urmă, pierzându-şi stăpânirea de sine, în timp ce în colțul ochilor îi sclipeau două lacrimi.

— Eu sunt mort de mii de ani, mai mult decât atât, sunt condamnat şi ce anume te-a făcut să crezi că mai pot iubi, sau că te-aş putea iubi pe tine?

Mințeam, ştiam că mint, şi poate că şi ea ştia, dar afirmația o duru şi izbucni în plâns. Dar lovitura primită îşi făcu efectul şi Aurora fu de acord să se întoarcă în lumea ei.

L-am chemat pe Aziz şi, mai mult târând-o cu forța, am scos-o afară din palat, am ieşit din mare şi ne-am îndreptat în zbor spre oraşul morților.

Pe drum, Aurora se linişti, dar deveni posacă, închisă în sine, iar în ochi îi juca iarăşi acea privire disperată de om care se săturase de toți şi toate şi care voia să încheie cât mai curând socotelile cu viața. Văzând-o astfel, o durere inexplicabilă mă cuprinse, dar ştiam că asta era ceea ce trebuia să fac, că după trezire mă va uita şi că n-avea rost să devin sentimental.

Am ajuns în oraşul morților, am coborât fără nici o piedică în subteranele palatului, unde mi-am dat seama că firul argintiu luminos care o lega de trupul ei

devenise vizibil şi pentru mine, aşa că, urmând firul, am condus-o înspre o ieşire dreptunghiulară, prin care se vedea un oraş învăluit de ceață, într-un amurg de toamnă, sau poate că era vorba de ivirea zorilor.

Înainte să dispară prin ieşirea din boltă, mă fixă cu privirea pentru un timp insuportabil de lung şi îmi spuse doar:

— N-o să te uit.

Dispăru apoi în crepusculul de dincolo.

Dragonul reveni după câteva zile, iar viața mea îşi reluă cursul obişnuit, împărțită între consilii, petrecerile dezmățate cu Teser şi alți conducători ai ținuturilor cu care eram prieten şi orele de singurătate, petrecute în sălile palatului meu, sau aiurea. Când rămâneam singur şi priveam cele două luni care străluceau melancolic Deasupra apelor întunecate ale mării, mă gândeam uneori la ea, la faptul că totul s-ar fi putut termina altfel, dar simțeam mai degrabă nostalgie şi resemnare, nu o disperare autentică, nici durere.

Capitolul trei
Cerşetorul

Trecu un an şi ceva de la episodul cu Aurora, când într-o zi, care de fapt semăna cu noaptea de deasupra, oglinda magică, pe care o țineam tot timpul aproape de mine, începu să clipească. M-am uitat la ea, iar în apele ei tulburi am zărit chipul prințului Semaia.

— Vino în noaptea asta în podişul Herat, lângă satul Kalbeh, spuse el. Poți folosi ca punct de trecere grotele de sub dealurile din nord.

— Nu ştiu dacă pot veni în noaptea asta, i-am răspuns eu. Dragonul are o zi bună azi şi s-ar putea să arunce câte o privire prea amănunțită prin ograda lui şi să observe că eu mă plimb pe afară.

— Nu te teme, spuse prințul Semaia râzând. Ne întâlnim la noapte şi îți spun totul. De acum tu nu mai trebuie să ții seama de dragon.

Seara m-am furişat afară din palat, am mers o bună bucată spre nord, îndepărtându-mă de ținutul meu. Am ajuns la trecerile din grotele de lângă Calbeh, şi la miezul nopții stăteam pe un platou arid, lângă satul sărac, dar în care locuiau vrăjitori care puteau crea iluzia unei bogății şi frumuseți de poveste.

Prințul sosi şi îmi strânse mâna. Părea bucuros şi, din când în când, un surâs îi flutura pe buze.

— Mă bucur pentru tine, El Dagar, spuse el. A venit şi pentru tine ziua libertății pe care cred că o aşteptai demult.

— Cum aşa? am întrebat neîncrezător.

— Îi poți mulțumi Aurorei, spuse el, deşi la ora asta ea n-o duce prea bine.

Îmi luă din mână oglinda magică, făcu câteva semne asupra ei, apoi mi-o arătă în luciul oglinzii pe Aurora, umblând printr-o cameră care nu se vedea prea bine, dar ceea ce se distingea clar era chipul rătăcit şi privirea de halucinată.

— De ce arată aşa? am întrebat.

— După ce şi-a revenit, a început să folosească plante care dau vise şi halucinații, a căutat în droguri lumea pe care n-a uitat-o după trezire, aşa cum credeai, şi mai ales căuta în acele vise nenaturale pe cineva.

— Îmi pare rău, am spus, am crezut că va uita. Dar ce are asta de-a face cu mine?

— O iubeşti? întrebă Semaia, înăsprindu-şi privirea.

— Nu ştiu, am spus, n-am avut timp să mă gândesc la asta... Dar cât timp a fost lângă mine, simțeam un fel de duioşie pentru ea.

— E bine şi aşa, spuse el. Crezi că ai putea s-o ajuți să îşi revină, să se întoarcă din drumul pe care a luat-o?

— Poate, am spus eu nesigur, dar eu nu pot ieşi din lumea dragonului, pentru că sunt mort.

— În orele de disperare, Aurora s-a rugat, spuse Semaia, iar rugăciunea spusă pe când era undeva la granița între luciditate şi demență i-a fost auzită. Asta înseamnă că eşti liber să treci în lumea ei.

— Adevărat? am spus eu, simțind o bucurie care făcea ca inima să-mi bată mai repede, dar care-mi aduse lacrimi în ochi. Dar dragonul?

— A primit nişte ordine şi el, şi i s-a spus să te lase să pleci.

— Şi dacă plec eu, cine o să fie iscoada ta? am întrebat, nevenindu-mi încă să cred ceea ce auzeam.

— Teser, răspunse prințul.

— Vampirul? Dar se poate avea încredere în el?

— Da, spuse Semaia. Să nu mai pierdem vremea. Ia-ți rămas-bun de la prietenii tăi, şi de azi în două zile, unul din oamenii mei o să te aştepte aici. O să pleci din lumea asta pe altă cale.

L-am ascultat şi m-am întors în lumea de jos, unde mi-am luat rămas-bun de la Aziz, Teser şi alți câțiva prieteni mai apropiați, apoi, la împlinirea celor două zile, m-am întâlnit cu omul lui Semaia pe câmpul de lângă satul Calbeh.

Am fost dus în Cetatea norilor, unde am rămas o săptămână cu prințul şi sora sa, Amira. Într-o noapte, Semaia mă duse pe acoperişul celei mai înalte clădiri din micul oraş care plutea în văzduh.

— E timpul să pleci, îmi spuse scurt, fără drept de replică.

— Atunci, rămas-bun, prințe Semaia, am spus eu, strângându-i mâna.

— Noroc, şi cred c-o să ştii să te descurci, mai spuse el.

Făcu iar câteva semne cu mâinile, şi o pală rece de vânt se porni să sufle. Vântul înghețat mă ridică în văzduh, mă înălță deasupra clădirii, sus, tot mai sus, înspre cerul înstelat.

Respiram tot mai greu şi curând mi-am pierdut cunoştința, iar când m-am trezit, zăceam pe un maldăr de gunoaie, la marginea unui oraş straniu şi necunoscut. Primul lucru de care mi-am dat seama când m-am trezit era faptul că eram gol, şi al doilea fu mângâierea razelor de soare pe obrajii mei. Am deschis ochii şi am privit cerul şi soarele de dimineață. Am vrut să mă ridic, să dansez de bucurie pentru că îmi era dat să văd iarăşi soarele, după o veşnicie de beznă, dar mi-am dat seama că trupul îmi era slăbit, că ardeam, cuprins de febră.

Starea mea de spirit se schimbă brusc, de la bucurie am trecut la disperare, gândindu-mă că zăceam bolnav acolo, pe acel maidan pustiu, că mueam a doua oară, la câteva clipe după ce văzusem iar lumina zilei.

Dar gândurile îmi fură întrerupte de zgomotul unor voci care se apropiau de locul unde zăceam eu. Erau doi bătrâni zdrențăroşi, care căutau prin gunoaie vreun lucru care le-ar putea fi de folos. Mă descoperiră, vorbiră ceva între ei, dar nu-i puteam înțelege. Am încercat să le spun cine eram, cum ajunsesem aici, dar limba în care vorbeam îi făcu să râdă. Totuşi, unul dintre ei se duse să-şi cheme nevasta şi copilul, şi cum n-aveau ce să fure de la mine, şi li se făcu milă de starea în care eram, mă cărară în casa dărăpănată în care locuiau cu toții şi care se compunea dintr-o cameră şi o bucătărie sărăcăcioasă.

Mă întinseră într-un colț al camerei pe podea şi mă înveliră într-o pătură. Zilele care urmară fură neclare, dar febra cedă şi am început să mănânc şi să umblu.

Gazdele mele mă îmbrăcară şi pe mine în haine sărăcăcioase şi după ce m-am însănătoşit m-am angajat şi eu ca măturător de stradă, deşi nu ştiam limba acelei țări, şi țiganii care mă salvaseră le spuseseră celor de la municipalitate că eram surdo-mut.

Nu ştiu de ce am rămas să trăiesc cu țiganii de la marginea oraşului, când puteam să plec şi să încerc s-o caut pe Aurora, dar aveam încredere în prințul Semaia şi în ceea ce făcuse când mă expediase în lumea aceasta.

Cu timpul, am început să învăț limba țiganilor şi limba țării aceleia, chiar dacă împrumutasem accentul şi felul lor de-a vorbi. Şi pentru că nu aveam un nume, noii mei prieteni îmi spuseră Romică.

Cât dură vara şi toamna, m-am obişnuit cu mediul în care trăiam şi cu lumea modernă în care ajunsesem, cu oraşul acela şi străzile lui.

Aşa stând lucrurile, într-o noapte, pe la începutul iernii, pe când măturam una dintre străzile mai circulate, şi pe când mă aflam în fața unui bar, iar frigul muşcător mă făcea să-mi clănțănească dinții, am auzit în spatele meu o voce cunoscută.

M-am întors şi am văzut-o într-un grup de tineri, care ieşea din bar. În lumina rece a becurilor părea urâtă şi îmbătrânită, mersul îi era şovăitor şi privirile pierdute, dar prin aburii alcoolului mă recunoscu, aşa cum stăteam acolo, îmbrăcat într-un palton ponosit şi cu nişte pantofi găuriți în picioare.

Se îndreptă spre mine şi mă îmbrățişă.

— Vedeți, n-a fost vis ceea ce am trăit când am intrat atunci în comă, după ce am încercat să mă sinucid, le spuse ea celorlalți, radiind de fericire.

— Aurora, ai înnebunit? întrebă stupefiat unul dintre prietenii ei. Ce ai la bord pe lângă gin? E un măturător de stradă.

— Pleacă de aici măi țigane, îmi spuse un altul arătându-mi pumnul.

— Terminați o dată, spuse Aurora obosită.

Şi, fără să-i mai ia în seamă pe ceilalți, mă conduse spre un taxi parcat la colțul străzii, care îşi aştepta eventualii clienți.

Aşa începu noua mea viață, în lumea străină în care mă trimisese prințul Semaia. După ce am ajuns acasă la ea, am făcut o baie bună, ea îmi dădu nişte pijamale curate, după care am făcut dragoste pentru întâia oară.

În cei trei ani care au trecut din acea noapte, am devenit alt om. Aurora mă învață să scriu şi să citesc, şi astfel am avut acces la cultura acelei lumi în general şi a țării în care trăia ea în special.

Făcând apel la câțiva cunoscuți, iubita mea reuşi să mă angajeze ca bibliotecar la biblioteca centrală a oraşului, unde lucrez şi astăzi.

Deşi m-am temut la început că agenții dragonului, sau poate chiar el însuşi o să mă caute şi o să-mi dea de urmă, nu se întâmplă nimic de felul ăsta. Dimpotrivă, se petrecu şi cu mine şi cu Aurora un fapt ciudat. La început mi-am dat seama că nu-mi mai aminteam foarte clar anumite străzi şi clădiri din oraşul meu natal, Zeda, pe care îl cunoscusem ca în palmă şi care trăia o existență fantomă pe fundul mării Ashtoth. Pe urmă am realizat că începeam să uit fizionomia unora dintre cei pe care-i cunoscusem în timp ce fusesem prinț în lumea dragonului. Aşa stând lucrurile, m-am apucat să-mi scriu povestea, atât cât îmi mai amintesc faptele, şi cât încă nu cred că e o născocire.

În curând, poate, o să ştiu doar că am fost țiganul Romică, fiul unor gunoieri bătrâni, care-a visat în timpul unei boli grave că era prinț într-o lume fantastică, şi care a fost salvat de la degradare şi ignoranță de o fostă consumatoare de droguri, care visase şi ea, în timpul halucinațiilor şi a comei provocate de o supradoză de medicamente că fusese în lumea de jos şi mă întâlnise acolo.

Oricum ar fi, visul ne-a ajutat să ne găsim, iar dragostea ne vindecă pe amândoi, pe ea de dependența de droguri, pe mine de neştiință, analfabetism şi de tendința spre violență. Acum îmi închei povestea, visătoare necunoscută, iar ce-a fost real şi ce n-a fost, doar tu poți să ştii.

CUPRINS

DINCOLO DE UMBRĂ 6

REGELE DIN STELE 7
Mă numesc Anaio 7
Sunt Ioana 15
Sunt regele din stele 16
Sunt Anaio 17
Sunt regele din stele 21
Sunt Anaio 22

SORA GEAMĂNĂ 24
Prolog: Visul Juliei 25
Capitolul 1: Eria Dass 26
Capitolul 2: Întâlnirea 32
Capitolul 3: Călătoria 38
Capitolul 4: Castelul de pe muntele Akan 42
Capitolul 5: După trezire 46

ARCTURUS 51

DARGAARD 60

POVEŞTI ÎN NOPŢI CU LUNĂ PLINĂ 66

VRĂJITOAREA RABAH 68
Capitolul unu: Cetatea Norilor 69
Capitolul doi: Păcatul lui Mahmat 77

POETA ŞI DEMONUL 86
Capitolul unu: Fiul dragonului 87
Capitolul doi: Lumea de dedesubt 95
POVESTEA PRINȚULUI ELDAGAR 105
Capitolul unu: Osânda 106
Capitolul doi: Aurora 110
Capitolul trei: Cerşetorul 115